RAMONA KISSY

Soarele mai răsare o dată

Traducerea și adaptarea în limba română de

ALEXANDRU MIHAELA

ALCRIS
M94

Capitolul 1

Aflată pe treptele rulotei sale, Josie se simțea stăpână peste tot peisajul, cât cuprindea cu privirea. În dimineața asta, totul îi aparținea: dealurile înverzite din Gloucestershire ce păreau nesfârșite, presărate cu garduri vii și pereți din piatră; satul din apropiere cu clopotnița bisericii și coșurile fumegânde ale caselor. Iar la picioarele ei se întindea propriul ei domeniu: o mică fâșie din Anglia care în prezent îi umplea viața.

Se gândea că nu arată prea interesant, decât dacă știai ce este. Zărită din întâmplare de pe drumul principal, putea fi ușor trecută cu vederea și luată drept vreun câmp cu niște rulote parcate într-un colț. Într-adevăr, dacă cineva și-ar fi dat osteneala și s-ar fi uitat mai îndeaproape, s-ar fi mirat să vadă că pământul fusese săpat după un model aparent ciudat și că niște indicatoare fuseseră înfipte din loc în loc. Și dacă s-ar fi oprit și ar fi privit mai atent ar fi văzut anunțul de pe poartă care explica totul.

Proiectul Arheologic Summerford – scria cu litere mari de tipar. Dedesubt, cu litere mici se informa că acest sit arheologic era în plin proces de excavare după un plan sponsorizat de Consiliul local și subvenționat de o Comisie Guvernamentală; și că proiectul cu durata de doi ani ajunsese deja la jumătatea termenului. Cine era destul de intrigat să citească mai departe ar fi aflat că ruinele unei așezări importante din perioada romană târzie erau descoperite pas cu pas.

Chiar la sfârșit, cu litere microscopice, se menționa că această cercetare avea loc sub conducerea unei anumite domnișoare Josephine Barnes, licențiată în arte, care fusese special delegată de la postul ei din cadrul Universității Cambridge să supravegheze și să coordoneze munca echipei de tineri șomeri care făceau săpatul propriu-zis.

În această dimineață proaspătă de aprilie, domnișoara Josephine Barnes avea tot locul pentru ea, ceea ce reprezenta o ușurare binevenită. Cu toate că era duminică știa că singurătatea ei nu avea să dureze mult. Dimineața târziu trebuia să sosească o parte din echipa ei devotată. Întotdeauna făceau asta, chiar și la sfârșit de săptămână, când nu era nevoie. Bănuia că nu avea altceva mai bun de făcut; și totodată datorită faptului că nu se îndurase să se despartă de bucățica de pământ pe care o lăsaseră explorată doar pe jumătate.

Doar cu un an în urmă veniseră la ea complet neexperimentați în acest domeniu și majoritatea cu o atitudine față de muncă în general ce friza nihilismul. Dar de-a lungul lunilor, pe măsură ce muncea cu ei, imaginația lor fusese prinsă de această legătură tangibilă cu propriul lor trecut. Poate că era o muncă minuțioasă și plină de sacrificii să dai prin sită cu atenție fiecare bucățică de pământ, dar emoția că ai fost primul care a găsit dovezi despre ocuparea umană cu atâtea secole în urmă a dat vieților ce se aflau la început o nouă dimensiune. Supraveghindu-i și Josie a căpătat o perspectivă nouă asupra lucrurilor. Ideea de a transforma niște adolescenți deziluzionați în arheologi în devenire a făcut ca întregul proiect să fie chiar mai valoros decât era.

Și nu erau singurii care trebuia să-și facă apariția pe măsură ce dimineața se estompa. Fără îndoială, vor fi însoțiți de trupa obișnuită de localnici doritori cărora le plăcea să se murdărească la sfârșit de săptămână. Fără doar și poate, trebuia să fie cu ochii pe eforturile lor pentru a o ajuta deoarece o mână grea pe mistrie ar fi făcut mai mult rău decât bine. Însă Josie nu vroia să descurajeze pe nimeni care arăta un interes real proiectului. La urma urmei, acesta era satul lor și planul fusese finanțat din banii publici. Într-un fel, aveau dreptul de a se afla acolo – un drept pe care ea îl respecta, chiar dacă acesta mai degrabă o împovăra decât să o ajute.

Acum, rezultatul unei munci istovitoare de aproape un an se găseau frumos etichetate, strânse laolaltă și expuse în cabina care fusese fixată lângă rulota ei. După aceea venea o a doua rulotă în care muncitorii se puteau retrage pentru ca să se încălzească, să se odihnească sau să se spele. Cu toate că era o muncă plină de satisfacție, Josie era prima să recunoască faptul că săpatul putea fi și o treabă obositoare și murdară.

În dimineața asta, rotindu-și privirea cu atenție prin sit, știa că avea toate motivele să se simtă mândră. Treaba mergea bine. Erau înaintea programului, prevăzut pe doi ani și era încrezătoare că peste încă un an vor fi gata. Își cunoștea meseria, doar era viața ei.

Un zâmbet plin de satisfacție îi animă trăsăturile delicate: ochii verzi vioi, o gură expresivă, bine conturată, bărbia mică și arogantă și nasul în vânt, acoperit de pistrui. Instantaneu, o rază de soare timpurie a căzut pe coama ei de bucle roșcate, dându-i străluciri aurii și creând astfel în jurul capului o aură de un roșu aprins.

Zâmbetul ei se lărgi. Soarele mai puternic însemna că iarna se termina și că putea dedica mai mult timp muncii. Josephine Barnes, licențiată în arte, era deschisă tuturor posibilităților, într-o îmbinare de o inteligență aparte și o hotărâre înfocată moștenită de la strămoșii ei irlandezi. Se va dedica acestui proiect până va fi gata și nimic altceva nu va mai conta în viața ei. De fapt, cu excepția muncii, nimic nu conta, asta incluzându-i și pe ceilalți oameni – bărbați de exemplu, care din când în când încercau să se strecoare în lumea ei bine structurată. Dar nu aveau nici o șansă. Josie Barnes știa care îi sunt prioritățile și nu scăpa nimic de sub control.

Asta nu însemna că avea ceva împotriva unui flirt ocazional între două proiecte. La urma urmei, era o femeie în toată firea, de douăzeci și cinci de ani și nu era făcută din piatră. Însă bărbații reprezentau numai o pauză, un fel de relaxare înainte de a se angaja în următorul proiect. Printre colegi avea o reputație că ar avea o minte și o inimă aspră și dură, care îi convenea foarte mult. Nu a încercat să le schimbe părerea, ci se comporta ca atare oriunde s-ar fi dus, ca și cum ar fi avut un fel de armură invizibilă. Își avea propriile motive să-i evite pe bărbați, dar îi găsea destul de amuzanți pe post de companie din când în când și era prea realistă ca să-și nege nevoile propriului trup.

Se mai încălzi câteva minute, sprijinită de tocul ușii de la casa ei temporară, o siluetă cochetă, îmbrăcată în pantaloni de dril decolorați și un sveter de culoarea smaraldului de sub care se vedeau un guler grațios și manșetele unei bluze din bumbac bleu. Apoi se scuturǎ, aruncă o privire la ceasul de la mână și se întoarse să intre. Începuse o nouă zi și era timpul micului dejun. Nu se făcea să lenevească.

Dar înainte să intre, zgomotul unor cauciucuri ce treceau prin noroi și vibrația unui motor puternic îi atraseră atenția. Se întoarse dintr-o mișcare, la timp să vadă un jeep japonez de culoare portocaliu aprins oprind lângă loialul ei Citroen Deux-Cherveux de culoare verde. Se uită la el cu sprâncenele încruntate. Nu cunoștea pe cineva cu o mașină atât de solidă și neobișnuită. Fără să mai pună la socoteală faptul că venea cu ea într-o dimineață de duminică. Era încă prea devreme pentru echipa de săpat și în mod sigur nici un membru al ei nu-și permitea o asemenea mașină.

Copleșită de curiozitate, privi cum silueta înaltă a unui bărbat bine făcut coborî de pe scaunul șoferului, trânti portiera și se îndreptă spre anunț ca să-l citească. Chiar de la distanță, statura lui sugera dominație și putere iar ea rezistă unui impuls irațional de a fugi în rulotă unde n-o putea vedea. La urma urmei, avea responsabilitatea de a verifica pe oricine vine la acest sit. Așa că rămase unde era.

Mijindu-și ochii verzi în lumina soarelui, tot ce a putut să vadă era un păr negru des, ca și barba, blugi negri, un sveter scurt și ghete scumpe rezistente. Deodată, cu repeziciune, termină de citit și se întoarse pe călcăi ca să se îndrepte spre ea, după ce trecu de poartă.

Acum era prea târziu să se gândească să fugă. O văzuse și atitudinea lui denota că avea un scop. Așa că rămase locului cu brațele încrucișate și cu o expresie neutră, așteptându-l să se apropie.. Când ajunse destul de aproape ca să-l privească bine, deveni acut conștientă de ochii căprui adânci care o măsurau cu căldură și intensitate, totodată studiind fiecare detaliu aproape fără să clipească în timp ce mersul său nu șovăi nici o clipă. La rândul ei, lăsă privirea verde și sclipitoare să-l măsoare, cu genele lungi roșcate umbrindu-i expresia calmă.

Mintea ei era ocupată cu inventarierea fiecărui detaliu, reținând orice informație. Hotărî că avea în jur de treizeci de ani, iar bronzul pielii era

datorat timpului petrecut în aer liber și pasul lui părea animat de o energie indiscutabilă. Totodată însă, la o privire mai atentă se observa un aer contradictoriu de meditație și înțelepciune. Ea se gândi că nu va fi ușor să-l plaseze într-o categorie anume, cu acei ochi profunzi care te penetrează, gura fermă și sensibilă încadrată de barba întunecată ce se ondula îngrijit fără să ascundă bărbia pătrată, un nas lung acvilin și urma unei încruntături care sublinia sprâncenele ridicate, aproape acoperite de părul închis ce părea să aibă o viață proprie. Destul de ager ca să fie un intelectual și destul de musculos pentru un fermier. Josie avea o încredere oarbă în propria ei judecată și în primele impresii, dar în acest caz impresiile ei erau atât de copleșitor de puternice încât îi venea foarte greu să tragă vreo concluzie rațională în ceea ce-l privea.

Deci așteptă în liniște, lăsându-l pe el să facă prima mișcare, privindu-l solemn pe măsură ce pasul lui încetini și se opri la capătul scărilor. Preț de câteva clipe stătu în picioare, cu o gheată pe treapta de jos și cu mâinile în buzunare, întorcându-i privirea calmă cu un fel de insolență prietenoasă. Apoi, deodată, zâmbi. Nu era genul de zâmbet pe care să-l ignori cu ușurință. Până și apărarea ei a fost luată prin surprindere.

– Bună dimineața; vocea lui era plăcută și adâncă.

– Ce pot face pentru dumneavoastră? Josie nu s-a numărat niciodată printre cei care își pierd vremea cu amabilități politicoase. Îi plăcea să creadă că francheța ei era una dintre trăsăturile caracteristice.

Sprâncenele dese, aproape negre, se ridicară sardonic, ca și când ar fi fost tentat să-i dea un răspuns la fel de direct. Un colț al gurii îi zvâcni în sus, în semn de amuzament.

– Domnișoara Barnes este pe aici, din întâmplare?

Ochii lui Josie s-au îngustat suspicioși. Cine era și de ce se afla aici, căutând-o pe ea, într-o duminică dimineață?

– De ce? întrebă ea precaută.

El râse spontan, arătându-și dinții foarte albi și puternici.

– În legătură cu munca ei, cred, sau ceea ce fac doamnele arheolog când nu sunt ocupate cu supravegherea săpăturilor importante. Faci cumva parte din echipa ei? se hazardă el.

Ea își desfăcu brațele și le vârî în buzunarele blugilor, ridicându-se demnă la înălțimea celor o sută cincizeci și cinci de centimetri, profitând de faptul că se afla cu patru trepte mai sus ca el și-l privi drept în față.

– De fapt, îl informă arogant, eu sunt Josephine Barnes. Căutarea dumneavoastră s-a terminat. Și acum că m-ați găsit, cu ce vă pot ajuta?

Încă o dată, sprâncenele dese se ridicară. Făcu un pas înapoi cu degetele mari agățate de curea. În tonul lui se simțea un interes sporit și o surpriză încă și mai mare.

– Domnișoara Josephine Barnes, licențiată în arte, absolventă a Universității din Cambridge, directoarea Proiectului Arheologic din Summerford, autoarea unei serii de tratate savante având ca subiect așezările din perioada romano-britanică târzie, cu referire specială la folosirea gresiei și calcarului în construcțiile rezidențiale și agricole?

– În persoană, încuviință ea grav.

– Care este o autoritate în privința metodelor și materialelor folosite în fabricarea construcțiilor din mozaic și beton? continuă el jumătate serios, jumătate ironic.

Era rândul ei să-și ridice sprâncenele. Oricine ar fi fost, era clar că se documentase.

– Exact, confirmă rece, făcându-i jocul. „Tesserae“ și „Opus Syreirum“. Acum că ne-am lămurit, poate îmi spuneți ce vroiați de fapt?

Pentru o clipă, păru că o mască se așază peste trăsăturile lui deschise. Aerul lui de ironie vioaie fu înlocuit cu unul speculativ, însă zâmbetul îi rămase calm.

– Ah, mai nimic. Vroiam numai să mă prezint și să cunosc creierul din spatele acestui proiect. Păși din nou pe treapta de jos, cu mâna întinsă, iar Josie se aplecă să i-o întindă pe a ei. Strânsoarea lui era fermă și învăluitoare.

– Alex Grant, spuse el concis. Am citit câte ceva din ce-ați scris. Fascinant.

Ochii lui străluceau.

– Într-un fel, adăugă gânditor, îmi imaginam că sunteți altfel.

– Oh? Fără să vrea, nu se putea abține să nu întrebe: Cum vă închipuiați că sunt?

Îi dădu drumul la mână, după ce i-o ținuse mai mult decât era necesar.

– Ei bine, cu toată reputația despre distincții academice și dăruire profesională, presupun că vă credeam mai în vârstă, uscățivă, mai…

– Mai degrabă o fată bătrână dezechilibrată? îl ajută ea caustic..

– Nici pe departe, rânji el, dar poate mai autoritară și mai aspră decât păreți, sugeră precaut, plin de diplomație.

Incapabilă să se decidă dacă să ia acest răspuns drept insultă sau compliment, Josie se mulțumi să-și încrucișeze din nou brațele și să-l privească solemn.

– Ei bine, după cum vedeți, remarcă ea, sunt un om perfect normal, care se ocupă de o muncă foarte obișnuită.

Negația lui veni instantanee și vehementă.

– Ah, nu, permiteți-mi să fiu de altă perere. Nu obișnuită, domnișoară Barnes, asta nu.

– Domnule Grant, poate ați vrea să-mi spuneți ce căutați aici, îl invită pe tonul cel mai tăios. Erați doar în trecere sau există vreun motiv anume căruia îi datorez onoarea acestei vizite?

– Da, un motiv există. Într-un fel, explică el criptic, suntem din aceeași categorie.

– Vreți să spneți că sunteți arheolog? se încruntă ea cercetându-și memoria. Rareori uita vreun nume sau vreo față și era aproape imposibil să uite una ca aceasta. Nu cred să fi auzit…

– Nu chiar, o întrerupse el și mai misterios. Rânji, bucurându-se de confuzia ei, apoi își îndesă mâinile în buzunare.

– Domnule Grant, deveni ea nerăbdătoare. N-am timp de ghicitori. Ori îmi spuneți de ce vă aflați aici, ori…

– Bine, bine. Își ridică palmele, ca și cum s-ar fi apărat. Apoi, îi oferi alt indiciu. Amândoi ne ocupăm de așezările omenești, dar în perioade diferite de timp. Dumneavoastră sunteți preocupată de felul cum își construiau oamenii din antichitate casele. Eu trebuie să hotărăsc felul în care le construim pe ale noastre.

O privi, așteptând să înțeleagă.

– Arhitect, spuse ea.

– Nota maximă, domnișoară Barnes, sublinie el convingător, avem ceva în comun. Același interes, nu sunteți de părere?

Sceptică, ea își descreți gura.

– Nu prea m-am gândit la asta, domnule Grant, îl asigură ea, sinceră. Oricum, asta nu explică de ce vă aflați aici. Doar dacă nu cumva v-ați hotărât să aflați niște ponturi de la colegii dumneavoastră decedați? îi sugeră cu o privire netulburată și un ton fals.

– Ceva de genul acesta. Dincolo de aparența fermecătoare era aproape la fel de precaut ca și ea. Indiferent pentru ce venise, Josie simțea că devenea din ce în ce mai șovăitor să-i spună. Ce-ar fi să-mi arătați locul, continuă el, dacă aveți câteva minute libere. Sau dacă preferați, adăugă afabil, aș putea să-l vizitez singur și apoi mă întorc să vorbim. Chiar vroiam să vorbesc cu dumneavoastră.

Josie nu luase micul dejun și curiozitatea se războia cu nevoia urgentă de o ceașcă de cafea. Nu obișnuia să-i lase pe străini să umble în voie pe situl ei fără să fie supravegheați îndeaproape. Pe de altă parte… Ca de obicei, luă repede o hotărâre, fără nici o ezitare.

– Ascultați, tocmai vroiam să-mi fac o cafea. Ați vrea să mă însoțiți înăuntru pentru o ceașcă de cafea și apoi să-mi spuneți ce doreați? Pe urmă, dacă mai vreți, vă pot arăta locul. Primii săpători din acest weekend trebuie să ajungă în…, își consultă ceasul, aproximativ într-o oră, așa că dacă…

– Mi-ar plăcea foarte mult.

Întorcându-se, îl conduse în micuța ei casă. Urcă cele patru trepte din doi pași ușori, ferindu-și capul de tocul ușii când trecu pragul și, o dată intrat, camera păru că devine mai mică.

– Fermecătoare, murmură politicos cuprinzând cu privirea lui atentă scena în miniatură în care erau puse în ordine perdelele în culori vii, cușetele simple și elegante, masa pliantă, dulapul și garderobul micuț rafturile pline de hârtii și de cărți.

– E doar o rulotă, replică ea fără menajamente. Apoi îi aruncă unul din rarele ei zâmbete largi. Pentru Dumnezeu, îl grăbi, stați jos. Faceți să pară că este o căsuță de păpuși.

Se uită din nou în jurul lui și, în absența vreunui scaun se așeză pe o cușetă îngustă. Josie îi întoarse spatele, făcându-și de lucru cu aragazul pe butelie, umplând ibricul cu apă rece de la robinet. Simțind privirea lui, își reținu un acut sentiment de intimidare, absolut neobișnuit pentru ea. Era obișnuită cu vizitatori de ambele sexe care se simțeau ca acasă lângă ea, dar modul în care Alex Grant domina spațiul închis avea ceva deconcertant.

– De obicei mănânc în cealaltă rulotă, îi explică, luând două căni din sertarul de jos, amestecând cu linguriță cafeaua instant. Aici n-am decât ceva ușor și o mâncare rapidă.

Fără să mai găsească altceva de făcut, se întoarse spre el. El era calm și relaxat, de parcă își petrecea fiecare zi luând cafeaua în mici rulote cu doamne arheolog. Se gândi că nu este un bărbat ușor de tulburat.

– Este foarte confortabil, spuse prietenos. Și cred că așa trebuie să fie. Domnișoară Barnes, cu siguranță, n-ați stat aici toată iarna, nu? se interesă el.

– De ce nu? contracară indignată, simțind o provocare. Nu prea are sens să te angajezi la ceva dacă o lași baltă la primul îngheț. Poate că muritorii de rând o făceau, dar nu și Josephine Barnes.

– Hm. Se uita la ea meditativ. Trebuie să fiți mai dârză decât păreți.

Se juca din nou cu complimentele. Nici la acesta nu avea o replică, așa că se întoarse să toarne apa fierbinte.

– Lapte? Zahăr?

– Amândouă, vă rog.

I-a întins cana de cafea, a așezat o cutie de biscuiți pe masă și s-a așezat pe cușeta din fața lui, împreunându-și degetele pe cana ei aburindă. Apoi, rontăind un biscuit, și-a ridicat ochii verzi ca marea spre el.

– În ordine, spuse ea. Despre ce este vorba?

El sorbi din cafea, servindu-se cu un biscuit. Nu era nici un dubiu că nu se grăbea s-o lămurească. De fapt, mai degrabă trăgea de timp.

– Sunteți foarte directă, nu-i așa domnișoară Josephine Barnes?

– Prefer să știu cum stau. Să trec la fapte. Așa că, dumneavoastră…

– Fapte? o întrerupse el, cu o expresie ironică, uitându-se la ea cu ochii lui căprui și calzi. Aspectele practice? Nu prea mai e loc în

programul dumneavoastră pentru mister, fantezie sau nesiguranță, nu? Făcu o pauză și, pe când ea căuta după o replică la această acuzație neașteptată, el continuă malițios: și sentimentele, domnișoară Barnes? Sau ele sunt tabu?

Chiar și prietenii lui Josie, care erau puțini, rareori își permiteau să facă asemenea observații personale. Presupunerea lui insolentă era tăioasă și deranjant de adevărată, dar își stăpâni reacția. Avea destulă experiență în controlarea a tot ceea ce aducea a emoții adevărate și el avea dreptate.

– Nu cred că vă privește, domnule Grant. Avea vocea rece, iar privirea fermă. Și sunt o femeie ocupată. Prin urmare, vă rog…

Și totuși, o dată în plus, o întrerupse în felul lui nonșalant, înainte să apuce să-i ceară o explicație pentru prezența lui acolo.

– Nu putem se scăpăm de formalitatea asta cu „domnul Grant". Mă numesc Alex, îi reaminti blând. Sau, dacă insiști să te agăți de pedanterie, Alexander. Acum o necăjea. Lui Josie nu i-a plăcut niciodată să fie necăjită și nici acum nu făcea excepție.

– Bine, Alex, acceptă ea bățoasă. Dar tot vreau să știu…

– Răbdare, Josephine. Încercă de probă numele ei. Pe buzele lui suna străin, nefamiliar. Am să ajung și la asta, acum că am terminat cu prezentările. Plicticoase lucruri prezentările, așa am crezut mereu. Tu, nu?

– Josie, mormăi ea distantă, acceptând o înfrângere fără să știe cum.

– Josie. Repetă numele de două ori, delectându-se cu sunetele lui, rostogolindu-le pe limbă. E drăguț, foarte drăguț. Îmi place. Un nume plin de viață și încântător care ți se potrivește de minune, declară el cu o sinceritate dezarmantă.

O făcu astfel să roșească, ceea ce nu i se mai întâmplase de foarte mult timp.. De ani de zile, de când nu mai plângea și nici nu-și mai îngăduia nici unul dintre acele lucruri copilărești care dădeau dovadă de slăbiciune. Aproape că pierduse șirul anilor – zece, unsprezece? De când se maturizase, nu printr-o trecere graduală, ci brusc, printr-o lovitură devastatoare. De când…

– Ascultați, domnule Grant… Alex.. Nu știu de ce vă aflați aici sau ce urmăriți. Dar am multă treabă de făcut: vizitatorii vor veni curând și

probabil și o parte din echipa mea. Sunt sigură că venirea dumitale are la bază un motiv intemeiat, dar dacă nu-mi spuneți care este, îmi voi vedea de programul meu și vă voi lăsa să vă îndreptați singur spre poartă, când veți fi gata. Și cu un sunet surd, puse cana goală pe tăblia mesei.

Fără să clipească, Alex își goli cana și o așeză lângă a ei. Se ridică în picioare, reducând din nou totul la dimensiunile unei căsuțe de păpuși.

– Ai perfectă dreptate Josie, acceptarea deschisă a reproșului ei fiind mult mai descumpănitoare decât o iritare care ar fi egalat-o pe a ei. Sunt un visător, cu nici un simț al urgenței, toți prietenii mei îți vor spune asta. Un caz fără speranță. Să mergem, o rugă cuceritor. Arată-mi – ai spus că vrei. Vreau să văd tot.

Văzând-o că ezită, își ridică palmele și își răsfiră degetele într-o parodie de chemare.

– Vrei, Josie, te rog? Între timp, îți voi spune de ce sunt aici, promise el, aruncând momeala.

Îi aruncă o privire plină de iritare, dar își înșfăcă jacheta și o luă înainte țanțoșă, ieșind afară din rulotă, în mod curios ușurată că a scăpat din spațiul devenit dintr-o dată prea strâmt. O urmă rânjind, amintindu-și la timp să se aplece când ajunse la ușă.

Pe măsură ce-i arăta locul lui Alex, indicându-i liniile fragmentelor de pereți din piatră, de podele și acoperișuri, povestindu-i descoperirile lor prețioase care dovedeau o ocupare aproape constantă a zonei din vremurile preistorice până în secolul cinci, Josie începea să se relaxeze, ba chiar să se simtă bine. Era în largul ei, iar el era un public receptiv și inteligent.

Făcu o pauză lângă o pereche de ziduri din cărămidă aflat într-un colț al câmpului și-i relată mândră:

– Și ăsta este lucrul de la care a pornit totul.

– Furnalul pentru uscat porumb? Imediat ce rosti cuvintele, deveni inexpresiv, indiferent, aproape ca și când n-ar fi zis nimic.

Ea îl privi aspru și-l acuză:

– Știi mai multe despre asta decât ai lăsat să se subînțeleagă.

– Toată lumea știe că primul lucru peste care au dat constructorii a fost furnalul roman. Atitudinea lui era defensivă, iar masca îi revenise.

S-a uitat la el curioasă, dar l-a lăsat să continue, să vadă cât se va da de gol.

– Trăiesc și muncesc aici în Bath, și totul a fost scris în ziare. Începu să-și întărească spusele cu ardoare. Despre cum lucrătorii tocmai începuseră să pună fundația noului amplasament de aici, au dezgropat zidurile astea, iar arhitectul s-a gândit că poate fi ceva important, așa că firma a stopat lucrările ca să se verifice.

Ea îl privea fix, umbra unei îndoieli instalându-se în mintea ei. Avea dreptate desigur, exact așa se întâmplase cu vreo cincisprezece luni în urmă, dar fața lui ascundea ceva. Era ceva, putea să jure, în privirea lui, ceva tainic, ascuns.

– Ei bine, spuse ea încet, privindu-l cu atenție, arhitectul acela a fost foarte inspirat. Dacă n-ar fi decis oprirea lucrărilor, probabil n-am fi știut niciodată ce era aici. Această descoperire arheologică importantă n-ar mai fi avut loc. Oricine ar fi, mai adăugă ea, privindu-l printre gene, noi, cei din breaslă, îi rămânem datori. Am uitat cum îl cheamă – poate știți dumneavoastră? sugeră ea, ochii scânteindu-i cu inocență.

El rânji, apoi își lăsă capul în jos, dezolat.

– Deconspirat! S-a aflat! Își duse mâna la frunte, copleșit de remușcări. Mi-ați ghicit adevărata identitate. Mă iertați, domnișoară Barnes, îi întinse el mâna implorator, că am încercat să vă înșel?

Ea își încrucișă brațele și-și scutură sever capul a negație.

– Care era numele de familie? Grant? Desigur! Ochii verzi s-au mărit a recunoaștere. Știam că l-am văzut undeva… dar unde…, se încruntă, chinuindu-se să vizualizeze cele trei nume de pe planurile care-i fuseseră arătate cu mult timp în urmă, când au început săpăturile. Grant… și care era al treilea? Holt – ăsta era – Grant Randle Holt. O echipă tânără și dinamică, după cum mi s-a spus atunci. Pe primele locuri în domeniu.. Nu-i de mirare că sunteți atât de interesați de locul ăsta, chicoti ea.

– Drept la țintă. Sunt măgulit că ți-ai amintit.

– În cele din urmă, spuse ea. Trebuia să-mi amintesc mai devreme, sau măcar să-mi dau seama. Probabil că mi-a scăpat. De ce nu mi-ai spus pur și simplu cine ești, de la început? îl întrebă serioasă. Ce era cu atâta mister?

El privea în jos, lovind ușor cu călcâiul firele de iarbă la fel de serios dintr-o dată. Josie simți un fior prevestitor, o nervozitate inexplicabilă ce trecea subtil printre ei, aproape tangibilă în aerul dimineții strălucitoare.

– Nu știu. Ea putea să jure că chiar și acum mai trăgea de timp. Simțeam că ai putea avea ceva împotriva bărbatului care este responsabil de proiectarea acelor case noi care vor acoperi toată străduția ta. Am făcut tot posibilul să se potrivească în peisajul rural și cu natura… dar adevărul este ca sunt ultramoderne și că vor fi amplasate chiar aici, pe locul acesta.

– Dar nu până nu terminăm săpăturile, sublinie ea, umilită de tonul implorator din vocea lui. Noi, arheologii, suntem obișnuiți cu faptul că trebuie să ne desfășurăm activitatea în mijlocul dezvoltărilor specifice secolului douăzeci. Nu este prima oară când supraveghez niște săpături în timp ce vreo firmă de construcții bate din călcâie, așteptând să dispărem din calea lor.

– Mă bucur că o iei atât de… filozofic, spuse el simplu.

– Oricum, se entuziasmă ea, contractanții propriu-ziși influențează aceste decizii, nu arhitecții lor. N-aș putea să te fac responsabil pentru Wallace Holdings. Și, sincer, am fost destul de rezonabili și ne-au pus la dispoziție timpul pe care l-am cerut când m-au chemat. Și am spus doi ani. O dată ce am săpat fiecare centimetru, am făcut diagrame și am pus în siguranță toate vestigiile în muzee și în trezorerii, ei bine, ridică ea din umeri, ne-am făcut treaba și și putem pleca acasă.

– Curios. Privirea lui era pătrunzătoare. Și eu care credeam că vei detesta ideea că niște case nou-nouțe, moderne, se vor răspândi pe situl acesta antic. Acesta este motivul pentru care m-am ținut deoparte în tot timpul ăsta, cu toate că eram curios să văd ce se întâmplă. Cred că mă gândeam că vei considera prezența mea sâcâitoare și… insultătoare.

Ea râse la auzul unui asemenea capriciu.

– Nu-mi permit asemenea sentimentalisme false, Alex. Țin la peisajele rurale ca oricine altcineva, dar oamenii trebuie să locuiască undeva, și aici este chiar la marginea satului. Din experiența mea, nu este bine să te atașezi prea mult de un loc, mai adăugă ea pe un ton sec. Iei ce poți și apoi mergi mai departe.

Ochii întunecați, ironici și ageri, îi cercetară fața.

– Atâta timp cât nu aplici asta și la oameni, comentă încetișor.

Ea îl ignoră, mutându-și privirea în altă parte, evitând-o pe a lui.

– Parcă îmi amintesc, continuă serioasă, ca și când el n-ar fi vorbit, că era o proprietate superb planificată. Frumos proporționată, cu garduri întinse, tot confortul, încălzire solară și tot tacâmul, dacă nu mă înșel?

Tonul lui deveni la fel de serios ca al ei.

– Corect. Tot ce e mai bun pentru construcțiile elitiste de la Wallace Holdings… panouri solare, acoperiș extensiv, cu izolare a pereților și podelelor, geamuri duble, reducerea nivelului de radiații… Ca și când recita dintr-o broșură, enumera fiecare avantaj pe degete, sardonic.

– Știi, desigur că este cu vreo două mii de ani în urmă, cu sistemul central de încălzire? Bucuroasă că se afla pe teren sigur întinse un braț spre câmp. Romanii știau tot despre asta. Chiar și așezarea aceasta își avea propriul sistem de încălzire și nu era o vilă elitistă sau ceva de genul ăsta.

– Știu. Sistemul original de încălzire subterană. După o mică pauză, se dădu un pas înapoi privirea lui caldă învăluindu-i aprobator fața. Trebuie să spun, domnișoară Josephine Barnes, că ești o adevărată surpriză. Chiar mă bucur că am riscat și am venit aici. Nu eram sigur la ce mă așteptam.

– La o halebardă solidă din cremene de cinci mii de ani, poate?

– Indiferent de ce, t mi-ai spulberat aceste temeri, repetă el grav. Acum îmi doresc să fi venit mai devreme, în loc să fi păstrat o distanță plină de tact.

– După cum am spus, noi, cei din frăția săpătorilor, suntem destul de rezonabili, în general, îl asigură ea voioasă. Atâta timp cât avem timp și spații să ne desfășurăm. Este de-ajuns să ne lăsați în pace să facem ce trebuie să facem, să ne alocați micile sume care ne revin de obicei și nu veți avea din partea noastră nici o plângere.

– Ei bine, cred că am văzut tot. Am să mai arunc doar o privire la exponate, presupun că le aveți încuiate în cabină, nu?

– Așa este. Privirea ei o urmări pe a lui, spre colțul câmpului, dincolo de gard, unde un grup de invadatori înaintau pe cărare. Unii pe jos, alții pe biciclete, formau o echipă pestriță, de la convenționali la ciudați. Pe măsură ce se apropiau, un sortiment straniu de haine putea fi observat, fără să se mai pună la socoteală părul lor coafat în stiluri și nuanțe țipătoare.

Josie le-a făcut cu mâna veselă, iar ei au răspuns entuziasmați.

– Iată și ajutoarele mele loiale. Azi sunt matinali, au ajuns înaintea contingentului din sat. Vor fi încântați să-ți arate unele dintre descoperirile lor dacă știi cum să-i iei.

– Vorbești aproape afectuos despre ei. El s-a uitat la ei suspicios.

– De ce nu? îl contrazise, protectoare ca o cloșcă față de puii ei. Sunt copii minunați și foarte muncitori. Unii dintre ei nu prea au avut o viață normală până acum, dar în prezent se descurcă extrem de bine. Mai lasă-mi un an, continuă fermă, și voi scoate ceva bun din unii dintre cei care se îndreaptă agale spre tine. La fel cum folosesc toată energia aceea tinerească pentru a strânge destul material, ca să obțin cea mai bună și mai completă supraveghere. Ei bine?

Cu o privire provocatoare, se răsuci pe călcâie ca să-l confrunte, dar el deja se îndrepta spre rulotă. Timp de câteva secunde, privi spatele puternic ce se îndepărta. Poate că era puternic și frapant, cald și sensibil fără îndoială, dar, la urma urmei, nu era decât un bărbat. Și bărbații, din câte știa ea, erau creaturi recunoscute pentru nestatornicia lor. Chiar și cel mai bun dintre ei era imprevizibil, cu înclinații spre schimbări superficiale de stare și atitudine.

Ridicând din umeri filozofic, se luă după el, străbătând câmpul.

Capitolul 2

După două ore, încă mai era acolo. Tinerii învățăcei ai lui Josie fuseseră urmăriți îndeaproape de niște vizitatori, și ea se dedică supravegherii lor. Asistenților ei le plăcea în mod deosebit rolul de gazde și profesori și în scurt timp deveniseră chiar buni la asta, adoptând un aer ușor superior de experți, ceea ce o făcea pe Josie să râdă în sinea ei. Bănuia că acesta era motivul principal pentru care continuau să apară chiar și când nu era nevoie de ei.

De câte ori avea un minut liber să se uite în jur, Alex era angajat în ceva de pe sit, vorbind animat cu unul dintre ajutoarele ei sau cu un localnic, uitându-se cu curiozitate la vreuna dintre descoperirile lor sau, o dată, stând pur și simplu singur într-un colț îndepărtat, în aparență pierdut în contemplație, uitându-se la munca ce se desfășura acolo.

Probabil că doar își imaginează cum ar arăta proiectul lui în zonă, se gândi Josie, sarcastică. Încă mai era puțin confuză în legătură cu motivul hotărârii lui de a urmări săpăturile. După ea, argumentul lui că din interes obiectiv, nu suna prea sincer. Indiferent de motivele lui, era prea ocupată acum ca să le analizeze.

Până la ora unu, echipa se împuținase considerabil. O parte din echipa ei făcuseră picnicuri și acum se retrăseseră în rulota lor să-și

fiarbă ceaiul, ca de obicei. Pe toți ceilalți îi așteptau acasă pentru prânz. Cina rituală de duminică nu trebuia împiedicată cu nici un preț și Josie știa.

Se îndreptă și ea și își culese sveterul verde de unde îl dezbrăcase. Fără vântul aspru care bătea adesea pe situl descoperit, se făcuse destul de cald. Suplă și grațioasă ca o pisică, se întinse sub razele soarelui. Atingerea lor părea magică pe pielea ei, după iarna sumbră. Închizând ochii, își ridică fața spre soare, împingând buclele rebele care-i cădeau peste obraji, șuvițe moi devenite acum de un castaniu strălucitor.

– Iată o priveliște răscolitoare.

De când stătea așa de aproape în spatele ei? Alex Grant – uitase de el pentru câteva minute. Fără vreun motiv anume, se simți furioasă pe ea însăși și, absurd, chiar și pe el.

Se răsuci să-l înfrunte. Ca de obicei, zâmbetul îi cuprindea și ochii, împărtășind o căldură autentică, de data asta combinată cu o apreciere ostentativă.

– Deci, încă mai ești aici, nu? Tot ce a putut să găsească pentru a-și ascunde confuzia a fost o întrebare retorică.

– După cum vezi, încuviință el.

– Îmi pare rău că n-am avut mai mult timp să-ți arăt locul. Își adună toată demnitatea și poză într-o eficiență instantanee. Am fost foarte ocupată.

– Am văzut, remarcă el. O doamnă foarte solicitată. Întotdeauna e așa?

– Ah, nu. Nu prea vine nimeni iarna. Dar când se va instala vara, mă aștept să fie și mai rău. Surprinsă, afișând o oboseală plictisită în timp ce se uita pe câmpul țelinit acum.. Nu vreau să-i descurajez, le place atât de mult!

– Și tu la fel, Josie, o provocă el cu un rictus. Îți place fiecare clipă, inclusiv atunci când ești invadată de acești castori nerăbdători, știi că așa este!

– Poate. Ai văzut tot ce vroiai să vezi?

– Și chiar mai mult. Sunt foarte impresionat: tinerii tăi asociați au făcut o treabă excelentă când au prezentat exponatele. Puștii ăștia îți fac cinste. Înțeleg ce spuneai despre entuziasmul lor, este contagios. Chicoti.

Și uneori chiar caraghios. Mi-au dat o lecție despre cum să nu judec oamenii după fețele lor, trebuie să recunosc, mai adăugă el jalnic.

– Ți-am spus, îi reaminti ea, că împreună, eu și puștii ăștia vom face din proiectul ăsta ceva de care să fim mândri până la sfârșitul anului următor.

Privirea lui se mută de pe fața ei. Apoi se puse în mișcare, uitându-se la ceas, trecându-și mâna prin părul des, părând că își revine în fire.

– Nu se poate, trebuie să plec. Trebuia să fiu la prânz acum zece minute. Mă vor omorî.

– Nu vreau să te rețin, îi spuse politicoasă, străduindu-se să ignore înțelesul cuvintelor lui.

– Te superi foarte tare, dacă vin mai târziu și-i aduc și pe ei? Chiar vreau să le arăt locul și promit să-i țin pe micuți sub observație.

– Deloc. Vin o grămadă de copii aici, după cum ai văzut. Se lupta din răsputeri să-și păstreze vocea fermă și calmă. Nu exista nici un motiv pentru care el să nu aibă o familie. Și chiar nici unul pentru care ea să fie atât de uimită la gândul acesta.

– Minunat, atunci ne vedem peste câteva ore? Bucură-te de pauză, sunt sigur că ai nevoie. Fără să mai piardă timp cu alte frivolități plecă.

Îl privi urcându-se în solidul și pătrățosul Daihatsu și pornind la drum. Apoi trase de câteva ori aer în piept înainte de a se alătura echipei în rulotă, pentru gustări. Se așteptau să se comporte ca de obicei, sociabilă și relaxată și nu avea de gând să-i dezamăgească. Erau destule dezamăgiri în lume și fără să mai contribuie și ea.

După masă, era și mai ocupată. Soarele strălucea atrăgând și mai multe familii ca până acum. Agitându-se de colo-colo, asigurându-se că toată lumea era ocupată cu ce trebuia și că nimeni nu călca pe vreo fâșie importantă sau să se împiedice de vreo fundație adâncită, Josie aproape uită complet de vizita iminentă a lui Alex Grant și a tribului său.

Se întâmpla să se uite în sus când au sosit. Șirul de mașini de lângă gard se întindea destul de mult de-a lungul drumului, iar mașina mare a trebuit să fie parcată la oarecare depărtare de poartă. Hotărâtă să nu se arate interesată, se aplecă cu toată sârguința asupra a ceea ce făcea, însă privi pe furiș să vadă cine se dă jos din ea.

Alex coborî primul de pe scaunul pasagerului. Se întinse în spate și se ridică având în brațe un copil blond pe care îl așeză pe umerii lui lați. Copilul se legănă bucuros, în sus și în jos în timp ce Alex se îndrepta spre poartă, fericit dând din mânuțe.

Josie se întoarse, simțind un nod în gât. Apoi, copleșită de curiozitate, se uită din nou. O tânără plinuță coborâse de pe scaunul șoferului și se învârtea în jurul a doi copii mai mari, tot blonzi, asigurându-se că erau încălțați cu cizme, încuindu-le pantofii în mașină. Apoi toți trei au început să meargă pe câmp în spatele lui Alex.

Când Alex apăru salutând-o cu un prietenos „bună, din nou"! se ridică și zâmbi cât mai natural cu putință.

– Cum a fost prânzul?

Se întoarse să surâdă femeii care-l ajunsese din urmă și aceasta îi surâse drept răspuns. Josie se uită la femeie și se trezi în fața unui chip deschis, onest. Ochii foarte vioi și albaștri au zâmbit fără rezerve spre ea, părul la fel de drept și de blond ca al copiilor era tuns scurt, încadrând niște trăsături regulate, mai degrabă armonioase decât frumoase.

– Josie, ea e Vicky, le prezentă Alex fără ceremonie. Cele două femei înclinară din cap una la cealaltă. I-am povestit lui Vicky totul despre tine, o informă pe Josie. Numai de bine, te asigur, adăugă el cu ochii jucăuși când îl privi nesigură.

– De-abia aștept să văd ce faci aici. Vocea lui Vicky era la fel de plăcută ca și expresia ei. Pare foarte interesant.

Sentimente contradictorii o stăpâneau pe Josie. Simți dintr-o dată că era o persoană pe care ar fi plăcut-o foarte mult, și totuși, fiindcă era soția lui Alex îi inspira oarecare ranchiună.

– Ești binevenită, spuse ea și apoi se simți stânjenită. Vreau să spun, simte-te liberă să te uiți pe aici. Sunt cam ocupată după-amiaza asta, dar sunt sigură că cineva din echipa mea îți va arăta, sau poate Alex se simte destul de expert ca să te conducă singur, sugeră ea, cu o notă ironică.

Cealaltă femeie nu păru să observe tonul ei sec.

– Mulțumesc, mi-ar plăcea. Dar nu te-ngrijora Josie. Ne vom uita, dar vom fi foarte atenți și vom ține copiii sub control.

Cel mai mic dintre ei se bâțâia pe umerii lui Alex, cerând să fie lăsat jos. Ceilalți doi stăteau lângă mama lor privind-o pe Josie cu niște ochi albaștri remarcabil de asemănători. Cu siguranță, nu semănau cu Alex, se gândi ea și imediat își dori să n-o fi făcut.

– Nu vor fi o problemă, spuse ea zâmbindu-le. Nu prea avea experiență cu copiii, dar îi plăceau, și aceste specimene păreau perfect civilizate, așa cum s-ar fi așteptat din partea copiilor lui Alex. Doar țineți-i departe de zonele interzise. Întrebați-ne pe noi când nu sunteți siguri.

Alex pusese jos ghemotocul văicăros neastâmpărat; deodată, copilul se duse drept spre mama lui, îmbrățișându-i picioarele îmbrăcate cu blugi, uitându-se la Josie și apoi ascunzându-și din nou fața. Vicky se aplecă să mângâie căpșorul strălucitor.

– El este Matthew. Nu este chiar atât de timid pe cât arată.

– Și aceasta, Alex arătă spre copila mai mare, este Rachel, iar ea Emily. Își puse câte o mână în jurul fiecărei fete, mândru, posesiv.

– Bună Rachel, Emily și Matthew. Josie îi salută solemn.

Timide, cele două fete îi răspunseră la salut.

– Am cizme noi, anunță Matthew, încă ascuns lângă genunchii mamei sale.

Josie se uită la cizmele albastre strălucitoare, din cauciuc.

– Cu siguranță, sunt mult mai frumoase decât ale mele.

Ridică o privire rapidă la picioarele ei.

– Nu porți? explodă el, foarte ofensat.

– Nu, pentru că nu este foarte umed astăzi. Dar am unele și le port foarte des, îl asigură ea cu seninătate.

– Unde sunt? întrebă el suspicios.

– În rulota mea, acolo.

– Ce culoare sunt? Prins de subiectul incitant, aproape uită să se mai țină de mama lui.

– Negre.

– Locuiești tot timpul în rulotă? îndrăzni Rachel. Era un copil drăguț de vreo șapte ani, presupuse Josie.

– Da, pentru moment.

– Ce norocoasă ești suspină Rachel adânc. Trebuie să fie super, aș vrea să pot și eu…

– Cred că e destul de frig iarna, îi reaminti Vicky fiicei ei

– Nu i-ar plăcea oricui, recunoscu Josie, dar mie îmi place.

– Nu te simți singură? Rezerva lui Rachel se topea la strălucirea stilului romantic de viață al lui Josie.

Alex stătu puțin la o parte, urmărind conversația cu amuzament detașat.

– De unde știi că este singură? întrebarea era pentru Rachel, dar el se uită la Josie.

Rachel nu știu ce să-i răspundă și era prea timidă ca să întrebe, așa că se uită pur și simplu la Josie cu ochii plini de admirație. Emily, cea mijlocie, era se pare mai puțin visătoare.

– Mai degrabă aș trăi într-o casă adevărată, anunță ea. Rulotele sunt numai pentru vacanțe.

Vicky râse.

– Lui Emily îi plac plăcerile lumești. Haideți copii, își adună ea turma. Josie are multă treabă, nu are nevoie să-i aglomerăm câmpul prea mult. Putem doar să aruncăm o privire? zâmbi spre Josie iar. Știu că lor le-ar plăcea să vadă exponatele, iar eu aș vrea să văd totul.

– Nu te deranja să vii cu noi, îi spuse Alex. După lecția de dimineață, cred că pot să țin o adevărată prelegere cu privire la subiectul ăsta.

– Cred, îl repezi Josie, că vei găsi două dintre ajutoarele mele la biroul improvizat, dispuși să vă spună tot ce vreți. Nu știa de ce, dar dimineața părea să fi fost acum foarte mult timp. Se întoarse spre Vicky. După cum spuneam, puteți să vă uitați în voie. Dar acum vă rog să mă scuzați, trebuie să mă asigur că ceilalți… vizitatori sunt bine.

Cu coada ochiului, prinse cum Alex își ridica sprâncenele groase, ca o reacție ironică la surpriza de a afla că era pus laolaltă cu toți cei care veniseră să-și petreacă weekendul aici. Dar la urma urmei, se gândi ea în timp ce se îndrepta grăbită la treburile ei, asta și erau, încă o familie care venise să-și piardă duminica sub supravegherea ei. Și încă o familie plăcută, fără îndoială. Și nu trebuia să se enerveze degeaba.

O jumătate de oră mai târziu, tocmai când terminase de explicat pentru vizitatori sistemul de uscare al porumbului în furnal, se trezi față în față cu Vicky, care stătuse retrasă la marginea grupului.

– Uimitor. Vicky privise și ascultase cu atenție. Cred că a fost un moment extraordinar când ai înțeles cu adevărat peste ce ai dat aici. Propria ei expresie se anima pe măsură ce își imagina.

– Adevărat. Aproape inconștient, privirea lui Josie se plimba în jurul femeii și în spatele ei, căutându-i însoțitorii.

Vicky remarcă imediat.

– Încă se mai uită la exponate. Elevii tăi sunt minunați, ai făcut o treabă excelentă cu ei.

– Mă bucur că sunt de ajutor. Josie își ascunse tensiunea din voce, Vicky fiind prea perceptivă pentru gustul ei.

– Unul dintre ei chiar l-a luat pe Matthew deoparte și l-a distrat cât timp ne-am uitat noi la ele. Vicky râse. Câteodată devine acaparator. Alex se poartă bine cu el, dar a fost o ușurare să stăm puțin fără solicitările lui.

Bineînțeles că Alex este bun cu el, la urma urmei, este tatăl lui.

– Sunt niște copii încântători, spuse Josie țeapănă. Era sinceră, dar și încordată în preajma lui Vicky. Îți seamănă, adăugă ea, mai ales la păr.

– Ei, desigur că amândoi suntem foarte blonzi, eu și tatăl lor, veni răspunsul total șocant. Cred că era și normal să arate așa. În mod evident, nu era conștientă de efectul pe care-l avusese remarca asupra interlocutoarei ei.

– Tatăl lor? Josie se lupta să se controleze, pe măsură ce șocul era înlocuit de neîncredere. Dar credeam…

Vicky se uită la ea o clipă, dându-și seama de tensiunea din vocea ei, cu toate eforturile de a o ascunde.

– Da, tatăl lor, soțul meu, John. E la fel de blond ca noi. Se încruntă, apoi deodată pe fața ei apăru un zâmbet larg. Doar nu credeai… Izbucni în râs, acoperindu-și gura cu mâna.

– Credeam că Alex e tatăl lor și soțul tău, întări Josie, în cazul în care Vicky n-ar fi înțeles. Un sentiment ciudat de fericire o străbătea, sentiment pe care prefera să nu-l analizeze.

Apoi râseră împreună, Vicky ținându-și mâna pe brațul ei într-un gest de prietenie.

– Vrei să spui, îngăimă ea, că nu ți-a spus cine sunt?

– Nu chiar. Josie se gândi cum decursese conversația. Nu a zis că sunteți familia lui, dar nici nu a negat. Și când a șters-o de aici să nu întârzie la prânz, ei bine, am crezut…

– Cu siguranță! Vicky încă mai chicotea. Dumnezeule, auzi, noi, familia lui. Ce caraghios! Să vezi când o să-i spun și lui John. Or să moară de râs.

– Cred și eu. Josie se oprise din râs. Nu prea îi plăcea ideea ca Alex să se distreze pe seama greșelii ei.

Și Vicky își veni în fire, uitându-se atentă la ea.

– Pe de altă parte, spuse ea, pot să nu-i spun, dacă nici tu nu-i spui.

– N-o voi face, o asigură Josie prompt. Mulțumesc, adăugă ea cu recunoștință că femeia mai în vârstă i-a intuit sentimentele. Azi l-am cunoscut pe Alex, îi reaminti ea. Putea foarte bine să fie un bărbat însurat.

– Încă mai poate, observă Vicky, făcându-i cu ochiul malițios. Apoi, văzând expresia lui Josie continuă repede. Dar nu este! De fapt, este unul dintre cei mai râvniți burlaci pe care-i cunosc. Din nou o privi țintă. Josie se simți stânjenită și privi în altă parte, dar cu urechile ciulite. Dar, de asemenea unul dintre cei mai înrăiți. Mereu îi spunem că s-a căsătorit cu munca lui. De-a lungul anilor, câteva femei au crezut că l-au prins, dar el nu se lasă legat. După părerea mea e păcat, fiindcă are stofă de soț bun, declară Vicky. Este un prieten minunat și un unchi demn pentru copii, care-l adoră. Ar trebui să aibă și el proprii lui copii, termină ea gânditoare.

Josie decise că era timpul să treacă la un subiect mai neutru. Se plimbau pe marginea câmpului, departe de mulțimea care mișuna prin mijlocul lui.

– Atunci, este un coleg de-al soțului tău?

– Soțul meu, o informă Vicky, este scriitor. Nu, eu sunt colegul.

Josie se opri uimită.

– Tu ești colega lui Alex? Arhitectă?

Vicky zâmbi plăcut.

– De ce nu? Tu ești arheolog. Eu nu pot fi arhitect?

Josie era iritată pe ea însăși. Se pare că asta era ziua confruntărilor stânjenitoare.

– Sigur că poți. Bineînțeles. Însă, copiii fiind atât de mici, nu m-am gândit…

– Nu-ți face griji. Vicky o mângâie pe braț și își reluară plimbarea. Era firesc să te mire. Vezi, o atenționă ea, dacă tu reacționezi așa, închipuie-ți cum reacționează majoritatea masculilor șovini și încuiați.

Josie se înfioră, dându-și seama ce vrea să spună.

– Dar sunt mai norocoasă decât majoritatea, explică Vicky; John scrie thrilleruri și se descurcă foarte bine, așa că este acasă mai tot timpul; și mai locuiește și o fată minunată cu noi.

– O dădacă? sugeră Josie.

– Urăsc cuvântul ăsta. Vicky își încreți nasul. Nu i se potrivește deloc lui Annie. Annie dădacă. Nu, mai degrabă ajutor de mamă, dacă vrei. Stă la noi de când sunt fetele mici și eu am început să lucrez cu normă întreagă. Și apoi, părinții mei locuiesc chiar după colț, e foarte convenabil, aproape că nu mi-am întrerupt munca atunci când l-am născut pe Matthew. M-am asociat cu Alex acum patru ani, când și-a înființat firma. Îmi place, spuse simplu.

– Deci…, Josie punea încet piesele cap la cap. Tu ești Randle sau Holt?

– Vicky Randle, la ordinele dumneavoastră. Dacă s-ar fi deranjat să-mi spună și numele de familie de la început nu s-ar mai fi produs confuzia asta. Lui Alex nu i-au plăcut niciodată formalitățile, cugetă ea. Urăște tot ce este pompos sau irelevant. De asta se înțelege atât de bine cu John.

Josie devenea din ce în ce mai interesată.

– Atunci, cine este Holt?

– Julian este al treilea partener. Este cu noi de doi ani. Este foarte tânăr, dinamic și modern, dar Alex este cel talentat, imaginația din spatele profesionalismului. Sunt destul de pricepută la lucrurile comune, mai degrabă, dar Alex este sufletul nostru… flacăra. Este un designer și un planificator strălucit și total dedicat profesiei lui.

– Am aruncat o privire peste planuri când am preluat supravegherea, își aminti Josie. Nu prea mă pricep, dar arătau cu siguranță atrăgătoare și profesionale.

– Normal. Tot ce face Alex e profesional și uman. De aceea cei de la Wallace Holdings i-au încredințat slujba asta, fiindcă știau că este cel mai bun. Chiar și când eram colegi de facultate știam că Alex va ajunge departe. Sunt norocoasă că mă aflu în echipa lui, se confesă ea cu o sinceritate dezarmantă. Eu studiam arhitectura peisagistică, așa că acum mă ocup de munca legată de mediu, în general.

– De aceea ai vrut să vii? Ești interesată cum va arăta după ce terminăm?

Pentru o secundă, Josie putea să jure că și ea avea ceva din expresia aceea precaută, care în o surprinsese pe fața lui Alex, apoi dispăru.

– Exact. Deja făcusem o grămadă de schițe când am realizat planul original. Dar asta acum câtva timp. M-am gândit să ne reîmprospătăm memoria din moment ce am amânat atât. Ar putea fi nevoie de niște schimbări minore după plecarea noastră.

Oare era o umbră de neliniște în spatele tonului egal, al lui Vicky? Josie nu era sigură, așa că respinse gândul.

– Încă un an, cam așa ceva, sublinie ea, și vă va aparține din nou. Totuși, mai avem încă multe de făcut, înainte de a lăsa totul în seama buldozerelor.

De data asta, Vicky nu-i întoarse zâmbetul.

– Când Alex a sosit la prânz – vine aproape în fiecare duminică, lui John și copiilor le place să-l vadă, se întrerupse să-i explice, și mi-a spus ce a văzut aici de dimineață, era de-a dreptul copleșit. Spunea că ar trebui să vedem și noi. Făcu o pauză. Ar fi venit și John, dar are de furcă la un blocaj în legătură cu capitolul șase. De ani de zile trăiesc cu blocaje la capitolul șase, adăugă ea pe un ton blând, așa că știu că cel mai bine este să-l las singur.

Căldura din vocea lui Vicky când vorbea despre soțul ei o intrigă pe Josie. Nu prea fusese în ultimul timp în sânul vreunei familii.

– Pe unde locuiești?

– Chiar la marginea orașului Bath, într-un mic sat. Alex locuiește în centru, lângă birou. Are un apartament micuț. Întotdeauna vorbește despre mutatul la țară, dar e atât de ocupat cu designul caselor altor oameni încât nu mai are ocazia să se gândească la a lui. Când au ajuns la rulote se opri și se întoarse spre Josie. Dar tu? Unde locuiești când nu duci o astfel de existență excentrică și rătăcitoare?

Josie ezită. Nu exista un răspuns simplu la o întrebare atât de simplă.

– Cred că în Cambridge, de când eram studentă. Lucrez acolo, dar nu mi-am înfipt rădăcini nicăieri. Nu am chiar un cămin. Locuiesc cu altcineva într-un apartament unde mi-am lăsat câteva lucruri dar…ridică

din umeri. Casa mea este unde mă aflu. Sunt asemenea unui melc, o car după mine! Se uită țintă la Vicky – arogantă, aproape provocând-o să comenteze. Nu prea-mi pasă unde mă aflu. Mă preocupă mai mult lucrul cu care mă ocup în acel moment.

Dar Vicky nu era genul indiscret.

– Alex este așa, fu tot ce spuse. Cred că v-ați înțelege bine.

Chiar atunci, ca și când l-ar fi chemat, el apăru în ușa rulotei-birou. Răbdător, cu blândețe, îl conduse pe Matthew pe treptele abrupte, apoi se întoarse să se asigure că fetele îl urmau.

Cele două femei priviră silueta înaltă și pe celelalte trei scunde cum se apropiau de ele, copiii fugind înainte s-o întâmpine pe mama lor, bărbatul venind din urmă.

– Unde ai fost? o întrebă Matthew acuzator. Am văzut un bănuț roman „atic“ și am băut suc.

– Ba am văzut lucrurile vechi, îi reaminti mama lui, aplecându-se să-l legene în brațe. Am vrut să mă mai uit pe afară. Mulțumesc, Alex. Zâmbi spre vechiul ei prieten și coleg peste capul blond al fiului ei.

– Pentru ce? îi întoarse zâmbetul, apoi îl lărgi s-o includă și pe Josie care stătea în liniște, reanalizându-l în lumina celor aflate de la Vicky. Știi că-i iubesc pe monștrii ăștia, cu toate că nu văd de ce. Emily, care se agățase de unul dintre brațele lui, îi scoase limba. Oricum, lucrurile astea sunt atât de interesante că aș sta aici o zi întreagă privindu-le.

– Aproape că ai făcut-o, observă Josie sec.

– Chiar așa. Acum o privea drept în față. Nu mai profităm de timpul și spațiul dumitale prețios, domnișoară Barnes. Trebuie să plecăm.

– Da, ar trebui să ne întoarcem, fu Vicky de acord. Probabil că John iese câștigător din lupta cu capitolul șase și presupun că voi, plozilor, vă vreți ceaiul.

Zâmbi.

– Mi-a părut bine să te cunosc Josie. Poate că ținem legătura. Mai pot să vin pe aici?

– Sigur. Sunteți bineveniți toți, spuse Josie.

– Sau ai putea să ne vizitezi acasă, dacă te saturi de viața în rulotă, sugeră Vicky ospitalieră.

– Mi-ar plăcea. Josie acceptă pe loc, spre propria ei surpriză. Nu prea se deschidea străinilor. Dar era greu s-o plasezi pe Vicky în categoria asta, chiar și după o vizită atât de scurtă sau chiar pe Alex.

El făcea manevre evidente ca să-i ia de acolo.

– Haide acum, doamnă Randle, scutiți-ne de o despărțire prelungită în stilul dumneavoastră. Toate femeile sunt la fel, fac dintr-un simplu la revedere o dramă în trei acte.

– Nu fi un măgar discriminant, îl mustră Rachel aspru. Nu suntem toate la fel, nu-i așa mămico?

– Deloc, o aprobă mama ei. Dar nu cred că Alex vorbea serios.

– Ba bine că nu. Sprâncenele negre se uniră când se încruntă la ele să le arate cât era de serios. Așa că hai, până nu vă ordon să mergeți toți la mașină.

– Nu poți să ne ordoni, cântă Emily. Tu nu ești tata.

– Nu fi nepoliticoasă, Emily, îi reproșă Vicky automat, străduindu-se să nu râdă. Oricum, nici tati nu ne ordonă.

Însă Alex nici nu se clinti.

– Când tatăl vostru nu e, o informă el pe Emily, îmi rezerv dreptul de a vă ordona. Deci… se roti el spre toți, gata să se năpustească de la înălțimea lui. Dați-i drumul! Țipând, copiii fugiră spre poartă. Cu un zâmbet și un semn de rămas bun spre Josie, Vicky îi urmă.

Alex se întoarse spre Josie, zâmbind.

– Îți mulțumesc că ne-ai acordat atâta din timpul tău. A fost foarte… instructiv. Promit să nu-mi fac un obicei din a te întrerupe, dar mă bucur că m-am hotărât să vin în cele din urmă.

S-o întrerupă! Presupunea că e un cuvânt ca oricare altul pentru asta. Ținându-și vocea sub control, îi replică:

– După cum i-am spus lui Vicky, sunteți bineveniți oricând. Sunt o familie drăguță, mai adăugă când el nu spuse nimic. Îmi plac.

– Bine. Îmi place ca prietenii mei să se placă între ei. Atunci, la revedere Josie, ne mai vedem.

– Pe curând, începu ea, dar el deja se îndrepta spre ei.

Oftând, se duse să le dea liber ultimilor rămași din echipa ei și puștilor hoinari din sat.

Se gândi că a fost o zi plină de evenimente. Dintr-o dată, se simți extenuată și fără vlagă. Era timpul să aibă locul numai pentru ea, un timp.

Capitolul 3

Luni de dimineață, devreme, Josie îi puse pe patru dintre elevii ei cei mai de încredere să lucreze într-un colț neatins de pe câmp. Plin de iarbă deasă și neatins de nimeni, acesta se găsea dincolo de bariera zidurilor construcției romane propriu-zise, dar Josie avea o presimțire că suprafața lui simplă ascundea ceva mult mai interesant. De fiecare dată când își urma instinctele avea un avantaj. Pe lângă simpla cunoaștere, aveai nevoie de acel – cum îi spusese Vicky despre Alex? – fler, asta era, ca să ai succes în această meserie.

Se adânciseră bine în muncă până la amiază. După ce măsuraseră și marcaseră porțiunea metodic, se apucaseră să sape atent straturile de suprafață de sol și turbă, cernându-l în același timp. Josie era de părere că trebuia să le încurajeze independența, așa că-i lăsă singuri, supraveghindu-i de la distanță, în cazul în care entuziasmul lor devenea mai mare decât restricțiile muncii pe care o făceau.

Pe la jumătatea după-amiezii tocmai intrase în rulota cea mai mare să ia o ceașcă de ceai bine meritată, când o pereche de siluete stângace și pline de noroi, cu ochii arzători și fără suflare au năvălit pe ușă căutând-o cu disperare. Îi privi cu răbdare în timp ce-i debitară mesajul risipit încâlcit. Imediat ce avu ocazia să vorbească, le sugeră:

– De ce nu vorbiți clar, de preferat pe rând? Se întoarse spre cel mai scund dintre puști: Ray, vrei să-ncerci să-mi spui ce se întâmplă?

Tânărul mai înalt, care arăta mai convențional dar era atât de acoperit de insigne încât nu-ți prea dădeai seama ce purta sub ele, se trânti neglijent pe scaunul mic, încă îmbujorat de emoție. Tovarășul lui, tuns scurt și îndesat, îmbrăcat în niște blugi strâmți, o jachetă din piele cu ținte și ghete greoaie, începu să povestească:

– Am făcut cum ne-ai spus, am început de la margine spre centru, fiecare câte un sfert. Tracy a luat partea de lângă ziduri, Dave pe cea de lângă a ei…

– Da? îl îmboldi Josie. Dacă mai continua așa i-ar fi luat toată ziua să ajungă la subiect. Și? Ați găsit ceva?

Ray, care nu rata nici o ocazie să se afle în centrul atenției, îi aruncă o privire ce se vroia nimicitoare.

– Ajungeam și la asta. Am săpat toată ziua, nu Kev? Prietenul lui aprobă din cap entuziast, arătându-și drept dovadă mâinile murdare și bătătorite. Și chiar acum, le-am găsit. Kev l-a găsit pe primul, nu Kev?

Luptându-se cu un val de exasperare înduioșată, Josie își îndreptă atenția spre Kevin și fu întâmpinată cu o privire triumfătoare.

– Primul ce? imploră ea, deși bănuia că știa răspunsul. Avea dreptate.

– Oase! anunță Ray cu o voce lugubră. Oase umane, continuă cu o notă macabră. Asta era ceva real, mult mai bun decât poveștile acelea stupide de la televizor.

Dar Josie dădea din cap meditativ, decepționant de neimpresionată.

– Și de unde știți că sunt omenești? întrebă ea cu îngăduință.

Ray se uită la ea cu reproș. Se așteptase ca veștile lui să fie primite cu, ei bine, dacă nu cu extaz – ceea ce nu stătea în firea lui Josie – măcar cu ceva mai multă încântare. Oricum, niciodată nu știi unde stai cu femeile, ele au un raționament total diferit decât al celorlalți.

– Pur și simplu. Vocea lui disprețuitoare arăta ce părere avea despre întrebarea ei. În funcție de mărimea și forma și… ei bine, îți dai seama, nu Kev?

Kev apelă la toate cunoștințele vocabularului său.

– Simplu, o asigură el pe Josie. Sunt o parte din… Se gândi pentru o clipă. Era întins acolo, în pământ. Din nou se minună de asta.

De data asta, sprâncenele lui Josie s-au ridicat cu o anticipație ținută sub control.

– Schelet? Era chiar mai bine decât spera. Intact? Întreg?

Ray se liniștise. Măcar asta era o reacție, cu toate că una foarte neentuziastă.

– Am găsit doar câteva, dar sunt unite între ele, nu Kev? Îți dai seama că este o persoană. Una mică. Mi se pare că e un picior, tu ce zici Kev?

– Mda, un picior, confirmă Kev. Ar putea fi un copil, adăugă plin de solicitudine.

– Haide. Josie stinse gazul de la ibric. Asta era mai important ca ceaiul, era tot pentru ce munciseră. Duceți-mă la scheletul vostru. Sper că nu a încercat nimeni să-l miște, nu?

– Sigur că nu, Josie. Ray protesta în timp ce mergeau agale după ea. Doar l-am descoperit, cum ne-ai arătat tu și l-am lăsat așa. Ce crezi, Josie, că suntem proști?

Ea zâmbi către fața lui îndurerată.

– Îmi pare rău Ray, vroiam doar să mă asigur. S-ar putea să fi găsit ceva interesant. Ceva foarte important.

– Bine, Josie. Tolerant și grațios, se lăsă împăcat.

***

Până marți seara dezgropaseră cinci schelete complete, ca și niște ornamente și ustensile care fuseseră îngropate cu proprietarii lor, întărind teoria lui Josie că erau morminte păgâne. Era o muncă dificilă, trudnică, dar motivația lor nu a slăbit nici o clipă. Sub îndrumarea calmă a lui Josie, au muncit cu rapiditate și entuziasm. Era foarte mulțumită de asistenții ei. Și ei erau și mai mulțumiți de ei înșiși.

A văzut pe doi dintre ei că rămăseseră cu mult peste ora lor obișnuită.

– Ați muncit din greu zilele astea, îi felicită ea. Nu vă grăbiți să veniți mâine dimineață. Veniți când puteți. Acum aș vrea să las totul așa, până când ajunge Simon aici poimâine ca să vadă. Toți îl cunoșteau pe colegul

ei de la Cambridge. Simon Raikes, care mai venise și înainte să ajute la identificarea și mutarea exponatelor. Nu știu voi, copii…. căscă ea și se întinse, strângându-și părul la spate, frecându-și ochii și pătându-și obrajii deja murdari, dar eu sunt terminată.

– Și eu. Tracy își îndesă pe capul lucios o cască. Întotdeauna o ducea Dave acasă cu motocicleta lui.

– Și eu. Dave își trecu o mână murdară prin părul anormal de galben care avea întotdeauna niște vârfuri țepoase. Dar a fost grozav, nu?

– Incitant, fu de acord Josie cu seriozitate. Se bucura pe ascuns, ca întotdeauna, de fericirea lor evidentă și de plăcerea pură la asemenea descoperiri vitale. Deci ne vedem mâine dimineață, când sunteți gata, bine? Ceilalți vor veni aici la ora obișnuită, dar pe voi o să vă văd când puteți veni.

Ei ezitau.

– Bine, dacă ești sigură, spuse Ray.

Ea îi surâse malițios, apoi lui Kevin, care se uita suspicios peste câmp, la un colț îndepărtat.

– Și nu-ți face griji Kev. Îi voi păzi pe micuții noștri cu prețul vieții. Sunt protejați de orice jefuitor uman sau animal.

Se îndepărtară făcându-i cu mâna și lăsând-o pe Josie cu singurătatea binevenită.

Nu exagerase când spusese că este epuizată Dar meritase fiecare durere și junghi, reflectă fericită în timp ce traversa spre rulota mare să se spele înainte să caute ceva de mâncare. Asemenea momente de revelații majore după multă trudă făceau întregul proces atât de înălțător. Nu contează câți ani ar fi continuat să facă această muncă, era sigură că emoția nu va pieri.

Se descălță de cizme la ușă și merse încet în cabină. Acolo, dădu drumul la robinetele de la duș și își desfăcu jumătate din nasturii de la cămașă. Apoi deveni conștientă că liniștea serii era spartă de zgomotul puternic al unui motor. Oftând se încheie la majoritatea nasturilor, închise robinetele și se duse la ușă să se uite. „Cei epuizați n-au odihnă“, bolborosi ea cu ochii la poartă.

Inconștient, aproape că se așteptase ca mașina să fie o Daihatsu. Poate că memoria ei subconștientă recunoscu sunetul gutural, zgomotul de calitate al cauciucurilor. Oricum, se trezi pentru a doua oară că se sprijină de tocul ușii, privindu-l pe Alex Grant în timp ce se îndrepta spre ea. Ca și înainte, nu arăta nici un fel de emoție, nici plăcere, nici neplăcere, nici surpriză.

Cu o senzație de deja vu, îl privea cum se oprește la capătul scărilor.

– N-ar trebui să ne tot întâlnim așa. Replica bine cunoscută rostită sarcastic păru că rămâne în aerul dintre ei. Gura fermă era dreaptă și nemișcată, dar un zâmbet licărea în ochii întunecați.

– De data asta, măcar este un alt prag. Suna stupid dar era tot ce găsise.

– Adevărat. Dar lăsând asta la o parte, aș zice că am mai jucat această scenă. Ce urmează? Îți strâng mâna și mă prezint, sau de data asta sărim peste asta? Era solemn și sardonic.

– N-aș putea să ies să te întâmpin, nu sunt încălțată. Surâse tăioasă, mult mai defensiv decât intenționase. Amândoi se uitară la picioarele ei care erau la fel de mici și de îngrijite ca și restul din ea și tocmai cu ocazia asta încălțate cu șosete de un roșu aprins. Deodată, și le simți ridicol de goale și de expuse, iar senzația se extinse în tot corpul, creând un tremur inexplicabil.

– Nu este nevoie de un comitet de primire. Am trecut pe aici cu o șansă minimă să te găsesc singură ca să vorbim puțin. Se gândi că era destul de încordat în seara asta, pentru că în spatele șarmului încrezător era o anumită rigiditate.

– De obicei sunt singură, după ce pleacă toată lumea, observă ea. De fapt, tocmai au plecat. Am fost foarte ocupați de când ai plecat, este foarte incitant… Spre propria ei mirare, își dădu seama că de-abia aștepta să-i dea veștile. Am…

– Nu te simți singură când pleacă acasă? o întrerupse brusc cu ochii în ochii ei. Nu te simți puțin izolată? Vulnerabilă? O femeie singură, rămasă în mijlocul pustietății…

– Nu prea, replică ea. Satul este foarte aproape, iar ferma este puțin mai jos, pe drum. Și am și un telefon în birou. Și oricum, adăugă sfidătoare, îmi place să fiu singură. Întotdeauna mi-a plăcut.

– Oricum, trebuie să fie un trai aspru, constată el, privind-o gânditor.

– Pentru o femeie, vrei să spui? Ochii ei străluciră disprețuitor la aluzia insultătoare.

– Nu m-am gândit deloc la asta. Poți să-mi spui cum vrei, dar cred că atunci când mă vei cunoaște mai îndeaproape vei descoperi că nu sunt un mascul șovinist, oricum aș fi altfel. Îi întoarse încruntătura cu o privire rece la fel de directă.

„Mai îndeaproape". Nu știa de ce, dar cuvintele i-au făcut stomacul să se strângă. Se forță să zâmbească prietenoasă.

– Nu obișnuiesc să categorisesc oamenii, Alex. Îmi pare rău că am întrecut măsura. Mă irită întotdeauna când cineva sugerează că femeile au nevoie de mai mult lux decât bărbații. Ai fi uimit, îi mărturisi ea, în câte situații, mult mai grele ca asta m-am descurcat. Privește! Întinse o mână în spate, cuprinzând interiorul confortabil al rulotei spațioase cu două compartimente separate, mese și scaune, facilități potrivite pentru bucătărie, apă curentă rece și caldă, toalete cu rezervor, electricitate, chiar și un micuț televizor portabil pitit într-un colț.

– Se uită înăuntru peste umărul ei, ridicându-se pe vârfuri.

– Hmm, da. Uitasem, deja instalasem toate serviciile necesare pe acest sit înainte de…

– Înainte de întârzierea prevăzută, termină ea pentru el. Exact. Așa că am hotărât că mai bine rămân aici să profit de toate avantajele acestui confort modern. Și chiar și fără ele, îl asigură ea, ar fi fost foarte bine. Oamenii de la fermă sunt foarte drăguți. Doamna Lanson îmi spune mereu că pot să trec pe la ea oricând am nevoie de ceva, cum ar fi o baie. Au fost minunați.

– Credeam că au vândut după moartea bătrânului. Alex se încruntă. Nu de asta s-a pus locul ăsta în vânzare?

– Au vândut doar câțiva acri buni pentru construit. Restul n-ar putea obține autorizație pentru locuințe, este pământ folosit strict pentru agricultură. Nu știai asta? Era rândul ei să se arate surprinsă.

– Ba da. Dar încă mai credeam că vor vinde tot și vor pleca. Se uită spre locul unde casa abia se zărea, zidurile vechi cuibărindu-se în spatele unui pâlc de copaci, peste două dealuri. Apoi își coborî ochii spre ai ei,

zâmbind. Nu-mi pasă ce spui. Mă bucur că cineva din apropiere te supraveghează. Am vorbit puțin cu doamna Lanson când am făcut primele măsurători. Țin minte că era o femeie drăguță.

– Ce drăguț din partea ta să te preocupe bunăstarea mea, remarcă Josie pe un ton sec.

Se întuneca și un vânt rece începu să bată peste câmpia deschisă și prin bumbacul subțire al cămășii ei. Tremura involuntar strângându-și brațele protector în jurul corpului.

Privirea lui se opri asupra ei, mai pătrunzătoare decât vântul.

– Nu ești îmbrăcată bine, Josie. Vrei să intrăm, sau îți iei o haină?

– De fapt, tocmai vroiam să fac un duș. Am încercat să-ți spun, am avut o zi deosebit de pasionantă…

– Da. Cu capul într-o parte, el studia urmele de noroi de pe fața ei. Am impresia că tocmai ai fost implicată în niște săpături serioase.

– Doar nu te așteptai să vii pe aici la o plimbare într-o seară și să mă găsești imaculată, se răsti ea. Cu coafura intactă și machiajul impecabil, ca eroinele de la Hollywood care arată perfect după zilele de călărit prin deșert.

– Doamne ferește! o liniști el. Dați-mi oricând o femeie adevărată, nu o fată strălucitoare de la Hollywood. Oricum, arăți absolut fermecătoare cu noroi pe obraji. Chiar mai bine, adăugă el când îi văzu ochii scăpărând de iritare, atunci când ești supărată.

Ochii lui străluciră malițios spre ai ei.

Însă Josie refuza să cadă în plasa aceea veche.

– Dar vrei să intri până mă spăl și mă aranjez, îl invită rigidă, ești binevenit. Spuneai că vrei să vorbim. Se pare că am tot vorbit în ultimul timp, dar acum chiar trebuie să intru. Tremură iar, cu dinții clănțănind.

Deodată, el se hotărî și trecu la acțiune, ajungând lângă ea pe prag dintr-o săritură, împingând-o pe ușă și închizând-o ferm în urma lor. În siguranță înăuntru, se sprijini de ușă, cu mâinile în buzunare, ca și când nici nu s-ar fi mișcat deloc.

– Așa e mai bine. Se uită apreciativ în jurul lui. E confortabil aici. Acum, uite Părea să preia controlul asupra situației. Ai mâncat deja?

Josie scutură din cap, întrebându-se de ce nu respingea tonul lui repezit și autoritar.

– Atunci, o instrui el, încălzește-te, nu e nevoie să te deranjezi în legătură cu ținuta și te scot la cină.. Apoi poți să-mi spui ce-ai mai făcut. Putem avea… ezită o fracțiune de secundă, o conversație adevărată în niște circumstanțe mai favorabile. Ce părere ai?

„Favorabile pentru ce?“ se întrebă ea uitându-se la el. Gura ei se deschise și apoi se închise, pradă unor sentimente contradictorii. Nu era obișnuită să fie dominată astfel, dar Alex o făcuse într-un mod atât de natural și de spontan încât era greu să-și exprime indignarea.

– Nu știu… căutând o sursă de inspirație, se uită pe fereastră la apusul rapid.

– Haide, o grăbi el, spune da, știu că vrei. Pun pariu că nu prea ieși după muncă și arăți ca și când ai avea nevoie de o schimbare de decor.

– Foarte mulțumesc! Dar avea dreptate, bineînțeles. Vara, în timpul acelor seri lungi, luminoase și îmbălsămate, tot grupul se îndrepta deseori către grădina clubului din localitate. Dar în nopțile de iarnă, toți păreau să se retragă în cochiliile lor ca să hiberneze. Bine! Nu era singurul capabil să ia decizii rapid. Sunt gata în zece minute. Stai jos

Surpriză și plăcere se amestecau în zâmbetul lui.

– Minunat. Nu credeam să te conving vreodată, îi mărturisi candid. Stai cât ai nevoie, nu e nici o grabă. Știu reacția femeilor când se simt grăbite. Se întinse cât putu de mult pe unul dintre cele mai largi scaune și ridică un ziar care zăcea din întâmplare pe jos.

Refuzând să se lase iritată de generalizările lui îngăduitoare, Josie strânse din buze și-l lăsă în pace. Mai întâi se duse în compartimentul ei să-și ia haina, geanta și un schimb potrivit de haine. Când s-a întors și a străbătut camera spre duș, el părea complet adâncit în lectura ziarului și nici nu-și ridică ochii.

În siguranță dincolo de ușa intermediară, dădu drumul la robinete pentru a doua oară și începu iar să-și descheie nasturii de la cămașă. Era prea aproape ca să se simtă în largul ei; prezența lui degaja o forță palpabilă, fiind conștientă de ea prin foaia de furnir subțire care îi separa. Se dezbrăcă, își îndesă părul în casca de duș, păși sub jetul aburind și trase perdeaua de plastic în jurul ei.

Asemenea scrupule erau o prostie, se admonestă singură, întorcându-și fața, delectându-se cu căldura delicată a apei și săpunindu-și din abundență cu săpun parfumat pielea fină și palidă. Inhibițiile de fecioară nu erau stilul ei. Bărbații nu reprezentau pentru ea o necunoscută, la urma urmei. O întâlnire ocazională în noapte, din când în când, o scurtă aventură ca să-și aline tensiunea trupului și singurătatea din suflet. Din când în când lăsa ca aceste lucruri să se întâmple atâta timp cât se simțea protejată de riscul vreunei implicații, atâta timp cât mintea îi conducea inima cu hotărâre de oțel.

Opri robinetele și bâjbâi după prosopul imens, înfășurându-și capul mic în el. Problema era, desigur, că nimic din toate astea nu dăduse rezultate. Tensiunea din corpul ei putea fi alinată pentru o vreme. Putea fi chiar distractiv. Cât despre golul din sufletul ei, asta era altceva. Aceste relații ocazionale mai mult îl marcau.

Avea prieteni bărbați, la fel cum avea și prietene femei, deși nu prea mulți. De-a lungul anilor, câțiva dintre ei au dat dovadă de o atracție diferită și au încercat să transforme relația în ceva mai profund, însă Josie ocolea asemenea tentative. În ceea ce o privea, prietenii erau prieteni, iar iubiții, iubiți. Erau din două categorii separate și distincte, iar linia fermă dintre ele nu trebuia ștearsă. Bănuia că dacă făcea asta ar fi însemnat dezastrul. Nu știa exact în ce consta acesta, numai că era inevitabil dacă nu evitai orice semăna a legătură..

Munca era plasa ei de siguranță. Cât timp avea cochilia aceea în jurul ei, totul era sigur. De ce avea nevoie din partea celorlalți? Cât timp era independentă, se descurca bine din punct de vedere social. Din punct de vedere sexual, descoperise destul de curând că întotdeauna se găsea câte un bărbat care gândea la fel, gata să-i satisfacă nevoile. La urma urmei, bărbații au folosit femeile în acest fel tot timpul, nu? De ce să nu fie valabil și firesc pentru ambele sexe?

Era chiar simplu, nu înțelesese niciodată de ce se făcea atâta tevatură din asta. Dragostea? Cu siguranță că putea să scape de acel sentiment nefolositor și indescriptibil atâta timp cât respecta regula de bază. Niciodată să nu treacă bariera aceea invizibilă dintre prietenie și dorință.

Își pieptănă buclele viguros și se îmbrăcă repede într-o fustă simplă dar elegantă de culoare maro și și o bluză crem curată, cu un pulover dungat fără mâneci. Se simțea ciudat când îmbrăcă o pereche nouă de colanți și se încălță cu singura ei pereche de pantofi eleganți. Cât trecuse de când nu mai purtase decât blugi vechi și cizme sau teniși? Probabil săptămâni întregi. De la Crăciun, pe care-l petrecuse cu niște prietene la Cambridge, o familie care o făcus ca de obicei să se simtă foarte binevenită, dar alături de care, ca întotdeauna, se simțea ca un intrus, un outsider. Suspină. Josie Barnes, una dintre intrușii acelei vieți? Dar așa trebuia să fie?

După exact zece minute de când îl lăsase, apăru în fața lui Alex care acum își mesteca satisfăcut stiloul în timp ce completa niște cuvinte încrucișate. El se uită în sus, iar sprâncenele dese se ridicară, lărgindu-i ochii întunecați și expresivi pe măsură ce-i făceau o inspecție detaliată.

– Hm! Ce transformare rapidă, și încă una eficientă. Sunt onorat, domnișoară Barnes. Va fi un privilegiu să vă însoțesc.

Se ridică, uitându-se la proprii lui pantaloni și la cămașa din stofă.

– Sper să nu te fac de râs, remarcă el cu o licărire în ochi.

– Nu fi prost. Mai mult decât neelegant, îi întoarse complimentul drept în față. Arăți bine, și o știi. Indiferent de ce purta, observă iritată mintea ei, Alex Grant arăta bine. Era un bărbat foarte chipeș și foarte atractiv. Nu-i dădea pace faptul că era și un bărbat foarte drăguț. Atunci, ce naiba făcea de ieșea cu asemenea combinație mortală?

Dacă se întreba de ce se întunecase la față ca un nor de furtună când s-a uitat la el, nu a arătat-o. Pur și simplu a zâmbit silit și și-a luat jacheta.

– Să-i dăm drumul, atunci. Sunt lihnit. Ce ai vrea să mâncăm?

I-o luă înainte să-i țină ușa deschisă ca să iasă prima. Era un gest cavaleresc foarte natural își spuse cu hotărâre, încercând să nu devină rigidă când corpul ei s-a atins ușor de al lui în intrarea îngustă.

– Sunt de acord cu orice nu este prea pretențios. Căutând printr-un mănunchi de chei, încuie ambele rulote și biroul ambulant. La ce te gândeai?

– Ei bine, am putea merge la Bath. Sau ar mai fi un local micuț nu prea departe de aici, într-un sat, unde se gătește o mâncare bună și

simplă. Cu puțin noroc, poate că nu are rezervări pentru tot weekendul. Foarte săritor, îi prinse cotul în timp ce treceau prin iarba neregulată.

– Pare a fi exact cum îmi place mie. Imediat cum ajunseră la poartă, își retrase brațul. Orbecăind cu inelul mare de chei o găsi pe cea mai mare și o întoarse în încuietoare. Apoi închise cu zgomot lacătul de la lanț.. Niciodată nu poți fi îndeajuns de precaut, murmură ea, conștientă de încruntarea lui sarcastică în timp ce se uita la ea.

– Trebuie să îngropăm securea, căzu el de acord. Ai o responsabilitate grea pe umeri, Josie, adăugă mai serios.

– Nu vreau să pătrundă cineva înăuntru și să strice lucrurile sau să le fure, spuse cu înverșunare. Chiar și o neatenție când pui piciorul în locul nepotrivit ne poate da înapoi cu câteva săptămâni. Și nu putem rămâne în urmă, chiar dacă ne încadrăm destul de bine în timp.

O ajută să se așeze pe locul pasagerului în jeep înainte de a înconjura mașina ca să se urce pe al lui.

– Vrei să spui că trebuie să fiți prevăzători. Își puse centura, apoi se aplecă nonșalant să i-o prindă și pe a ei. Ea a deschis gura să-i spună că putea să se descurce foarte bine și singură, dar apoi se mai gândi. Nu era nimic calculat în acțiunile lui, era un bărbat direct, doar era evident, nu? Nu era nevoie să fie excesiv de certăreață.

– Nu stăm prea rău în privința asta, spuse ea. Sau în altă privință.

– Vrei să spui că te afli înaintea programului? În vocea lui era atâta speranță și nerăbdare încât se uită curioasă la el.

În întuneric, profilul lui era vag și totuși curios de bine conturat, iar barba îngrijită îi dădea un aspect fin, aproape clasic, asemănător capului unui împărat de pe o monedă antică.

– Niciodată nu suntem înainte, replică ea în timp ce el pornea motorul. Întotdeauna avem nevoie de mai mult timp decât avem la dispoziție. Dar cred că acest proiect îl vom termina la timp. La urma urmei, mai avem un an.

El nu spunea nimic, concentrându-se la drumul întunecat în timp ce rulau departe de sat. Peisajul rural se întindea cât vedeai cu ochii, străin și misterios în lumina lunii și a primelor stele șovăitoare. Josie se uita la ele prin fereastră, bucurându-se de o stare ciudată de eliberare și de mersul legănat al mașinii.

Menținură o liniște plăcută până când au fost așezați la o masă mică de colț în restaurantul de țară primitor.. După ce au comandat, Alex se lăsă în spate pe scaun, cu mâinile împreunate la ceafă, întunecat și strălucitor, zâmbindu-i relaxat și încurajator.

– Deci, ce este atât de incitant încât abia așteptai să mă încânți când am sosit?

Speriată, ea îi căută ochii. Doar nu fusese atât de evident! Îi plăcea să creadă că era mai subtilă, mai controlată, nu-i așa? Apoi ridică din umeri și-i întoarse zâmbetul.

– Ah, niște cadavre pe care le-am dezgropat, îi spuse cu ușurință.

– Cadavre? Acum se încrunta sceptic. Vrei să spui victime ale unui caz nerezolvat de crimă? Secrete înfiorătoare la marginea Summerfordului?

– Nu genul ăsta de cadavre. Rămășițe romane sau poate chiar pre-romane. Schelete, cum le-a numit unul din recruții mei.

Sprâncenele lui se ridicară.

– Morminte?

– Exact. Un rând întreg de morminte păgâne, cu artefacte cu tot.

– Pare important. Te așteptai la așa ceva? O studia îndeaproape.

– Sigur că este important. Și da, mă așteptam, în mare parte. Trebuia să-și ducă morții undeva, iar în interior nu era igienic, așa că adesea îi plasau în afară, nu prea departe. Deveni din ce în ce mai animată și se aprindea când își aducea aminte de febrilitatea descoperirii. Ar fi trebuit să le vezi fețele când patru elevi din echipa mea au găsit oasele. Îți dădeau impresia că erau responsabili personal pentru tot. De atunci, au muncit din greu, și eu la fel. Își frecă atentă un umăr înțepenit.

– Câte crezi că sunt? În ochii lui era fascinație dar și precauție în adâncul lor, acea reținere ciudată.

– Până acum am dezgropat cinci, total intacte. Ar putea să mai fie câteva, poate chiar mult mai multe. Acestea erau aliniate atent spre nord-sud. S-ar putea să fie și unele creștine în apropiere, de la est spre vest. Joi vine un coleg de-al meu să le examineze, e mai priceput la asta decât mine.

– Va dura mult? Alex era deschis, aproape prea curios acum.

– Ei bine, nu trebuie să ne grăbim în astfel de situații. Personal, cred că vor dura săptămâni până vom descoperi ce este și apoi trebuie să organizăm o analiză atentă a ceea ce am găsit. Nu este genul de muncă ce poate fi făcut peste noapte, îi reaminti scurt.

Apoi îi zâmbi malițios.

– Până acum n-am găsit nici un bărbat. Doi sunt copii și sunt sigură că restul sunt femei. Ar putea să fie un cimitir separat pentru bărbați. Inegalitatea sexelor chiar și în moarte, remarcă ea.

El îi răspunse la surâs, dar nu prea convins, părând aproape detașat.

– Bravo, e foarte impresionant, Josie. Trebuie să fii încântată, nu e de mirare că arătai strălucitoare când am venit azi.

Își lăsă ochii în jos, uitându-se la mâinile ei, rușinată.

– Mai degrabă plină de noroc, murmură ea.

– A fost un spectacol care mi-a încălzit inima. Vocea lui era caldă și sugestivă.

Fu salvată de o confuzie mai mare de sosirea felului principal și după câteva îmbucături își dădu seama cât îi era de foame. Amândoi aleseseră musaca de cartofi preparată în casă, prima de pe meniul scurt scris cu cretă pe tabla de pe perete și se dovedise a fi delicat de savuroasă și aromată. Au avut o sticlă de vin roșu, o salată și un coș umplut generos cu pâine franțuzească.

– Destul de relaxată? Tocmai vroia să-l întrebe de ce o vizitase, când el îndreptă conversația spre un nivel mai personal.

– De unde vii, Josie? Ai familie?

Ea puse furculița jos, uimită de întrebare.

– M-am născut în Londra. Am plecat când am intrat la Universitatea din Cambridge. Nu-mi plac orașele mari. Și nu, nu am familie, îl lămuri direct.

– Deloc? Părinți, bunici, nimeni?

– Bunicii mei sunt morți de mult. Mama mea… a murit când eram adolescentă. De atunci, am pierdut legătura cu tatăl meu, ar putea fi mort, ceea ce e chiar foarte probabil din câte știu. „Sau din câte îmi pasă“, păru să spună tonul ei. Nu am frați sau surori, sunt doar eu. Cu toate că

încercă să-ți mențină vocea rece, o amărăciune sfâșietoare răzbătu din ea. Înghiți. Dar tu? Reuși să zâmbească slab. Cred că faci parte dintr-o familie mare, nu?

O ascultase cu atenție, urmărind-o îndeaproape, iar acum râdea, risipind tensiunea inexplicabilă care venea dinspre ea.

– Ai ghicit din prima. Șase, nici mai mult, nici mai puțin. Eu sunt mijlociul din trei surori și doi frați. Născut și crescut în Edinburgh, o informă mândru, dar m-am mutat în sud pentru colegiu și aici am rămas, deși uneori nu știu de ce! Restul clanului a rămas acolo, inclusiv părinții mei care sunt în putere.

– Ți-e dor de ei? Oare cum este, se întrebă ea melancolică, să faci parte dintr-o familie adevărată ca aceasta?

– La început, însă fiecare trebuie să-și trăiască propria viață. Și Bath este un oraș vechi și frumos, aproape la fel de frumos ca Edinburgh. Îi vizitez când pot. Am atâtea nepoate și nepoți acolo, că le-am pierdut șirul. Umplu din nou paharele atent și concentrat, cu mâna sigură pe sticlă. Apoi continuă încet: îmi pare rău de părinții tăi. Sună trist. Vrei să-mi povestești?.

– Nu. Monosilaba sumbră răsună între ei. Dându-și seama că-i sugerase asta din bunătate, adăugă grăbită: mulțumesc. Este în regulă, m-am obișnuit, pur și simplu nu mă mai gândesc la asta.

Dar la ce nu se mai gândea nu prea se înțelegea, însă el renunță, deoarece sosea desertul. În următoarea oră, Josie se trezi că se relaxează și că devine vorbăreață în compania lui veselă, în timp ce sorbeau o ceașcă de cafea neagră excelentă, servindu-se cu prăjituri delicioase de pe cărucior și chiar cu un mic coniac cu ocazia aceasta specială. O uimea și în același timp îi părea atât de natural felul în care se conversau cu ușurință despre orice subiect. Nu era obișnuită să lege o asemenea relație cu nimeni, mai ales cu bărbați, după un timp atât de scurt. Cădeau de acord și se plăceau destul de des ca să se simtă satisfăcuți și se contraziceau și se certau îndeajuns ca să se simtă stimulați. Și de fiecare dată când conversația amenința să atingă un punct periculos de personal, Alex o îndrepta cu îndemânare și aproape imperceptibil spre zone mai calme și mai sigure, înainte ca Josie să apuce să reacționeze și să se retragă.

Nu știa dacă era din cauza iritării cauzate de sensibilitatea lui sau doar rezultatul câtorva pahare de vin roșu urmate de coniac, dar Josie deveni neobișnuit de neastâmpărată și plină de haz.

– Nu prea am ocazia să mă desfăt cu plăcerile lumești în timpul unui proiect, îi mărturisi ea, mângâind paharul în formă de balon. Nu trebuie să mă înmoi prea tare, altfel n-o să mai pot să mă concentrez mâine. Nu pot să-mi las echipa să creadă că am devenit neglijentă.

– Meriți o pauză. Bucură-te de ea cât ai ocazia.

Iar apăru tonul acela misterios din cuvintele lui simple, ca și când ar fi vrut să spună mai mult. Dar era prea relaxată și mulțumită ca să analizeze acel gând.

– Știi ce se spune: nu există muncă fără distracție.

– Din câte am auzit, ar trebui să-ți urmezi propriul sfat, comentă ea.

– Presupun că stimata mea parteneră m-a bârfit pe la spate. Sprâncenele lui se încruntară, indignat cu ironie. Mereu e cu ochii pe mine, fata asta. Mamă de la un capăt la celălalt. Își lasă proprii copii și apoi vine și se foiește în jurul meu.

– „Căsătorit cu meseria", cred că asta este fraza exactă pe care a folosit-o. Josie se uită în paharul ei de brandy.

– Atunci, presupun că avem încă ceva în comun, Josie. Ochii căprui adânci, la același nivel cu ai ei lovind direct la țintă. Nu a negat, nici nu era nevoie.

Era miezul nopții când s-au apropiat de gard. Situl era învăluit în catifea neagră. Poarta de-abia se vedea, iar rulotele apăreau ca niște forme fantomatice. Josie se blestemă pentru cât era de proastă. În graba ei să se pregătească pentru plecare, uitase cel mai important lucru pentru a supraviețui noaptea într-o zonă ca asta – o lanternă.

Oprind contactul, se întoarse cu fața spre ea, totul fiind redus la strălucirea ochilor, sclipirea unor dinți dintr-o dată foarte aproape în întunericul adânc. O cuprinse o teamă nedefinită în loc de o apropiere confortabilă.

Își drese vocea:

– Ei bine, Alex, mulțumesc. Trebuie să intru, e târziu.

– Atunci, o să ai nevoie de asta. Cu o arcuire elegantă a mâinii, scoase o lanternă puternică din torpedo și o aprinse, inundându-i pe amândoi într-o lumină puternică, aruncând umbre ascuțite pe trăsăturile lui adânc dăltuite.

Ea fu imediat împărțită între pică și recunoștință pentru eficiența lui. Cu o mână luând lanterna, iar cu cealaltă ghidând-o cu fermitate, o conduse în siguranță la rulotă.

Stând pe cea mai joasă treaptă, se întoarse cu fața spre el.

– Nu te supăra, dar nu te invit înăuntru, Alex. Mâine am o zi încărcată și sunt sigură că și tu la fel, este foarte târziu și sunt chiar foarte obosită. Și…

– Josie, o întrerupse el cu blândețe. Oricum nu vroiam să intru. Nu-ți face griji. Stinse lanterna. Noaptea deveni o manta neagră învăluitoare în jurul lor.

Ea se lupta cu o senzație nebunească de dezamăgire la auzul cuvintelor lui. El era complet rațional și ar trebui să fie ușurată că gândeau la fel.

– Bine. Atunci, e în regulă. Atâta timp cât ne înțelegem, spuse ea bățoasă. Ne mai vedem. Mulțumesc din nou. Întorcându-i spatele, începu să urce restul de trepte. Însă mâinile lui o prinseră din spate, rotind-o cu fața spre el.

– Numai pentru că nu intru, murmură el încet, nu înseamnă că nu aș aprecia o simplă salutare. Ești încântătoare, Josie Barnes și ai o gură la fel de încântătoare. M-am uitat la ea toată seara. Cu fiecare cuvând o aducea mai aproape, până când răsuflarea lui caldă îi atinse obrajii și bărbia. Cu buzele lângă ale ei îi șopti: m-am gândit la ea de când am zărit-o.

Ea nu se împotrivea. Cu siguranță, acea formalitate nu făcea nici un rău, un sărut de noapte bună, furat pe treptele scării, nu? Nici cel mai neexperimentat adolescent nu se aștepta la mai puțin. O tradiție inofensivă – dulce, inocentă și superficială. Măcar atât să-i ofere după o seară plăcută. Își oferi buzele gurii lui de bunăvoie, fără ezitare, lăsându-l să le guste și să le atingă cu ale lui infinit de ușor și de blând.

Era dulce, foarte dulce, iar ea se relaxă la pieptul lui. Apoi, deodată nu mai era nimic inocent sau superficial în el. Înainte să-și dea seama de schimbare, pretențiile lui au sporit, iar ea s-a deschis, explorările lui

tandre explodând într-un foc reciproc. Nu mai era nimic de adolescent în dorința care se trezi la viață în ea, ca niște răspunsuri arzătoare care-i curgeau prin vene ca argintul viu, încordându-i trupul.

Se desprinse, respirând anevoie și împingând cu toată forța în pieptul lui, disperată să pună distanță între ei cât mai mare și cât mai repede. Însă el o ținea ferm de brațe, cu degetele puternice strângând-o până la durere și uitându-se la ea prin întunericul profund. Vocea lui părea răgușită și necunoscută, dar controlată.

– Ce este Josie? Ce s-a întâmplat?

– Nimic, eu… Se foi încoace și în colo, agonizând, aproape plângând.

– Gata, gata. Acum era mai calm, iar strânsoarea lui slăbise. Liberă să scape, pur și simplu stătea acolo cu brațele moi pe lângă corp și cu privirea plecată. Era un gest prietenesc, atât. Nimic de care să te sperii.

Se uită atent la ea, iar ea se înfioră sub privirea lui cercetătoare.

– Nu cred că ești atât de neștiutoare Josie, așa cum nici eu nu par, o asigură el răspicat. Cred că ai vrut la fel de mult ca și mine să se întâmple asta, atunci de ce nu?

Ea scutură din cap, urându-se că era atât de neajutorată încât nu putea să rostească nimic. Ea nu era așa, vroia să-i spună. Se întâmplase ceva straniu cu echilibrul ei. De obicei nu…

– Alex, eu nu… de fapt…

– Nu-mi spune că nu mă placi. Chicoti, revenindu-i stăpânirea de sine. N-o să te cred. Încă nu ți-am dat nici un motiv să nu mă placi. Tonul lui s-a mohorât iar. Credeam că ne înțelegem bine.

– Nu este asta, Alex. În sfârșit, își recăpătase demnitatea. Nu este vorba că nu te plac. „Nici vorbă de așa ceva“, țipă mintea ei; îl plăcea enorm, prea mult ca să riște un asemenea contact. Era împotriva a tot ceea ce credea, o ocazie de care nu și-a permis să profite niciodată. Pur și simplu nu vreau în seara asta, asta-i tot, minți ea lamentabil. Dacă nu te superi.

Asta era scuza civilizată, eliberatoare, se tachină ea strâmbându-se. „Nu vreau în seara asta“. Cu siguranță, nici un bărbat, în afară de unul violent, n-ar accepta un răspuns ca ăsta.

Însă el îi luă fața în mâini, cu blândețe.

– Sigur că mă supăr, Josie. Doar sunt făcut din carne și oase, iar tu ești o femeie foarte atrăgătoare, după cum sunt sigur că știi. Dar deja ți-am spus că nu intenționam… ezită el, să abuzez de ospitalitatea ta în noaptea asta … chiar dacă mă invitai înăuntru. Nu obișnuiesc să profit de nici o femeie după un timp atât de scurt petrecut împreună, oricât ar fi de tentantă.

El ridică din umeri, lăsând-o să plece, iar ea era sigură că el aproape zâmbea.

– Am să-ți respect decizia și să mă comport ca un bărbat… deocamdată. Dar, promise el pe un ton scăzut, mă voi întoarce. Foarte curând. Noi, o asigură el, de-abia am început.

În vocea lui se simțea o amenințare însoțită de insinuare, combinație care-i făcea părul să se ridice la ceafă. Însă își păstra vocea egală, apelând cu fermitate la partea ei matură.

– Noapte bună, Alex.

Ridicându-se pe vârfuri, îi depuse rapid un sărut ușor pe obraz, ceea ce ar fi trebuit să facă de la început, de fapt. Apoi se întoarse, urcă scările și intră pe ușă, fără să se uite înapoi măcar o dată.

El așteptă până o văzu în siguranță înăuntru, fără vreun cuvânt, apoi se întoarse pe călcâie și se îndepărtă iute, fasciculul de lumină de la lanternă jucând în fața lui.

În siguranță în adăpostul ei, Josie trase perdelele elegante și aprinse lampa privind cum farurile jeepului dispar spre drumul principal. În timp ce se pregătea de culcare, se gândi din nou că încă nu aflase motivul vizitei lui misterioase și neașteptate din seara asta. Oricât de personal pretindea că este interesul lui, putea să jure că era mai mult de-atât. „Mă voi întoarce“; își aminti cu un fior cuvintele simple și tonul pe care fuseseră spuse. Îl cunoștea de trei zile, dar un instinct puternic îi spunea că era un bărbat care își respecta promisiunile. Se va întoarce.

Stătu întinsă câteva minute, cu capul plin de întrebări arzătoare și cu trupul străbătut de amintiri incendiatoare. Apoi epuizarea totală o copleși și adormi în sfârșit.

Capitolul 4

Opt ore mai târziu, sosi scrisoarea.

Josie se trezise și era gata de o jumătate de oră când se făcu ora nouă. Chiar dacă le spusese celor patru temerari să-și ia liber o parte din dimineață, liber, restul urmau să sosească la ora obișnuită și întotdeauna era gata să-i întâmpine. Era în firea ei să evite să fie prinsă pe picior greșit de cineva sau ceva.

Camioneta roșie a poștașului scârțâi ca de obicei când se opri în noroiul din fața porții. Josie se duse să ia scrisorile de la el, schimbând câteva cuvinte voioase despre dimineața frumoasă, apoi privi camioneta continuându-și drumul în jos spre fermă.

Întorcându-se spre rulotă, sortă ceea ce părea a fi un teanc de corespondență obișnuită. Erau două de la Cambridge, una trebuia să fie un raport despre niște obiecte mici pe care le trimisese pentru analizat, iar cealaltă era de la una din colegele de apartament. Mai era un plic mohorât care fără îndoială avea niște note de plată… și asta ce era? Bătut la mașină cu grijă, cu ștampila din Bristol pe plicul alb cu înfățișare oficială. Când ajunse în rulotă, îl deschise primul.

Se scufundă într-un scaun la măsuță și rămase acolo câteva minute, uitându-se fix la scrisoare. Cu cât citea mai mult, cu atât înțelegea mai puțin. Simțea că i se învârtește capul în timp ce se forța să pună totul cap la cap, să fie calmă și să nu reacționeze până când nu era sigură că înțelesese.

În antet scria „Wallace Holdings“. Mai primise de-astea și nu era îngrijorător. „Dragă domnișoară Barnes, începea inofensiv. Ne pare rău să vă informăm că în urma ultimei întâlniri a Consiliului de directori s-a ajuns la o decizie… datorită unei schimbări de politică la nivelul Consiliului… perioada de timp alocată inițial Proiectului dumneavoastră va trebui să fie redusă… antreprenorii vor să-și reia activitatea peste trei luni…“

În mai puțin de trei luni? Nu puteau să-i facă asta! Nu era posibil. Nu mai pomenise ca vreo companie să-și încalce cuvântul dat atât de abrupt, fără nici un avertisment. Pur și simplu nu se putea. Oamenii cinstiți nu se comportă într-un mod atât de arbitrar. Fixaseră o dată limită definitivă, nu putea s-o încalce pur și simplu, ca să satisfacă un capriciu al vreunui director, să-i strice planurile ei meticuloase și să distrugă orice șansă de a mai termina excavările care mergeau atât de bine.

Cu sângele fierbând și cu ochii arzând, mărșălui spre biroul ambulant și ridică receptorul. În nici un caz, n-avea de gând să stea cu brațele în sân și să-i lase pe birocrații ăia anonimi să-i nimicească săpăturile ei prețioase.

Luând scrisoarea fatidică, formă numărul din susul paginii și-i ceru operatorului să-i facă legătura. Apoi așteptă, bătând darabana din degete, nerăbdătoare, adunând fiecare gram de indignare îndreptățită de care dispunea.

Directorul general nu era, desigur, disponibil. Probabil că nici nu-și făcea apariția pe la birou înainte de prânz, se gândi ea usturător însă încercând să afle ceva de la secretarul plictisit care vorbea pe nas, așa că vorbi pe tonul cel mai lingușitor pe care-l putea găsi. Vocea lui numai miere întâlni în receptor furia ei oarbă.

– Desigur, vă înțelegem supărarea, domnișoară Barnes.

– Disperare! se stropși ea, agitând scrisoarea spre telefon ca și când ar fi vrut să i-o bage pe gâtul dulceag. Cred și eu că sunt supărată! Nu înțelegeți ce înseamnă asta? Și așa de-abia ne încadrăm în timp! Este imposibil să terminăm ce am început în trei luni, fără să mai punem la socoteală alte săpături noi.

– Consiliul a încercat să vă transmită prin scrisoare cât de mult regretă că trebuie să ia această decizie, o asigură el, cu o voce dulce. Din păcate, datorită unor circumstanțe dincolo de controlul nostru…

– Ce vreți să spuneți? îl întrerupse ea fără menajamente. Dincolo de controlul nostru? Al cui control?

– Al controlului imediat al Consiliului, explică el cu abilitate. Anteprenorii au pus piciorul în prag… au ridicat prețurile… din motive financiare…

Cuvintele lui se amestecară într-o încâlceală de platitudine fără sens.

– Consiliul nu este format din oameni? întrebă ea cu înverșunare. Mașina aceea impersonală nu are o inimă? Nu înțelegeți ce va însemna asta nu numai pentru mine, ci pentru oamenii de aici? Și pentru un grup de tineri care tocmai ajunseseră la partea care-i răsplătea pentru eforturile lor la săpături? Și în general, pentru arheologie? Nu aveți nici un fel de considerație pentru…

– Ne dăm seama ce dificil este pentru dumneavoastră, domnișoară Barnes. Dovada lui de simpatie superficială era total neconvingătoare. De aceea, am făcut tot ce am putut ca să vă dăm cât mai mult timp.

– Trei luni! Mare scofală! Furia ei creștea direct proporțional cu politețea lui mieroasă. Câte credeți că putem face în timpul ăsta? Este cu nouă luni mai puțin decât timpul necesar pe care-l cerusem și pe care dumneavoastră l-ați acceptat, îi reaminti ascuțit. Nu sunt o femeie cu puteri supraoemenești. În nici un caz nu voi reuși să găsesc tot ce poate oferi locul acesta. Totul va fi distrus, profanat și îngropat. Vocea ei căpăta tonuri dramatice și asta numai din cauza unor decizii josnice! Scuipă ultimele trei cuvinte de parcă ar fi fost otravă.

El rămase neatins, poate doar puțin rănit.

– Îmi pare rău că gândiți astfel, declară el, fără să-și schimbe tonul monoton. Consiliul spera să-i acceptați raționamentul, să înțelegeți dificultățile…

– Să-l ia naiba de Consiliu! Aproape că și-l imagină ghemuindu-se când îi luă numele Consiliului lui sfânt în deșert. Puteți transmite Consiliului din partea mea că poate să-și ia… se uită la primul paragraf al scrisorii, „schimbările de politică“, și…

O întrerupse repede înainte să aibă ocazia să intre în detalii lugubre.

– Ne gândeam, sublinie el, că dacă ați participa la întâlnirea specială, ați avea ocazia să aflați mai multe despre această decizie și să pledați

pentru cazul dumneavoastră, o invită el grațios, făcând-o să înțeleagă totodată că, oricum, orice-ar fi spus ea n-ar fi contat pentru schimbarea unei hotărâri deja bătută în cuie.

– Ce întâlnire specială? mârâi ea, suspicioasă.

– Cred că veți găsi referirea la ea în ultima parte a scrisorii, o informă el cu răbdare exagerată.

Se uită din nou la scrisoare, simțindu-se aproape ca o proastă. În șocul, ei nu mai văzuse ultimele cuvinte. Avea dreptate, era invitată cordial să participe la o întâlnire vineri după-amiază, unde urma să se discute problema în amănunt cu toate părțile interesate.

– Dar asta este poimâine!

– Într-adevăr, o aprobă el cu bunătate. Să înțelegem că veniți, deci?

– Cu siguranță, replică ea înverșunată. Și să transmiteți Consiliului că am să-i adresez două-trei cuvinte. Să nu creadă că pot scăpa atât de ușor, nu când au de-a face cu mine. Am niște contracte, îi spuse sumbru, cu sponsorii proiectului și cu Consiliul districtului. Ei ce vor spune despre toate astea?

– Cred că veți afla, îi replică el cu îngâmfare, că agențiile sponsorizatoare au fost deja informate de această decizie și și-au dat suportul deși ezitant, pentru scurtarea programului. Ei bine, deci, zumzăi mintea lui Josie, înseamnă că au mai puțin de câștigat. Autoritățile locale nu sunt prea convinse, continuă el cu grijă, dar suntem încrezători că îi putem face să vadă lucrurile din perspectiva noastră.

– Vreți să spuneți că îi veți forța să se supună, remarcă Josie cu grosolănie. Presupun că vin și ei la întâlnire?

– Așteptăm să vină toate părțile interesate, fu el de acord.

Un gând șocant o făcu să înghețe.

– Inclusiv arhitecții construcției?

– Presupun că da, confirmă el.

– Ei știau despre asta? Se forță să vorbească pe un ton mai liniștit.

– Cred că da, replică el, arătând că începea să se plictisească de discuție. Fără îndoială, avea lucruri mult mai importante de făcut decât să stea la taclale cu arheologa iritată, în ciuda necesității de eficiență în relațiile publice care erau punctul lui forte în calitate de reprezentant al companiei lui.

– Vă veți da seama singură. Din moment ce nu vă mai pot fi de folos, domnișoară Barnes, trebuie să răspund la alt apel.

Într-o fracțiune de secundă, și-l imagină ca un bărbat fin, spilcuit într-un costum de afaceri dungat, imaculat, stând relaxat la biroul lui ordonat și elegant, înconjurat de secretare la fel de elegante și eficiente. Pe biroul lui nou și larg s-ar fi aflat unul sau două dosare și documente ostentative, dar nu prea multe și cel puțin trei butoane de comandă pentru telefoane de culori diferite.

– Nu vă mai reține, atunci, spuse ea rece. Dar nu uitați să transmiteți opoziția mea cu privire la această decizie și la cel mai înalt nivel.

– Așa voi face, domnișoară Barnes. Buna lui creștere nu-l dezmințea nici o clipă. Vă mulțumesc pentru telefon. La revedere.

„Și mulțumesc pentru nimic", țipă mintea ei în timp ce trântea receptorul fără să se deranjeze să-i răspundă. Apoi stătu jos un minut, încruntându-se la telefon de parcă el se afla înăuntru, împreună cu tot ce reprezenta.

Ea privi pe fereastră, observând că veneau primii din echipă, pe biciclete, pe motociclete sau chiar pe jos din stația de autobuz de lângă sat. Trebuia să-și revină și să arate normal, veselă și vioaie. Nu avea nici un rost să-i facă să sufere, nu încă, cel puțin până când era totul irevocabil. O cuprinse furia încă o dată, numai când se gândea la aroganța și cruzimea acestui lucru. Când era atâta istorie, atâtea informații de descoperit despre omenire, iar viața atâtor oameni era implicată, ei își imaginau că pot să calce în picioare tot proiectul ca și când nu era decât un joc banal.

Se întrebă dacă exista vreo portiță de scăpare legală pe care s-o folosească să scape de combinația lor. Dar nu credea, pentru că o asemenea companie s-ar fi documentat înainte de a-și încălca o înțelegere ca asta, chiar dacă totul nu era formal. Va trebui să lupte cu alte mijloace. Dar ce armă avea ea sau profesia ei, în general, împotriva unui dușman atât de inuman?

În definitiv, reflectă ea uitându-se pe fereastră, uite că făcuseră cu viața lor. În războiul dintre trecut și prezent, nu exista îndoiala cine câștiga. Nimic din jurul nostru nu va mai fi la fel, și dacă giganții puternici

precum Wallace Holdings făceau ce vroiau, nu vom mai avea ocazia să descoperim nici un indiciu lăsat de propria noastră moștenire. Era atât de dezolant încât o îmbolnăvea la propriu.

Se arătă cât putu de eficientă în munca din ziua aceea, întâmpinându-și echipa și punându-i la treabă. Se concentra cât putea de mult la ce făcea în momentul acela, ignorând problema urgentă până când va avea timp suficient să se gândească. Însă pe măsură ce treceau orele, nu putea să mascheze ceea ce-i mărea și mai mult senzația de dezgust și de trădare. Nu era numai din cauza companiei gigant și a ceea ce reprezentau ei și nici războiul dintre trecut și prezent și nici măcar tacticile de constrângere ale unei lumi a bărbaților insensibili. Era din cauza rolului jucat de Alexander Grant, în afacerea asta, bineînțeles.

Când se forță să privească totul în față, își dădu seama cât fusese de oarbă și de proastă. Îi venea să-și tragă palme și dacă el ar fi fost acolo, probabil că i-ar fi tras și lui câteva. A știut de la început, asta era clar, de când pusese piciorul pe acest sit. Mesajele fuseseră acolo tot timpul, evidente, dacă ar fi știut să le intercepteze. Sosind acolo, căutând oportunități, făcându-și planul următoarelor mișcări, revizuindu-și planurile originale și bucurându-se la gândul de a-și relua activitatea mai repede decât se așteptase. Își folosise în mod arogant tot farmecul masculin, și făcuse uz de implicare superficială și de sensibilitate ca să i se vâre sub piele și să distrugă barierele pentru operațiunea inevitabilă ce avea să vină. Fără îndoială, fusese pus la cale de mogulii de la Wallace Holdings, reflectă ea cu amărăciune, care-i cunoșteau abilitățile de manipulare a oamenilor, la fel cum îi cunoșteau calitățile profesionale.

Era atât de înfuriată și de șocată, încât trebui să se oprească și să tragă aer în piept ca să se calmeze. Cum putuse să se lase vrăjită de farmecul unui astfel de ipocrit? Având în vedere că întotdeauna fusese rațională nu înțelegea de ce lăsase ca lucrurile să ajungă aici, și numai în trei zile! Era rușinos, dezgustător. Nu suporta nici să se gândească. Îi era lehamite, atât de ea, cât și de Alex Grant.

Pe deasupra, o mai adusese și pe Vicky, alta la fel ca el, pe când păruse atât de drăguță… Cât trebuie să mai fi râs de ea după ce-au plecat în timp ce ea le arăta locul, descriindu-le cu mândrie toate descoperirile, când

tot ce vroiau ei era să se familiarizeze din nou cu situl, al lor nu al ei! Cât trebuie să se fi distrat pe seama acceptării ei naive în legătură cu interesul lor declarat pentru activitățile ei de acolo!

Și ca și când nu fusese de-ajuns, aseară venise pentru mai multă distracție pe seama ei, desigur. Privirile acelea enigmatice, ironice, și tensiunea aceea latentă, ciudată pe care o emana, unele dintre aluziile și remarcele lui subtile se îmbinau ca într-un joc de puzzle. Scrâșni din dinți pentru a zecea oară, blestemându-și propria lipsă de precauție. Pentru prima oară în viață a lăsat un bărbat să-i străpungă armura protectoare și chiar atunci când conta cu adevărat. Oare ce le povestise colegilor despre ea? Măcar nu adăugase și eticheta de „ușuratică" la celelalte înjosiri. Fără îndoială, asta urmărea când a apărut seara trecută, dar nu mersese. Fără îndoială că nu va afla niciodată, însă ironia era că dacă nu l-ar fi plăcut atât de mult, și nu l-ar fi găsit atât de compatibil și de stimulent ca om în general și ca bărbat, n-ar mai fi ezitat să-l ajute să-și ducă și acel plan de îndeplinire.

Ei bine, nu va afla asta, și nici altceva despre ea. Din acest moment, nu mai vroia să audă de el. Se va descurca așa cum va putea, iar a doua zi urma să sosească Simon care o va sprijini, ceea ce însemna ceva. Probabil că era singurul bărbat din lume în care putea să aibă încredere. Avea aceleași interese ca ale ei în ceea ce privea treaba asta, măcar de atât putea fi sigură. Își ridică bărbia sfidător. Nimeni nu trebuia să ghicească ce se întâmplase. Și va pune reacția ei nebunească față de Alex Grant pe seama unei experiențe amare și o lecție de viață folositoare care o învățase că nici chiar ea nu era total imună, la urma urmei. Și dacă el decidea să mai apară în ei, îl va trimite învârtindu-se, sau, cu mai multă maturitate, îl va trata cu disprețul rece pe care-l merita.

Avu ocazia să-și pună această hotărâre la încercare mult mai repede decât se așteptase. La șapte seara, cu mai puțin de o oră după ce-l condusese pe ultimul dintre muncitori, mașina Daihatsu apăru iar la poartă în timp ce își pregătea ceva de mâncare. Îi învățase sunetul motorului neobișnuit până acum; i se întipărise în minte adânc, transmițându-i semnale și răspunsuri independente de voința ei.

Înțepeni toată, aruncând o privire furișă pe fereastră pentru confirmare, în timp ce silueta familiară se îndrepta spre ea. Apoi suspină

și se prăbuși pe un scaun, îngropându-și fața obosită în mâini în timp ce își aduna puterea necesară pentru această nouă provocare. În teorie, hotărârea și fermitatea de oțel sunau foarte bine. Dar era altceva să trebuiască să le pui în practică imediat, când ești obosit, stors de forțe și nervos.

Însă furia îi veni în ajutor, la fel de sigură ca întotdeauna. Nu era nevoie de mult efort ca să-și amintească ce-i făcuse acest bărbat, cât de meschin se purtase cu ea. Refuzase chiar să-i spună motivul vizitei lui, când era destul de evident că ea încă nu știa ce se întâmpla. Nici măcar nu se ostenise s-o privească, dimpotrivă, o făcuse să lase garda jos, ca să fie complet descoperită când a venit lovitura… Cum îndrăznea să mai vină aici, în seara asta? Cum îndrăznea să vină atât de nonșalant la ea, încrezător și senin ca și cum nu se întâmplase nimic?

Era pregătită când a sosit, deschizând ușa rulotei înainte să bată și luându-l astfel prin surprindere. El rămase în prag, cu mâna în aer. Stătea pe a doua treaptă, cu ochii la aceeași înălțime cu ai ei, iar ea profită din plin de ocazie ca să se uite drept în ei.

– Bună seara, Alex. Întâmpinarea de bun venit era rece ca gheața și ostilă.

– Bună, Josie. El nici nu clipi. Nici măcar nu avu bunul-simț să pară uimit.

– Se pare că nu poți să te desprinzi de locul ăsta, sublinie ea cu sarcasm nimicitor. Cărui fapt îi datorez onoarea de data asta? Ai venit să-ți termini investigațiile? Sau poate să te mândrești cu victoria ta meschină?

Sprâncenele lui se încruntară puțin și o succesiune de reacții rapide îi trecu pe față: uimire, iritare, ironie și, pentru o clipă simpatie. Ea continuă pe același ton ascuțit și caustic înainte ca el să poată comenta:

– Ți-ai ratat vocația, domnule Grant. Ar fi trebuit să urcați pe scară. Spectacolul pe care l-ați dat în ultimele trei zile v-ar fi adus cu siguranță un Oscar. N-am bănuit nimic. Stăteam acolo, permițându-mi să cred că interesul tău pentru acest sit era cel puțin în parte altruist… chiar, adăugă ea, incapabilă să-și ascundă amărăciunea, personal. Și în tot timpul ăsta, n-ai făcut altceva decât să pregătești terenul ca să ne distrugi micile succese.

Departe de a fi deconcertat, el o privea cu o curiozitate adâncă, împreună cu o expresie clară de îngrijorare confuză. Timp de câteva momente după acest discurs lung, rămase complet tăcut. Apoi își scutură capul încet, cu ochii ațintiți asupra ei.

– Așadar, spuse el, mai mult afirmație decât întrebare, ai aflat în cele din urmă.

N-avea nici un sens să nege.

– Am primit scrisoarea azi-dimineață. Ridică din umeri aproape nonșalantă, ca și cum s-ar fi obișnuit cu ideea. Dacă actoria era la ordinea zilei, putea să joace și ea jocul ăsta. Aș fi crezut, observă ea cu un ton acid, că până și tu ai fi prea gentleman ca să calci o femeie în picioare când e deja la pământ.

Dacă ea lupta să-și controleze durerea ascuțită și ciuda el părea la fel de relaxat, indiferent și răbdător.

– Eram… începu el cu blândețe.

– În trecere? îl ironiză ea, aproape pierzându-și controlul. Te gândeai că poate ai o șansă slabă? Să vorbești cu mine? Ne-am spus deja toate astea, Alex. Din tonul ei încordat răzbătea numai dispreț. Treci la subiect, dacă există vreunul. Pe moment, în vocea ei se strecură o notă stridentă, în ciuda controlului ei. În ceea ce mă privește, nu mai e nimic de spus. Poate că am avut – am fi avut – ceva să ne spunem înainte, dar acum nu.

– Josie. Simpla rostire a numelui ei îi atrase atenția. Ceva din felul în care-l rostise a oprit-o. Nu înțelegea de ce, dar știa că trebuie să-l asculte. Mi-am făcut griji pentru tine. Cele șase cuvinte simple, spuse dinadins rar, o provocau să-l întrerupă și să-l contrazică.. Și nu sunt de acord cu ce-ai spus. Nu mă inviți înăuntru? N-am să te rețin mult.

Ea îi ignoră ultima sugestie.

– Îți făceai griji pentru mine? Tu erai îngrijorat pentru mine? Ce glumă bună! Îi reuși un râs foarte sec. Vrei să spui că n-ai venit după halca ta de carne ce ți se cuvine de drept?

Chiar când rostea cuvintele, știu deodată clar cum să joace această scenă complicată. „Halca de carne“… desigur, asta era. Carne. Acum că totul ieșise la iveală, iar el era demascat, își putea permite să-și urmeze instinctele naturale. Cu siguranță, acum nu-l mai plăcea: îl ura. Nu mai risca din punct de vedere emoțional, acum că se afla din nou în cochilia ei. Putea să-i răspundă cu aceeași monedă. Putea să-i folosească, chiar să-i întâmpine atențiile pentru a-și satisface propriile nevoi, iar apoi îl va arunca la gunoi, așa cum plănuise să-i facă ei: s-o respingă ca pe ceva neutilizabil. Arma supremă, folosită de-a lungul epocilor, din mitologie

până în prezent de către ambele sexe în războiul unuia contra celuilalt. Poate că nu atinsese niciodată acest nivel de obiectivitate calculată și arogantă, dar se pare că nu era complet străină de firea ei. Se afla pe un teritoriu sigur și cunoscut. Îl putea invita în pânza ei ca văduva neagră, iar apoi, indiferent cum s-ar fi simțit el, ar fi rămas intactă, vie și nevătămată, victorioasă.

O dată hotărârea luată, se simți mai încrezătoare. Înainte ca el să răspundă sarcasmului ei, continuă nonșalantă:

– Ei bine, din moment ce pari atât de implicat în treburile mele, poate ar fi mai bine să intri. Se dădu într-o parte să-l lase să treacă, lăsând dinadins spațiul necesar ca să fie nevoit să se atingă de ea când intra. Se întări emoțional ca să nu ia în seamă senzația vie care s-a deșteptat în ea la acest contact. Să fie blestemat bărbatul ăsta! Nu era nici pe departe imună la el, încă. Dar se hotărâse să facă ceva și va duce la capăt acel ceva.

El se așeză pe banchetă, dar ea rămase în picioare, păstrându-și toate avantajele. Sprijinindu-se de ușa închisă, se uită în ochii lui cu ceea ce spera a fi provocare senzuală.

– Așadar, chiar nu știai nimic?

– Știi foarte bine că nu știam, îi confirmă ea calm. Atfel n-ai fi… își înghiți următoarele cuvinte dintr-o replică ce urma să fie furioasă la culme. Nu trebuia să se expună deloc. În timp ce tu, pe de altă parte, îl acuză ea cinică, știai de la bun început, nu? Ar fi fost foarte drăguț din partea ta, spuse ea batjocoritoare, dacă ai fi vrut să împarți această veste vitală cu mine.

– Știam. Era o recunoaștere directă, fără nici un pic de rușine. Dar ni s-a spus cu condiția să ținem secret. Însă credeam că și tu știai când am venit aici.

– Eu, nu! zise ea în zeflemea, tonul ei indicând clar că nu credea nici un cuvințel. Toți cei importanți află la timp care este situația; cei ca voi – finanțatori, antrepenori, constructori, planificatori… arhitecți. Tipii tari. Noi nu contăm, micii și bine intenționații săpători cu capul în nori. Noi aflăm când sunteți voi pregătiți. După ce am fost îndeajuns de cercetați, lingușiți și spionați… Ea înghiți cu greu și apoi respiră adânc. Se dădea prea mult de gol. Nu era ceea ce hotărâse să facă.

El spuse, într-un amestec de sarcasm dureros și ironie ușoară:

– Da, sigur, noi știam de o groază de timp, băieții răi. Însă nu trebuia să spunem mai departe.

Deodată se aplecă înainte, cu mâinile pe genunchi și-i spuse cu intensitate:

– Ascultă Josie, trebuie să auzi ce am să-ți spun.

– Chiar trebuie?

Acum era șansa ei. Căscă și se întinse lasciv, afișând plictiseală după această conversație. Într-un fel, era aproape sinceră; cu siguranță, nu se mai putea rezolva nimic dacă se ciondăneau astfel, nu? Își luă curajul în dinți, fixându-și privirea asupra lui, sugestivă și senzuală. Cred că știu niște moduri mai bune să ne petrecem timpul, Alex.

Aluzia ei nu i-a scăpat. Peste trăsăturile puternice trecu o expresie de neîncredere, aproape de dezgust, apoi se înăspri din nou cu hotărâre. Preferând să nu-i ia în seamă ultima remarcă, el continuă cu o voce înceată, dar insistentă.

– Recunosc că atunci când am trecut pe aici duminică am venit să verific situl din cauza schimbării de plan. Recunosc că-l susțineam și încă o mai fac, în unele privințe. Ochii lui erau foarte provocatori acum, întâlnindu-i pe ai ei fără ocolișuri. Am de făcut o meserie și trebuie să-mi mențin o reputație. Dar… aici făcu o pauză semnificativă, mi-am dat repede seama că tu habar n-aveai de ceea ce urma să se întâmple. Când m-am întors, eram gata să-ți spun, să te avertizez pentru ce știam cum te-ai simți, eu și Vicky și apoi…

– Ce drăguț din partea voastră! sugeră Josie, batjocoritoare. Apoi făcu un pas spre el, cu mâinile în șolduri. Purta doar blugii ei de lucru, dar nu credea că asta îl va îndepărta. Uite, Alex, insistă ea, cu respirația tăiată, nu prea mă interesează toate astea. La ce mai servesc toate aceste explicații și scuze? Își nuanță vocea cu cât mai multă nonșalanță pentru a flirta. Azi-noapte a fost cât se poate de clar ce vrei de la mine. Dar aseară pur și simplu nu eram în dispoziția necesară. Era foarte dificil să-și mențină vocea fermă, însă reuși. Acum eu sunt aici, la fel și tu și toate astea nu ne duc nicăieri, așa că, dădu drumul unui râs răgușit și sexy. Ei bine, acum nu mă împotrivesc.

Nu putea s-o spună mai deschis atât. Mai făcu un pas înainte, așa că acum aproape îl atingea. În secret, respirația ei era iute; oare cum va reacționa? Va cădea în capcană?

Privind-o fix, el își scutură ușor capul, iar ea crezu că vede o expresie trecătoare de seriozitate solemnă și chiar tristețe în ochii lui. Apoi își ridică sprâncenele, iar gura lui se contractă, prinzând-o cu mâna de talie. Reacția ei la contactul dintre pielea lui pe a ei era cu mult mai intensă decât se aștepta, așa că aproape i se făcu teamă și vru să dea înapoi. Dar își recâștigă controlul. Tacticile ei aveau să dea rezultate și acum era ocazia să le pună în practică.

– Bine, Josie. Dacă așa vrei să te joci. Ochii lui se îngustară. Un ton cadențat și rece se strecură în vocea lui, aproape amenințător, care o dezechilibră. Cu siguranță, nu venisem aici, astă-seară pentru asta. Credeam că ai altele pe cap.

Privirea lui, evident înfometată acum, rătăci apreciativă peste trupul ei, desfătându-se.

– Se pare că te-am judecat greșit, domnișoară Barnes, licențiată în arte; ești foarte bună în multe privințe. Aseară chiar m-ai păcălit, spuse el contemplativ, simțindu-se ciudă sub umorul studiat sec. Toate protestele și ezitările acelea, șovăiala feciorelnică de a mă invita înăuntru… Degetele lui se încordară, strângându-se dureros pe talia ei.

– Ți-am spus, eram obosită. Își răsuci capul cochetă, făcând-o înadins. Fluturarea pleoapelor, surâsul sfios părură mai degrabă afectate. Este dreptul doamnei să spună nu, nu-i așa?

Deodată, în toiul acestui ritual antic, se simți mai îngrijorată și mai degradată ca niciodată. Nu mergea bine. Sentimentele dintre ei erau nepotrivite. De fapt, asta era problema: între ei nu trebuia să existe nici un sentiment. Dar ce rost avea să se amăgească? În ceea ce o privea, cel puțin, asta nu era adevărat.

Era aproape panicată, dar era prea târziu pentru retragere. O privea atent, cu acea perspicacitate alarmantă pe care dorința n-o putea ascunde. Își dorea cu disperare să nu fi început această șaradă inutilă.

Însă el și-o apropia inevitabil până când ajunse între picioarele lui musculoase. Apoi își strânse genunchii până rămase prinsă dureros în loc. Ambele mâini o înconjurară. Ea era paralizată.

– Deci, rosti el tărăgănat, nu era decât cochetărie feminină, nu? Vechea rutină, când „nu“ înseamnă „da“? Trebuie să-ți spun, Josie, că nu mi te imaginasem o vampă. Credeam că ai mai multă integritate.

– Eu, nu… vreau să spun… Aproape că roșise, ceva ce nu i se întâmpla niciodată.

Fără s-o prevină o împinse jos, așa că practic acum sjunsese în poala lui. Apoi își strecură un braț în jurul taliei ei, în timp ce cealaltă mână, foarte eficientă și calculată, fără nici un preludiu, se ocupa cu descheiatul bluzei. Ea respiră adânc, încercând niște valuri de senzații pe care nu numai că nu le recunoștea, dar erau complet noi. Auzea clinchete de clopoței în urechi, ceea ce era ridicol de adolescentin și raze de lumină îi fulgerau în minte. Trebuia să se adune și să preia controlul situației înainte de a fi prea târziu.

Dar se pare că forța lui Alex nu se limita numai la planul fizic. El deținea controlul și o știa. În timp ce se îndeletnicea cu deschiderea nasturilor ei, observă cadranul pătrat al ceasului digital de la încheietura aspră și păroasă. Fără măcar să clipească pentru a-i da de știre schimbarea de atitudine, el se ridică, punând-o neceremonios lângă el. Îndepărtându-se de ea, îi spuse calm:

– Ai fost foarte drăguță, Josie, că mi-ai făcut această propunere, dar am altă întâlnire. I-am promis lui Vicky că vin până la opt și jumătate ca să cinăm și să discutăm. Sperasem să rezolv câteva lucruri cu tine; de fapt, ca să fiu sincer, mă așteptam să fii pusă pe ceartă. Desigur, mă bucur că nu era așa, însă mă tem că nu pot să mai rămân. Poate cu altă ocazie. Avea un ton politicos și nonșalant. Puteau foarte bine să vorbească despre o întâlnire la o ceașcă de cafea.

– Nu-i nimic, Alex. Era un coșmar, dar rămase senină. Calculele ei dăduseră greș în mod catastrofic, dar încă nu știa în ce sens. Își încheie bluza cu degete tremurânde

Poate că tot ce mai era de făcut era să se întoarcă la mărul discordiei dintre ei. „Pregătită de harță“… ei bine, așa și era, nu? Dacă nu putea să trateze cu el așa cum ar fi vrut, atunci trebuia să facă apel la mânia oarbă cu care era obișnuită deja.

– Presupun, concluzionă ea caustic, că vei veni la întâlnirea de vineri, nu?

– Desigur, vom fi acolo. Și tu? Era atât de detașat și de calm. Îl ura.

– Dacă pot să scap. Nu pot să las totul baltă aici, doar știi. Oricât ar fi de neînsemnată munca de aici, trebuie s-o facem atâta timp cât mai putem.

El își punea jacheta.

– Sigur. Atunci poate ne vedem acolo?

Ea făcu o ultimă încercare să-i clatine amabilitatea.

– Presupun că nu vei fi plătit pentru contribuția ta la această construcție de lux până când nu va fi gata, nu?

– Nu mai mult de un avans, fu el de acord, stând cu mâinile în buzunare, capul ajungându-i aproape de tavanul rulotei.

– Deci ar fi în interesul tău ca lucrul să înceapă cât mai repede cu putință. Din motive financiare și profesionale, nu? Încercă să facă să sune acuzator și usturător.

– Cu siguranță, recunoscu el răspicat, doar ridicând puțin dintr-o sprânceană. Niciodată n-am negat asta. „Și ce-i cu asta"? sugera tonul lui.

Nici măcar asta nu-i ieșea cum intenționase ea. Niciodată nu mai avusese parte de asemenea înfrângeri într-o oră.

– Așadar, concluzionă ea disperată, n-avea rost să pretinzi că-ți făceai griji pentru altcineva decât pentru tine în toată afacerea asta.

– Nu.

Se îndreptă spre ușă, ridicându-și gulerul jachetei ca să se apere de vântul care părea că se întețește afară. Cu o mână pe mânerul clanței, se răsuci spre ea și, inevitabil, zâmbea. Un zâmbet cald, sincer, care reprezenta o ultimă lovitură amărăciunii de pe fața lui Josie. Nu putea să facă altceva decât să-l privească expusă și fără să știe ce să creadă.

– De fapt, Josie, cred că știu cum te simți, anunță Alex cu fermitate. Și cred că știu și de ce ai făcut ce ai făcut seara asta. Dar ți-am explicat deja că nu-mi surâde câtuși de puțin ideea ca o persoană să profite de cealaltă din punct de vedere sexual. Pentru mine, sexul reprezintă o mulțime de lucruri, inclusiv, uneori, o armă, dacă vrei, folosită în războiul dintre sexe, dar în mod sigur nu o modalitate de a evita comunicarea reală sau apropierea. Acum vorbea serios, dar trăsăturile lui erau marcate de blândețe. Cât despre celălalt lucru, încearcă să nu te lași prea distrusă. Poate că mai este o soluție. Nimic nu este atât de irevocabil pe cât pare. Nimeni nu are interesele atât de bine definite pe cât crezi. Există soluții pentru majoritatea problemelor și compromisuri la aproape toate situațiile, dacă îți pasă destul încât să le cauți. Am venit în seara asta să-ți explic și să te asigur că încă nu este totul pierdut. Nu m-ai lăsat să fac nici unul dintre aceste lucruri. Acum trebuie să plec. Sfârșitul prelegerii.

El zâmbi malițios, încheindu-și discursul dezarmant. Apoi deschise ușa.

– Nu dispera, Josie. Și, adăugă el îngândurat, privirea întunecată cecetându-i cu căldură fața, poți să mă disprețuiești cât vrei, pe mine și toți bărbații. Dar încearcă să nu te disprețuiești pe tine însăți prea mult. Nu meriți.

Înainte să poată rosti un singur cuvânt, Alex dispăru, contopindu-se cu întunericul. Stătea nemișcată, cu urechile ciulite, ascultând zgomotul motorului îndepărtându-se. Apoi rămase doar tăcerea și tânguirea vântului, precum și impresia că fusese întoarsă cu susul în jos și zguduită zdravăn, deși, curios, cu blândețe.

Era prea obosită și supărată ca să descâlcească toate complicațiile din viața ei. Se culcă devreme, căzând într-un somn adânc. Dar toată noaptea a fost bântuită în vis de fața lui aspră și apoi blândă, temătoare și totodată îngrijorată de vocea lui cu accent scoțian cântător, abia străbătând din memoria ei. „Nimic nu este atât de ireversibil pe cât pare. Compromisuri… soluții… dacă îți pasă îndeajuns. Încearcă să nu te disprețuiești".

Totul era o nebunie. A doua zi va redeveni ea însăși, practică și încrezătoare în sine. Și Simon va fi acolo s-o ajute la lămurirea unor lucruri. Cât despre restul, ei bine, va trebui să rezolve mai întâi cu starea ei obișnuită. N-o părăsise toată acea indignare îndreptățită? Pur și simplu lăsase loc, temporar, unei slăbiciuni stranii. Mâine dimineață totul va reveni la normal.

Capitolul 5

Era o zi grea și asta era puțin spus. Indiferent la ce încerca să se gândească, stomacul i se agita, iar gâtul îi era contractat. I-a trebuit fiecare fărâmă de autocontrol ca să nu cedeze, dar până la urmă a reușit.

Se gândi că nu se bucurase niciodată mai mult ca atunci când a zărit mașina uzată Morris Murar a lui Simon apărând pe la ora ceaiului. Fugi să-l întâmpine în timp ce silueta lui înaltă și zveltă, îmbrăcat în blugi apăru din spatele volanului.

Vechi prieteni din facultate, Simon, cu părul nisipiu, ochelari și o fire concisă, era unul dintre puținii oameni din lume cu care se simțea relaxată. Lucrau bine împreună și se înțelegeau la fel de bine și niciodată n-a fost nici cea mai mică amenințare ca între ei să fie ceva mai mult deoarece el trăia cu aceeași fată – o învățătoare de la școala primară – de trei ani. De fapt, Simon și Claire erau pentru ceilalți un model de fericire domestică și fidelitate.

În timp ce Josie punea ibricul pe foc, el se așeză pe un scaun, privind-o cu ochii lui cenușii gânditori, însă nu spuse nimic până când nu se întoarse spre el, privindu-l în ochi pentru prima oară. Apoi îi oferi un zâmbet încurajator, iar ea reuși să-i răspundă cu unul palid.

– Ce este, Jo? Simon nu folosea niciodată mai multe cuvinte decât era nevoie.

Ea făcu o față comică.

– E atât de evident?

– Te cunosc mai bine decât ceilalți; îi reaminti el cu blândețe. Arăți ca cineva care are corăbiile scufundate sau ca și când ți-ai fi văzut propria stafie, remarcă el, privirea blândă odihnindu-se pe trăsăturile ei tensionate.

Ea oftă adânc.

– Nu este o descriere prea rea a felului în care mă simt.

Se întoarse cu spatele să prepare ceaiul, deoarece ibricul fierbea.

– Vrei să-mi povestești? Sau este prea personal?

– Nu-ți face griji. Zâmbetul ei era strâmb și fără haz. Oricum erai blestemat să auzi totul, indiferent dacă vrei sau nu. Nu este personal, cel puțin nu…

Ea șovăi, strângându-și buzele și îngustându-și ochii.

– Nu, repetă ea vehement, nu este personal. Este vorba despre muncă.

Sprâncenele lui decolorate se ridicară.

– Sună de rău. Și erai atât de exaltată când ai sunat. E ceva în neregulă cu scheletele? Mormintele s-au dovedit a fi mai recente, până la urmă? S-a mai întâmplat.

Se uită cu atenție la ea.

– Nu te-au păcălit elevii tăi, nu?

– Doamne ferește, nu, nimic de genul ăsta. Scheletele sunt în regulă, la fel și cu elevii mei. Au dezgropat cinci până acum și pariez că mai sunt. Deocamdată i-am oprit din săpat până arunci tu o privire, dar e tot ce am putut face ca să-i conving să ia o pauză, deoarece sunt foarte ageri.

Fața lui Josie se îmblânzi.

– Cred că vor veni curând să bea o ceașcă de ceai cu tine.

– Ei bine, atunci, dacă totul merge atât de bine, ce s-a întâmplat? insistă el.

Josie se așeză, punând două căni aburinde pe masă. Simțind dintr-o dată cât era de obosită, își frecă ochii cu degetul mare și arătătorul unei singure mâini într-un gest pe care el îl recunoscu, apoi își împinse părul castaniu și des de pe față.

– Totul, declară ea jalnic.

El se încruntă.

– Nu sună numai rău, ci definitiv. De când?

– De ieri. Și „definitiv“ este cam pe-acolo. Ea râse, un sunet din gât scurt și sardonic. Un cuvânt foarte potrivit.

El luă o înghițitură de ceai.

– Mai bine te-ai descărca, Josie, până nu ne invadează hoarda ta. Din câte îmi amintesc, când vin aici nu prea se mulțumesc cu jumătăți de măsură.

– Ai perfectă dreptate. Mai scoase un oftat adânc, aproape un căscat, care păru să vină din străfundul sufletului. Și încă nu le-am spus.

– Ce să le spui? Simțind că e nevoie de tact, era insistent dar totodată răbdător.

Drept răspuns, scoase din buzunarul de la spate al pantalonilor de dril dovada care, deși era puțin îndoită și șifonată, era la fel de incriminatoare. Se gândea că ar fi trebuit să aibă un chenar negru în jurul ei în timp ce-i înmâna scrisoarea.

El o studie atent, citind cu grijă fiecare paragraf și apoi reluând cititul, parcă sperând să găsească mesajul de dincolo de ele. Apoi își ridică privirea, împăturind scrisoarea în timp ce-i digera conținutul.

– Hmm, spuse el.

– N-ai decât să spui „hmm“. Mie personal mi-au venit câteva fraze mai colorate în minte când am citit-o, observă ea amar.

– Îmi închipui.

Deschise iar hârtia și se mai uită o dată la scrisoare. Apoi scutură din cap, plescăind din limbă a dezaprobare. Fiind calm din fire, acesta era cel mai înalt nivel de dezaprobare al lui Simon.

– Presupun că au un temei legal? Adică, nu trebuia să fi semnat o înțelegere prin care nu își reluau munca decât după o perioadă anume? Cât ai cerut inițial?

– Minimum doi ani. M-am gândit și eu la asta, dar crezi că o firmă uriașă ca aceasta și-ar încălca obligațiile legale? Mă tem că sunt mult prea vicleni ca să facă asta. Are cel mai bun consilier, așa cum îi au pe ceilalți. Simon nu înțelese remarca seacă. Am să cer Comisiei și Consiliului să verifice, desigur, dar mă tem că nu așa le vom veni de hac.

El încă se mai uita la scrisoare, gânditor.

– Oricum, cred că astea trei luni magice le vor ajunge.

– Exact cum credeam și eu. Se uită gânditoare în cana cu ceai. Nenorociții! exclamă ea, copleșită din nou de trădarea aceasta de proporții.

Privirea lui era plină de compasiune în timp ce întindea documentul ofensator pe masa dintre ei.

– Biata de tine. Și tocmai când totul mergea atât de bine.

Dacă ar fi venit din partea altcuiva, ar fi avut o replică usturătoare la acest comentariu destul de banal. Însă cu Simon erai întotdeauna sigur de ceva, și anume că spunea exact ce intenționa. Afirmațiile modeste erau felul lui de a se exprima.

Ea ridică din umeri.

– Mă voi opune, bineînțeles. Mă voi bate și fără să am nici un ajutor, dacă trebuie. Nu vor scăpa așa, cel puțin nu fără război.

El se uită aiurea la un punct deasupra capului ei, cu gura crispată.

– Sunt sigur de asta. Nu când o au ca rivală pe Aruncă Flăcări Barnes. Aproape că îmi pare rău pentru ei, adăugă el malițios.

Simțindu-se puțin mai bine, ea scoase limba la el. Simon o făcea să se simtă atât de bine, ca și cum ar fi fost o haină preferată pe care o purtai tot timpul. Slavă Domnului că trimisese deja după el pentru altceva, când i s-a întâmplat asta. Cu siguranță, era un semn de slăbiciune din partea ei dacă avea nevoie de un prieten acum, când ar fi trebuit să fie capabilă să se descurce singură.

– Nu-ți irosi mila pe …roboții ăia. Nu e nici o ființă omenească printre ei, numai rotițe și dinți zimțați. Ochii ei verzi scăpărau cu dispreț.

– Ești sigură? medită el. Nu este nimeni pe care să-l atragi de partea ta? Dar consilierii lor externi, designeri, planificatori și alții de genul ăsta?

Ea nu spuse nimic, așa că el continuă:

– Uneori, oamenii aceștia au în ei simțul istoriei sau măcar le pasă de mediul înconjurător, ceea ce-i lipsește cu desăvârșire anteprenorului tău capitalist și arogant.

Ea rămase tăcută, așa că el își dezvoltă ideea.

– Poate că interesul propriu preia controlul, dar cu puțină instruire… Te-ai gândit să discuți cu cineva?

Privirea ei se concentră asupra activității de afară.

– De fapt, m-am întâlnit recent cu doi, cum le-ai spus „consilieri externi". Erau arhitecți. Să fiu exactă, era marele arhitesc șef și camaradul lui ilustru, designer peisagistic. Au fost destul de amabili să ne onoreze cu prezența, investigând situl și pregătindu-l de acțiune.

– Și? O studia îndeaproape, cu coatele pe masă.

– Și ce? Îl înfruntă, îndreptându-și în mod inconștient umerii înguști.

– Ei bine, te-au înțeles? Ai putut să-i aduci de partea ta?

– Ah, au făcut exclamații despre cât sunt de impresionați de ceea ce facem.

– Bine, atunci; orice aliat e mai bun decât nimic, sublinie Simon practic. De ce nu le înregistrezi ajutorul și să-i faci să…

– Nu, Simon. Vocea ei, greoaie și seacă, îl atenționa cu privire la acest subiect. Sunt toți implicați. Este și în interesul lor să se construiască acele case cât mai repede cu putință, indiferent de ce-ar vrea să credem noi. Prefăcându-se interesați și aducându-și copiii… pumnii ei se încleștară cu furie nouă, în timp ce vocea i se ridica și mai încordată.

– Hei, calmează-te, Jo, o liniști el, obișnuit cu ieșirile ei temperamentale. Sunt sigur că nu era nimic personal dacă păreau…

– Poți s-o mai spui o dată? Nimic personal. Râsul ei era spart și dureros. Și dacă el își închipuia că putea să mă manipuleze, să se mai gândească o dată.

– El? Simon își arcui o sprânceană, uimit. Presimțea niște complicații, dar deocamdată era în necunoștință de cauză.

– Un arhitect. Grant îl cheamă, Alexander Grant. Cel mai tare în domeniu pe plan local. Dinamic, cu multe premii, un om de succes – cunoști genul.

– Ah, Simon încuviință, afabil. Și spui că și-a adus un coleg? Cu el ce este?

– Cu ea. Vicky Randle. De fapt, mi s-a părut destul de drăguță, spuse Josie gânditoare. Și-a adus până și copiii. O zi în familie pe seama noastră, suspină ea.

– Josie, trebuie să-ți păstrezi calmul. Încearcă să rămâi obiectivă. Știu că nu e ușor, dar e unica ta speranță. Nu te implica personal.

Nici nu-și imagina câtă dreptate avea cu sfatul lui, dar nu-i spuse.

– Te duci mâine la întâlnirea asta? Cred că ar trebui, dacă poți.

– Dacă rămâi aici să supraveghezi lucrurile.

– Sigur. Mă bucur că îți sunt de folos. Se pare că am sosit la țanc. Când am plecat azi-dimineață din Cambridge, nu știam în ce mă amestec, o tachină el.

– Cât poți să rămâi.

– Fără nici o problemă, câteva zile. După asta studenții mei ar putea începe să observe că nu sunt acolo, râse el. Ca să nu mai pomenesc de Claire.

– Nu-ți face griji, n-o să te țin prea mult departe de ea. Dar trebuie să recunosc că mă bucur că ești aici tocmai acum; și nu te deranjează să dormi aici, ca ultima oară?

– Nu, este foarte plăcut. Mi-am luat sacul de dormit. Va fi în ordine.

Se ridică și se întinse, mâinile ajungându-i până la tavan.

– Acum, dacă nu te superi, mă cheamă natura, trebuie să mai iau o gură de aer proaspăt. A fost un drum lung.

– Ah, Simon, îmi pare rău. Își scutură capul cu mâhnire. Nici măcar nu te-am întrebat ce face Claire, nimic, atât am fost preocupată de problemele mele.

– Nu fi prostuță. Este bine. Drumul a decurs bine. Bătrâna rablă trage mai departe. Mașina, nu Claire.

Râseră amândoi.

– Mă bucur că ești aici, spuse ea iar. Apoi se uită pe fereastră. Ai grijă, vine mulțimea. Simte-te ca acasă până pun iar ibricul să fiarbă. După ce vei fi primit cum se cuvine, te vor târî afară să-ți arate descoperirile. Nu trebuie să uiți motivul venirii tale aici.

– În nici un caz. Simon se îndrepta deja spre cealaltă cameră. Nu trebuie să uităm asta.

– Și nu uita, strigă ea după el, ei încă nu știu noutățile. Orice-ar fi, nu le spune. Vor face o revoluție. Trebuie să fiu pregătită.

– Sigur, șefa, spuse Simon, închizând ușa intermediară după el.

***

Sediul Wallace Holdings era într-un edificiu dreptunghiular, rigid și simetric, construit din metal și sticlă, din câte își putea da seama Josie. Cu toate că se afla aproape de centrul Bristolului, unde spațiul era foarte solicitat, acesta avea propriul spațiu de parcare și chiar o fâșie de pământ îngrijită cu atenție, ca să arate cât mai întinsă și mai verde cu putință. În timp ce parca între două mașini Jaguar ostentative, Josie se trezi întrebându-se dacă Grant Randle Holt avusese ceva de spus în privința asta. Putea Alex să gândească ceva atât de urât? Judecând după ce-și amintea din planurile pentru Summerford, stilul lui era mult mai subtil și mai modest.

Punându-și ordine în gânduri, traversă curtea spre intrarea impozantă cu uși turnante duble. Muncise din greu să arate cât mai cochetă pentru această întâlnire: fustă din tweed evazată, multicoloră și jacheta asortată, îi învăluiau curbele delicate, cizme până la genunchi din piele naturală și geantă de umăr cu curea lungă. Nu prea avusese ce să-i facă părului sălbatic, dar îl periase cu putere într-o tentativă de coafură înainte de a pleca. Sub brațul stâng avea o servietă plată ce-i completa imaginea de profesionalism și eleganță.

Holul de recepție era foarte mare după câte observa și mobilat din plin cu plastic și crom. Tocurile i se adânciră câțiva centimetri în covorul verde – bănuia că fusese aleasă această culoare pentru că se știa că este odihnitoare, deși ei i se părea o culoare colerică. Oare zâmbetele de pe cele două fețe perfect machiate din spatele biroului lung și alb de la recepție erau lipite pe ele permanent cu același lipici cu care își aplicaseră genele?

Biroul președintelui de la etajul cinci era de fapt o serie de birouri cu același covor verde și câteva secretare tinere și drăguțe. Apoi venea alt birou cu un covor auriu și mai pufos și cu o secretară mai matură și mai ageră. În sfârșit, Josie fu introdusă în încăperea cea mai sfântă: camera de consiliu, inima companiei, unde rar pătrundeau cei marginalizați și din clase mai joase. Josie se întreba dacă trebuia să cadă în genunchi și să sărute covorul roșu gros până la glezne. În schimb, se așează pur și simplu pe scaunul lustruit din lemn de la capătul unei mese ovale enorme, unde fusese condusă și se concentră asupra aranjării hârtiilor ei, refuzând să se uite spre camera plină de ochi curioși pe care-i simțea asupra ei.

– Domnișoara Barnes, anunță secretara, cu o voce de scuză către ceilalți.

– Mulțumesc, domnișoară Harris. Vocea masculină plăcută cu accent corect venea în mod clar de la celălalt capăt al mesei. Bună ziua, domnișoară Barnes. Mă bucur că ați putut să vă desprindeți de activitatea dumneavoastră valoroasă ca să veniți la mica noastră reuniune.

Atunci și numai atunci ridică Josie capul ca să cuprindă întreaga scenă. Erau, poate, zece bărbați la masă, deși bănuia că aveau loc cincizeci. Fiecare loc era aranjat cu grijă, ca pentru banchet, se gândi ea cu o tresărire de amuzament. Auzise și citise despre asemenea lucruri, desigur, dar i se părea incredibil de ireal să se găsească în mijlocul lor, chiar dacă doar temporar. Ea era o fată de exterior, care muncea cu mâinile. Avea nevoie de acțiune și aer proaspăt, nu să stea în săli de consiliu închise. Și chiar așa era, în ciuda dimensiunilor mari și tavanelor înalte, a mirosului de lac de lustruit. Își dădu repede seama că poluarea se datora faptului că niște delegați de la masă fumau trabuce iar ceilalți aveau în mâini țigări. Josie se cutremură în sinea ei; nu suporta să fie nevoită să inhaleze fumul altora. Nu-i păsa ce le făcea lor, doar era propria lor decizie, dar cum rămânea cu ce-i făcea ei?

Oricum, acesta nu era momentul pentru astfel de preocupări, doar venise aici cu un scop. Uitându-se peste acrii de mahon, întâlni privirea omului care i se adresase, ignorându-i pe ceilalți.

– Bună ziua, îi răspunse ea rigidă. Nici nu m-aș fi gândit s-o ratez, replică ea ca răspuns comentariului lui glumeț.

Bărbatul de vârstă mijlocie și corpolen se lăsă pe spate în scaunul lui foarte larg din capătul mesei.

– Aș fi dorit ca toți cei în cauză să fie tot atât de preocupați, spuse el cu o voce tărăgănată.

Prin ceață, nu putea să distingă decât niște ochi strălucitori, șterși, dar ageri, măsurând-o mai atent decât lăsa să se vadă stilul lui concis.

– Entuziasmul dumneavoastră vă face cinste, domnișoară Barnes, nu, domnilor?

Lingușitorii dădură din cap nerăbdători, arătând un interes subit și supus tinerei femei greu de clasificat. Josie se întrebă cu care dintre ei avusese privilegiul să vorbească la telefon. Probabil că era o persoană insignifiantă ca să participe la o astfel de întâlnire.

– Da, continuă el, uitându-se la ea gânditor. Am primit scuze din partea celor de la Comisie și din Consiliu. Se pare că nu li s-a părut potrivit să-și trimită reprezentații la această mică întâlnire, cu toate că și-au exprimat profunda îngrijorare privind rezultatul ei. Se pare că sunteți singura susținătoare a cauzei dumneavoastră, domnișoară Barnes.

Aceasta fusese o lovitură sub centură, și el știa asta, dar Josie refuza să clipească. Își ținu capul sus.

– Îndrăznesc să cred că o privesc drept una cu o concluzie știută dinainte, din experiențe anterioare, îi replică ea cu îndrăzneală, vocea limpede făcând ecou în cameră. Dar eu nu mă dau bătută atât de ușor.

Ochii lui se îngustară și pufăi din trabuc.

– O opoziție îngrijorătoare, domnilor, remarcă el către colegii lui, cu sarcasm crud în voce.

Se auziră râsete lingușitoare din toate părțile. Josie se lupta cu roșeața care amenința să-i trădeze furia și stânjeneala. Trebuia să-și păstreze echilibrul exterior cu orice preț. Nu avea să fie ușor, asta cel puțin era evident, dar mai avusese parte de provocări și înainte. Era nevoie de mai mult decât câțiva directori pompoși să o înfrângă.

Din fericire, înainte să găsească o replică pe măsură, atenția lor a fost distrasă de câțiva nou-veniți, în majoritate bărbați, părând să se tragă toți dintr-o clonă, la costum oficial, dar Josie era nemaipomenit de bucuroasă să vadă două femei printre ei. Oricât de dichisite și coafate erau încât nu le mai recunoșteai, cel puțin avea și o companie feminină. S-au așezat toți cât mai aproape de tronul cel magic, cu capetele întoarse către ocupantul acestuia și cu urechile ciulite să audă fiecare comentariu. Președintele conducea ședința cum era obișnuit – încrezător și relaxat. Spre ușurarea lui Josie, nimeni nu păru să-i observe prezența. Camera era deja învăluită într-un nor de fum.

În cele din urmă, redutabila domnișoară Harris își ocupă locul lângă președinte – dar într-un scaun mai mic – pregătindu-se să ia notițe din belșug, dar și supraveghind ordinea ședinței. Ea tuși delicat.

– A… domnule președinte, doamnelor și domnilor, puteți începe, vă rog, această reuniune a consiliului… suntem deja cu zece minute în întârziere…

– Dar nu suntem toți aici. Arătând îndurerat, președintele își strivi trabucul fumat pe jumătate într-o scrumieră mare din sticlă. Și arhitecții? S-au agitat destul de mult cu privire la prezența lor aici.

El se uită acuzator la domnișoara Harris, și la fel și Josie, care încercase să se întrebe același lucru, deși din motive diferite.

– Să nu-mi spuneți că nici ei nu mai vin?

Ceilalți delegați au început imediat să murmure încruntați între ei, ridicându-se un freamăt de dezaprobare, din care Josie înțelegea cuvinte ca „rușinos“ și „nu poți să te bazezi pe astfel de oameni“!

Domnișoara Harris bătu nefericită cu caietul de notițe în masă.

– Au spus că vor veni, domnule, dar nu cred că ar mai trebui să așteptăm. Avem și alte întâlniri importante după asta…

– Așa e, așa e! fură de acord toți cei adunați.

– Foarte bine, atunci.

Președintele se aplecă în față cu o figură plină de sine care se lansează în acțiuni decisive. Să începem.

Domnișoara Harris își drese iar vocea.

– Scopul acestei întâlniri speciale este de a discuta mai pe larg în legătură cu propunerea de a relua mai repede lucrările de construcție de pe situl de rezidență din Summerford. După cum știți, acest lucru era programat abia peste un an, după ce era cercetat o perioadă de doi ani, când am aflat că… În acel moment ușa se deschise și o tânără secretară tulburată introduse încă două persoane. Fără să se uite în jur, Josie simți imediat că unul dintre ei era Alex, așa că se întări pentru inevitabila confruntare. Îi simți prezența și impactul imediat ce intră în încăpere.

Vocea familiară vibră în liniștea din încăpere, fermă, venind de undeva tulburător de aproape, din spatele ei.

– Îmi cer scuze pentru întârziere, domnule președinte. Eu și doamna Randle am făcut niște cercetări de ultim moment, sperând să aducem un nou subiect de discuție la această întâlnire. Din păcate, am fost prinși în trafic în timp ce ne întorceam. Sperăm că nu v-am incomodat.

Președintele înclină din cap grațios.

– După cum vedeți, domnule Grant, doamnă Randle, începusem fără dumneavoastră. Luați loc, vă rog, îi invită el cu politețe rece.

Josie observă că președintele și Alex nu se prea simpatizau. Se întrebă de ce.

Alex și Vicky s-au așezat lângă Josie, dar nu atât de aproape încât s-o deranjeze. Ea îi surprinse privirea scrutătoare înainte de a-și consulta notițele. Ceva de pe fața lui, o neîndurare calculată, făcu să i se strângă stomacul într-un mod în care nici o sală de consiliu plină de președinți și executivi importanți n-ar fi reușit. Era îmbrăcat exact ca de obicei, cu pantaloni impecabili și o cămașă moale din bumbac desfăcută la gât. În opinia ei arăta mai bărbat decât toți ceilalți la un loc, admise ea fără tragere de inimă. Singura cămașă care nu era bătoasă, observă ea cu ironie mușcătoare.

Privirea echilibrată a președintelui se îndreptă spre Alex.

– Și ați reușit să aduceți ceva nou? întrebă el țeapăn.

Alex îi susținu privirea fără să clipească.

– Nu tocmai.

Gura lui se subție. De la câteva scaune distanță, de unde stătea, Josie putea să-i vadă profilul clasic cu barba iradiind.

– Ce era oare? Iritare? Frustrare? Era uimită; existau niște tensiuni aici pe care nu era sigură că le înțelegea.

– Atunci, dacă sunteți gata, sugeră președintele cu greutate, putem începe ședința.

– Desigur.

Alex avea fața aceea complet nouă și intransigentă cu care se confruntase atât de brusc cu câteva ore în urmă. Aparența lui în public – sau oare așa era în realitate? – era calmă, controlată și totuși de o duritate nemiloasă și ascuțită. Un adversar inflexibil și posibil de feroce. Încă un motiv pentru care își dorea cu ardoare să fi fost de aceeași parte a baricadei.

Domnișoara Harris spunea din nou ordinea de zi. După ce s-a terminat cu formalitățile, citindu-se minuta și procesul verbal al agendei de zi, președintele prezentă condescendent cazul din punctul de vedere al companiei.

Firește că regretau o asemenea decizie, susținea el, dar era ceva inevitabil. Aveau mâinile legate, deoarece antreprenorii nu le-au lăsat nici o altă opțiune. După cum știa toată lumea, din păcate, prețurile urcă în fiecare zi pentru forța de lucru, materii prime. Dacă nu reluăm lucrările până în trei luni, costul inițial estimat pentru această lucrare va lua proporții exagerate. Antreprenorii așteaptă să înceapă lucrul la alte proiecte și se vor retrage dacă nu-l reiau pe acesta cât de curând. Și atunci, ar fi avut mari probleme cu costul. De asemenea, mai dorea să le reamintească celor prezenți, cu toată modestia, că antreprenorii nu fuseseră încă de la început prea dornici să aprobe amânarea lucrărilor și că fusese nevoie de toată diplomația lui ca să-i convingă.

Bineînțeles, mai adăugă el ca o paranteză, în ultimul an avuseseră loc niște descoperiri arheologice folositoare, după cum auzise și spera ca toți

să-și amintească – la acest punct se uită semnificativ în direcția lui Josie – că acestea avuseseră loc în perioada programului de construcții…

Josie îi asculta cu furie crescândă cuvintele afabile. Făcea eforturi să-și țină gura strâns lipită ca să nu-i scape vreo reacție nimicitoare. Ultimul lucru de care mai avea nevoie era un comportament necontrolat și dezordonat. Trebuia să le arate că era o forță demnă de luat în seamă. Își ținu capul plecat, refuzând să întâlnească privirea suavă și chiar compătimitoare și agitată a lui Vicky. Știa că-i va veni și ei rândul să vorbească, dacă va ști să se poarte conform regulilor.

După ce președintele își susținu propunerea, câțiva dintre acoliții lui se ridicară să o aprobe. Erau o echipă compactă, bine antrenată. Cu fiecare vorbitor, inima lui Josie se descuraja și mai mult. Bănuiala ei se adeverea: nu putea să răstoarne această adunare puternică de interese. Fiecare semn de întrebare și obiecție pe care plănuise să le ridice erau în mod sistematic desființate înainte să aibă șansa de a spune un cuvânt.

Reprezentantul juridic al firmei îi informă apoi că aveau toate drepturile și obligațiile statutare atâta timp cât erau de acord cu un aviz de trei luni dat în timp util. Înmână apoi copii cu înțelegerea inițială unde se specificase lucrul acesta, paragraful în chesiune fiind subliniat cu roșu, în caz că scăpa cuiva. Josie se blestemă când își dădu seama că atunci nu-l văzuse. Nu că atunci ar fi putut face mare lucru dacă își dădea seama, dar lăsase lucrurile de genul acesta în seama sponsorilor ei, care se dovedeau a-i fi de un ajutor nemaipomenit de neglijent!

Un reprezentant al antreprenorilor clarifică poziția lor după cum fuseseră deja descrise în mod succint de către președinte, mai spuse el. Imperative economice… dificultăți financiare… toată lumea știa că sunt vremuri grele. Din păcate, trebuia făcute sacrificii în interesul progresului.

„Sacrificii"! Mintea lui Josie răsuna disprețuitoare atât de tare încât era sigură că sunetul trebuie să-i fi ieșit prin urechi. Se îndoia că majoritatea ar fi știut să recunoască un sacrificiu chiar dacă i-ar fi înțepat în ochi. Dacă trebuia făcut un sacrificiu, un lucru era sigur: nu reprezentanții așezați la masă cu ea aveau să-l facă.

Domnișoara Harris explică apoi că primise mesaje din partea Consiliului Local care sponsorizase proiectul lui Josie și din partea Comisiei care-i aloca cealaltă parte. Ambele își exprimaseră regretul că nu pot participa. „Lași! Trădători"! țipa mintea lui Josie. Ambele organisme fuseseră deranjate de vești, mai ales pentru că o echipă de tineri șomeri învățau cu succes o meserie nouă.

– E bine, sublinie președintele alene, cel puțin nu mai bat străzile.

În mijlocul veseliei generale cu care fu întâmpinată această remarcă, Josie își permise un licăr de speranță: poate că sponsorii n-o vor lăsa baltă până la urmă.

Însă a continuat, miss Harris, fuseseră liniștiți de vestea că se vor găsi slujbe noi în cadrul Comisiei de Instruire pentru fiecare tânăr în posturi ca tencuitor, zidar și așa mai departe.

Josie de-abia își stăpânea furia. Deci, asta era! Așa-zișii ei aliați o trădaseră complet, pentru niște slujbe ieftine. Dar cum rămânea cu elevii ei, a căror imaginație fusese atât de încântător de captivată de descoperirea unei lumi noi pentru ei? Copiii ale căror personalități se schimbau sub ochii ei, pe măsură ce deveneau atât de interesați de miracolul dezgropării trecutului? Cum să fie la fel cu săpatul fundațiilor și construirea zidurilor din cărămidă? Fierbea pe dinăuntru și își încleșta dinții, dar încă își ținea capul plecat, evitând privirile amuzate îndreptate către ea.

– Și sunt sigur că unor astfel de puști n-o să le pese, i se păru președintelui potrivit să observe, ce trebuie să facă pentru cele douăzeci și cinci de lire pe săptămână, atâta timp cât le obțin.

Toți cei prezenți sau aproape, chicotiră apreciativ.

Apoi președintele se întoarse spre Alex și Vicky.

– Poate arhitecții noștri doresc să mai adauge ceva? Josie detectă din nou o notă de avertisment în spatele vocii suave. Domnul Grant ne-a susținut încă de la început cu această decizie, slublinie el afabil. De fapt, el a făcut primul propunerea Consiliului ca lucrurile să fie devansate puțin, din moment ce costurile cresc pe zi ce trece. Cred că

dumneavoastră mi-ați spus, domnule Grant, că altfel veți fi nevoit să vă modificați planurile ca să rămâneți măcar pe lângă prețul total estimat inițial.

O dată cu confirmarea celor mai sumbre suspiciuni ale ei, Josie simți cum îi dispare complet ultima rămășiță de calm. Știuse de la început că Alex a fost mereu împotriva ei, dar s-o descopere atât de brusc era mai mult decât putea suporta. Își încleștă pumnii în palmă, urându-l.

Însă el se ridică în picioare, încet, deliberat, fără grabă. Privirea lui întunecată rătăci în jurul mesei o clipă, apoi se opri pe fața lui Josie. Preț de o secundă, își permise să se uite direct în ochii lui și își dori apoi să n-o fi făcut. Cum puteau acei ochi căprui să fie la fel de calzi și de sinceri, când exprimau o hotărâre atât de definitivă? Cum puteau să mai aibă influența asta asupra ei, chiar și acum când știa adevărul?

Vicky stătea tăcută lângă el, uitându-se ca toți ceilalți spre el. Trebuia să recunoască faptul că Alex avea un aspect impunător. Spre deosebire de ceilalți vorbitori, inclusiv președintele, el pretindea un respect real, nu artificial.

– Domnule președinte. Vocea lui era scăzută dar sigură. Doamnelor și domnilor. Iată tot ce vreau să spun. Într-adevăr, eu și partenerii mei am înaintat această propunere de a relua construcțiile la Summerford cu nouă luni mai devreme. Din punct de vedere economic era rațional, inclusiv pentru firma noastră. Cu cât întârziam mai mult cu atât pierdeam mai mult profit din cauza inflației. Suntem la fel de preocupați ca toți ceilalți să ne menținem eficiența financiară.

Reprezentanții de la Wallace Holdings au aprobat din cap și și-au zâmbit unul altuia. Înțelegeau ce vroia să spună. Președintele păru ușor surprins. Vicky se uita în jos. Josie își ținu privirea fixată pe peretele din fața ei, luptându-se cu un val de lacrimi.

– Însă, le atrase Alex atenția, în general există două păreri în asemenea cazuri.

Se așternu o tăcere înghețată. Președintele își încreți gura și își scutură capul. Vicky continua să privească în jos, iar Josie la perete.

– Am făcut această propunere, continuă Alex însufleţit, înainte să apucăm să vedem situl. Ochii lui erau aţintiţi asupra preşedintelui acum. Imediat ce s-a oficializat totul, am simţit nevoia să fac şi asta. Partenera mea, doamna Randle, a venit cu mine. Aruncă o privire scurtă spre Vicky, care tot nu ridicase capul.

Era clar că nu-i era uşor. Nici măcar Josie nu ştia ce să mai simtă. Un conflict straniu de emoţii o invadă: speranţă şi cinism, uşurare şi disperare.

– Ceea ce am văzut acolo, succesul, seriozitatea şi gradul la care se lucra ne-a impresionat foarte mult, le spuse Alex simplu. Vă spun, doamnelor şi domnilor, dacă aţi merge la Summerford să vedeţi cu ochii dumneavoastră descoperirile, veţi înţelege cu siguranţă ce vreau să spun. Sunt momente când interesele economice trebuie să facă loc altor priorităţi, mai mari şi mai durabile. Şi, îndrăznesc să spun, acesta este unul din acele momente.

Rămase în picioare, făcând o pauză necesară digerării acestei sugestii. Apoi, în tăcerea îngrozitoare, strică totul, concluzionând:

– În ciuda celor spuse, nu ne putem contrazice opinia că această întârziere va cauza în mod inevitabil ridicarea acţiunilor, inclusiv ale noastre. De aceea, speram să ajungem la un compromis, astăzi. De fapt, am întârziat pentru că am avut o discuţie foarte complexă cu colegii noştri antreprenori, ca să vedem dacă putem găsi o soluţie pe placul tuturor. Sprâncenele lui dese se încruntară sumbre. Dar se pare că nu există.

Apoi se aşeză şi singurul sunet care se mai auzea era foşnetul hârtiilor domnişoarei Harris.

Preşedintele căuta în buzunarul interior alt trabuc pe care îl răsucea gânditor între degetul mare şi arătător ca un fel de gest liniştitor. Apoi se uită de-a lungul mesei spre Alex:

– Ei bine, domnule Grant, spuse încet, fusesem deja informat că v-aţi răzgândit în privinţa recomandărilor pe care le-aţi făcut, aşa că nu mă surprinde. Cât despre neobişnuita invitaţie pe care ne-aţi adresat-o de a

vizita situl, cred că cei mai mulți dintre noi suntem prea ocupați ca să hoinărim prin niște câmpii noroioase și să ne vârâm prin cine știe ce rămășițe antice doar ca să ne îmbogățim spiritul… așa că vă vom crede pe cuvânt că descoperirile sunt impresionante.

Făcu o pauză teatrală pentru râsetele inevitabile.

– Din păcate, continuă el pe un ton mai aspru, nu ne permitem să ne abatem din drumul nostru din cauza unor motive sentimentale. Am reținut cu prisosință noua dumneavoastră poziție, domnule Grant și de asemenea faptul că, în esență, sunteți de acord cu decizia noastră. De fapt, după cum am mai spus, sfatul dumneavoastră a fost hotărâtor în luarea ei încă de la început. Își ridică trabucul la nas și-l mirosi apreciativ. Nu știu în ce constă acest…. compromis pe care ați crezut de cuviință că trebuie să-l încercați să-l inventați, dar vă asigur, domnule Grant că dacă exista vreo cale de a păstra acest proiect, am fi găsit-o.

„Ați fi găsit-o pe dracu", intonă mintea lui Josie. Slabele ei speranțe erau distruse definitiv. Ca și restul, Alex doar făcuse pe grozavul. Discursul lui frumos nu era decât praf în ochii proștilor, doar știa perfect de bine că nu va conta în cele din urmă. Își permisese să fie puțin de partea ei, fiind sigur că nimeni nu-i va da nici o atenție atenție și că președintele îl va respinge.

Iar acum era rândul ei. Se ridică să se adreseze celor prezenți, fiind ultima de pe listă, la capătul drumului și singura apărătoare. Conștientă că se uitau toți la ea, trase o gură de aer și își fixă privirea pe un punct deasupra capului domnișoarei Harris.

– Îmi dau seama, domnule președinte, începu ea calm, că absolut nimic din ceea ce vă voi spune astăzi la această întâlnire nu va schimba hotărârea dumneavoastră. Această întâlnire este o farsă, declară ea cu îndrăzneală. Nu este nimic altceva decât o parodie cinică în locul unui act democratic. Ați avut grijă să o instrumentați bine înainte ca noi să ajungem aici. I-ați mituit cu succes pe sponsorii și agenții mei de finanțări cu promisiunile dumneavoastră în legătură cu locuri de muncă în cadrul

proiectului dumneavoastră pentru elevii mei. Înghiți cu greu străduindu-se să rămână calmă. Dacă ați veni și i-ați vedea pe acei tineri muncind, cred că v-ați da seama că domnul Grant avea dreptate.

Dacă ar fi știut ei cât o costase să-i rostească numele atât de spontan și de natural!

– Sunt pe cale să devină niște arheologi pasionați, responsabili, și în unele cazuri chiar pricepuți. Aceasta este o meserie veche, incitantă și importantă.

Vocea i se ridica tot mai sus, iar fața îi devenea tot mai animată pe măsură ce se implica mai mult.

– Majoritatea tinerilor nu vor vrea în nici un caz, îl asigură ea sinceră, să fie transferați la construirea unei clădiri fără suflet. Sugestia că pentru ei asta nu va conta, e nici mai mult nici mai puțin decât o insultă.

Se uită în jos la notițe, venindu-și în fire. Era de-ajuns: dacă ar fi continuat, n-ar fi făcut decât să-i întărâte și mai tare. Dar ce rost avea să mai continue, nu însemna că își irosea vremea de pomană?

Cu un efort suprem, le enumeră descoperirile cele mai importante, ajungând la descrierea mormintelor și concluzionând că multe altele vor rămâne nedescoperite pentru totdeauna în urma deciziei din acea zi.

– Tot ce putem afla despre înaintașii noștri, le spuse ea cât mai simplu cu putință, se află îngropat în pământ pe locuri ca acesta. Și dacă dumneavoastră insistați cu… cu această revocare a promisiunii pe care mi-ați făcut-o, îl provocă ea cu înverșunare, veți fi singurul responsabil de privarea generațiilor următoare de niște informații valoroase.

Se așeză pe scaun brusc, așternându-se din nou o scurtă tăcere. Prinzându-i privirea, Vicky ridică dintr-o dată sprânceana în semn de aprobare. Alex se uita la ea, tot trupul îi spunea asta, dar ea își ferea privirile cu fermitate. Ultimul lucru de care mai avea acum nevoie era un contact direct cu bărbatul ăsta.

Președintele își scoase cleștele și tocmai tăia capătul unui trabuc havanez. Susținătorii lui așteptau cu răsuflarea tăiată să vadă cum se va termina. Josie, care știa că nu există nici o șansă să fie în favoarea ei, începu să tremure, acum că totul se sfârșise, cu excepția țipetelor.

– Ei bine, domnișoară Barnes, vorbi el în sfârșit, așezându-și mai bine trupul imens în scaunul larg. Ne-ați atins inimile cu pledoaria dumneavoastră pasionată și sunt sigur că toți vă compătimim. Însă vă asigurăm, cum am făcut-o de la început, că această schimbare s-a făcut numai după cea mai atentă și completă examinare. Se pare că deja v-ați dat toată osteneala să-i ademeniți pe iulștrii noștri arhitecți de partea dumneavoastră, sau aproape.

El zâmbi periculos, un zâmbet care spunea „Mult prea aproape după gustul nostru".

– Dar mă tem că în final, când analizăm totul, trebuie să privim faptele grăitoare.

Cei prezenți aprobară din cap și murmurară apreciativ.

Gata cu distracția, se gândi Josie cu amărăciune. Acum e timpul ca realitatea să-i dea pe copii la o parte cu gălețile și lopețile lor și să-i aducă pe adulții săpători. Unii ridicau, alții distrugeau – așa este în lumea reală.

– Desigur, vocea președintelui era crispată, în interesul… procesului democratic, vom supune această chestiune la vot în încheierea ședinței. Sper că sunteți de acord, domnișoară Barnes, că fiecare aspect a fost cercetat în voie și că fiecare și-a exprimat părerea liber.

Josie nici nu se osteni să dea o replică acestui șuvoi insultător de jargon de consiliu. A fost o mascaradă de la început până la sfârșit, atât rolul jucat de Alex, cât și restul de spectacol convingător al preocupării lui, o persoană mai degrabă apropiată de interesele companiei. De fapt, nici n-ar fi fost surprinsă dacă ar fi aflat că Wallace Holdings îl pusese să facă și asta, ca parte din spectacol. După ce a văzut de ce erau în stare, se aștepta la orice.

Scuturând din cap cu o deprimare cruntă, lăsă soarta să-și urmeze cursul. Când domnișoara Harris a cerut să se ridice mâinile celor împotriva propunerii, nici nu s-a ostenit să și-o ridice. Nu s-a obosit nici să se uite să vadă dacă Alex și Vicky le-au ridicat pe ale lor. Era totul prea grotesc; se simțea goală, secătuită și pustie, murdărită și stoarsă, ca o minge dezumflată.

– Moțiune aprobată cu majoritate covârșitoare, anunță domnișoara Harris fericită! În absența vreunei alte probleme, declară ședința oficial încheiată.

Capitolul 6

Josie n-avea decât un gând în capul care i se învârtea: să scape de mascarada aceea de întrunire și de clădirea ridicolă cât mai repede și cât mai departe cu putință. În timp ce toată lumea căsca, se întindea și se felicitau unul pe altul, mândri pentru succesul mașinației lor, își strânse lucrurile și fugi. O luă prin biroul cu covor auriu și celălalt cu covor verde, pe lângă secretare care și-au ridicat capetele surprinse și apoi în coridorul mare pustiu, oprindu-se numai să inhaleze puțin aer relativ curat, asemeni unui animal hăituit, înainte de a se îndrepta spre lifturi.

După o privire, își dădu seama că toate erau la parter. Fără să mai aștepte să urce, o luă la fugă pe scări, mânată numai de instinctul de a scăpa. „De ce anume?“ se auzea mintea ei întrebând de undeva foarte departe, însă nu se opri s-o asculte, cu atât mai puțin să răspundă la ea. Va avea timp suficient să analizeze toate astea după ce va fi departe și în siguranță de locul acesta îngrozitor și tot ceea ce reprezenta el, de acei oameni oribili și poate cel mai mult de influențele tulburătoare ale lui Alexander Grant.

Fără nici un folos, bineînțeles. Ar fi trebuit să știe asta. Chiar dacă reușea să scape de el din punct de vedere fizic, ar fi fost doar o amânare temporară. Mai devreme sau mai târziu, ar fi fost nevoită să înfrunte

aceste provocări emoționale. Nu putea în nici un caz să uite de evenimentele din ultimele ore. Era nevoie de acțiune decisivă și imediată, iar Josie habar n-avea ce să facă în continuare.

Undeva între etajele trei și patru pierdu controlul situației. Cu toate că era ușoară și rapidă, Alex era foarte agil și picioarele lui erau mult mai lungi. Știa cine o urmărea încă de când îl auzise coborând treptele de deasupra ei. Cu pulsul galopând și o expresie furioasă pe față, continuă să înainteze, dar după câteva secunde era în spatele ei.

Trupul ei i-a simțit mâna întinzându-se spre ea, chiar înainte să simtă presiunea grea pe umăr. Și totuși continuă să fugă, simțind o nevoie oarbă, primitivă, să scape de urmăritorul ei. Când strânsoarea lui s-a întărit, a fost nevoită să se oprească brusc, uitându-se drept înainte, refuzând să se miște până când o întoarse încet și neînduplecat cu fața spre el, fiind conștientă de superioritatea lui.

N-au scos nici un sunet în timp ce se uitau unul la altul preț de un lung și înghețat minut. A fost nevoie de tot controlul să nu-și arate reacția nervoasă. Ochii căprui și calzi ai lui Alex erau îngustați furios, iar gura lui senzuală crispată. Când în sfârșit vorbi, tonul era ciudat de suav:

– Unde credeați că fugiți, domnișoară Barnes?

Ea se luptă să răspundă cât mai normal cu putință.

– Trebuie să mă întorc. Știi că nu pot lipsi prea mult de la sit.

Nu era prea rău: poate puțin răgușită, dar destul de calmă. Însă scuza n-avea nici un efect asupra lui.

– Încearcă din nou, domniță, surâse el batjocoritor.

Se întrebă încă o dată ce se întâmplase cu bărbatul acela perspicace și sensibil cu care cinase la restaurant acum trei zile, scurte și totuși parcă acum o viață… căruia i se deschisese.

– S-au descurcat până acum fără tine, o mai pot face puțin. Vechea meserie de arheolog nu se va destrăma fără ajutorul constant al Josephinei Barnes. Nici măcar munca ta.

Cu ambele mâini puse ferm pe umerii ei înguști, avea mai multe avantaje. El n-avea nici un bagaj, deși se îndoia că aruncase hârtiile lui Vicky înainte de a pleca în urmărirea prăzii lui, în timp ce Josie era

încărcată cu ele, fără să mai pună la socoteală jacheta pe care o dezbrăcase în aerul închis de la întrunire și care acum era aruncată neglijent pe un braț când încercase să fugă.

Se mișcă sub strânsoarea lui, mutându-și servieta mai sus sub brațul drept cu mâna stângă, aproape căzându-i jacheta în timp ce făcea asta. Însă își menținu capul ridicat, bărbia sus, arogantă, în timp ce-i întâlni privirea pătrunzătoare.

– Niciodată n-am spus asta. Nu mă consider atât de independentă.

– Mă bucur să aud asta.

Umorul îi revenea, cu acea ironie ascunsă și familiară, însă degetele lui erau încă înfipte în brațele ei. Putea să le simtă pe fiecare în parte pe pielea ei ca niște benzi de oțel prin bumbacul subțire al cămășii.

– Nimeni, absolut nimeni, nu este atât de indispensabil. Știu ce simți pentru protejații tăi, Josie, dar nu poți să le porți mereu de grijă. Vor trebui să învețe să se descurce și fără mama cloșcă o dată și-o dată.

– Mai devreme decât credeam, se pare, replică ea, furia revenindu-i pe măsură ce își amintea. Când tu și amicii tăi faceți…

– Josie, o întrerupse el, cu ochii și vocea înăsprindu-i-se. Cred că ar trebui să lămurim câteva lucruri înainte de a îmbătrâni prea tare.

Se uită în jurul ei: scările erau pustii, fără îndoială majoritatea angajaților acestei clădiri bogate preferaseră să folosească lifturile, dar tot se simțea expusă.

– N-aș vrea să le discutăm aici, pe scări, așa că trebuie să insist să-mi acorzi câteva minute din timpul tău prețios înainte să te întorci.

„Să insist", a spus? Nu „cer, rog, sau sugerez"… Ea suspină, deodată prea obosită și stresată ca să se certe și mult prea conștientă de răspunsurile trădătoare ale corpului ei la atingerea mâinilor lui.

– Unde, atunci? întrebă ea, suspicioasă.

– Îți voi arăta, dacă binevoiești să mă însoțești. Undeva unde putem fi destul de singuri, dar nu atât de izolați încât să permită o apropiere de o natură mai… intimă, adăugă el cu o voce joasă, sardonică.

Ea tresări la această înțepătură personală.

– Dă-mi drumul, îi ordonă ea, și poate mă mai gândesc dacă să vin cu tine.

Își ridică mâinile brusc și le adânci în buzunare. Era liberă să plece. Ridicându-și o mână să-și maseze celălalt umăr dureros, se uită în jos la cizme. Gura ei se curbă tristă: nu putea să fugă de el, cel puțin nu acum, și el știa asta foarte bine. El câștigase bătălia de data asta. După cealaltă seară, știa că-i datora cel puțin să asculte ce vroia să-i spună. Atunci scăpase, dar acum el nu avea de gând s-o mai lase.

– Bine, cedă ea rece. Atâta timp cât nu durează toată ziua. Chiar trebuie să plec.

Dar el i-o luase înainte, coborând scările spre etajul următor.

– Nu-ți face griji, îi aruncă el peste umăr, nu ești singura presată de timp. I-am promis lui Vicky că mă întorc la Bath mai târziu. Și noi avem o grămadă de discutat și cred că vom ajunge foarte târziu acasă.

Josie se chinuia să-l ajungă în timp ce el cobora treptele câte două.

– Atunci, nu vreau să te reține, spuse ea sarcastic. Tot ce vreau e să scap de aici.

– Nu-ți face griji, îi repetă el înverșunat, nu va dura mult.

„Nu va dura mult" își repetă Josie. „N-o să simt nimic. Absolut nimic". Ca mersul la dentist. „O să mă doară mai mult decât pe tine"…

El merse mai departe de-a lungul unui coridor nesfârșit și impersonal al puterii, de data aceasta cu covoare de un gri-argintiu. Cu ochii ațintiți cu fermitate pe spatele acela musculos și pe șoldurile înguste îl urmă, pierzând șirul cotiturilor și șirul identic de uși. Cu numai câteva minute în urmă, se minună ea cu silă, el fusese urmăritorul iar ea cea urmărită. Era nevoie de o voință extraordinară și de o personalitate puternică pentru a inversa o situație atât de brusc și fără efort. Își întâlnise adversarul în mai multe privințe decât aceasta. Acest gd făcu să-i alerge mai repede adrenalina prin vene într-o combinație de alarmă și incitare. Într-un fel, așteptase acest moment toată viața ei. Totodată, își petrecuse întreaga viață evitându-l.

El se uită în urmă doar o dată ca să se asigure că încă îl urma, nu că s-ar fi îndoit, se gândi ea. El îi zâmbi când îi surprinse privirea. Totuși, destinderea acelor trăsături severe într-o expresie mai abordabilă nu reușise să-i slăbească tensiunea, deoarece el rămânea același. Întărindu-și hotărârea, își îndepărtă părul roșcat și își ridică geanta pe umăr.

– Am ajuns.

Oprindu-se la o ușă identică cu celelalte, el o ținu deschisă pentru ea. Ea rămase pe loc, uitându-se în jurul ei la un birou asemănător cu celelalte, dar de data asta mai spațios și mai aerisit, echipat din abundență cu toate lucrurile moderne. Nici din acesta nu lipsea o secretară blondă și atractivă ai cărei ochi albaștri străluciră sub genele fluturânde când îl văzu pe Alex.

– Domnule Grant! Nu trebuia să veniți astăzi, nu? Din vocea ei răzbătea faptul că surpriza era foarte plăcută. Ați fost la întâlnirea din altar?

Alex îi dărui cel mai minunat surâs ironic.

– Bună, Jan. Da, așa e, dar acum s-a terminat și ne-am gândit să ne refugiem aici.

Ea dădu din cap cu înțelepciune.

– Cum a fost?

Privirea ei se mută anevoie de pe fața lui pentru a se opri întrebătoare asupra lui Josie.

– Cum ne așteptam, ridică el din umeri. Așa cum au vrut scenariștii.

Josie își ciuli urechile. Cel puțin exista un loc în această mașinărie imensă unde era permis un strop de lipsă de respect. Ea surprinse privirea lui Alex.

– Scuză-mă, Josie – ea este Jan, cea care conduce acest Departament de Planificare. Jan, ea este domnișoara Barnes, arheologul de la Summerford, îi explică el.

Deci, acolo erau. Secțiunea de planificare din Wallace Holdings prin care, evident, își întreținea Alex relațiile cu firma gigant.

Jan o onoră pe Josie cu un zâmbet luminos pe care i-l întoarse în silă și destul de șters.

– Știu tot despre dumneavoastră, remarcă ea misterioasă. Apoi se întoarse spre Alex. Mă tem că doamna Platt și domnul Juniper nu se află aici. Ar fi trebuit să fie la o întâlnire, dar încă n-au coborât.

– Da, au fost acolo, remarcabili printre ceilalți din lumea bună. Alex nici nu se obosi să-și ascundă dezaprobarea cu privire la întâlnire. Când am plecat, erau cu toții pregătiți să sărbătorească victoria în biroul

directorului executiv. Dacă din păcate nu mă înșel, mă tem că vor veni peste cel puțin o oră. De aceea, am adus-o aici pe domnișoara Barnes, avem nevoie de un loc liniștit să vorbim. Trebuie să… se uită spre Josie, lămurim niște lucruri în legătură cu situl.

Vocea lui era ușoară și fermecătoare. Își întoarse privirea ferm spre Jan.

– Mă gândeam să folosim biroul lui Michael, din moment ce e gol, dacă nu te deranjează.

Privirea Janei era amețitoare.

– Ești binevenit. Vrei un ceai?

Josie tocmai vroia să refuze, înțepată, deoarece credea că întreruperile acestei Jane, atât de drăguță cu Alex Grant, nu va ajuta deloc confruntarea lor deja dificilă. Însă Alex răspunsese deja pentru amândoi înainte ca ea să apuce să strecoare o vorbă.

– Ar fi minunat, Jan. Ești un înger.

Surâsul ei se lărgi, dând la iveală niște dinți albi, perfect simetrici.

– Pentru nimic. Este cam pustiu pe aici, cum toată lumea este sus. E plăcut să ai companie.

Ea se ridică, oprind mașina de scris electrică și uitându-se la Josie cu o curiozitate neascunsă.

– Așadar dumneata ești arheologul de la Summerford?

Josie deschise gura să încuviințeze, dar încă o dată fu depășită de Alex, care din câte se părea decisese că este incapabilă să vorbească în numele ei.

– Nici mai mult, nici mai puțin decât directorul de săpături, confirmă el, cu o urmă de admirație și ironie.

– Înseamnă că nu prea v-a căzut bine această decizie, nu? presupuse Jan.

– Nu. De data aceasta, Alex o lăsă să răspundă singură. Nu mi-a căzut bine.

Spre mirarea lui Josie, pe fața Janei putea observa o urmă de compasiune.

– Întâlnirea asta trebuie să fi fost un chin, observă ea. Presupun că ți-ar prinde bine un ceai.

– Da, spuse Josie pe un ton cam răstit.

Tânjea să se afle iar pe sit, în spațiul deschis, printre oameni și lucruri cu care se simțea ca acasă, nu aici în clădirea asta pompoasă și cu tot ce

reprezenta ea. Își dorea să termine cât mai repede discuția cu Alex. Pe de altă parte, de-abia aștepta să fie iar singură cu el. Se părea că toate sentimentele îi erau confuze și încâlcite. Trebuia să-și descarce mânia și pe bună dreptate. Era singurul lucru care o mai putea salva.

Se întoarse, căutându-l pe Alex. El era în mijlocul încăperii, îndreptându-se spre altă ușă. Dar Jan încă nu spusese tot.

– Poate îi veți arăta domnișoarei Barnes proba B l, domnule Grant, strigă ea după el.

Josie se uită la ea. Nu cumva detecta un ton șiret în vocea ei voioasă? Alex se opri și o străfulgeră cu un rânjet.

– Poate, Jan. Apoi deschise ușa, îndemnând-o pe Josie să-l urmeze.

Ea îl urmă fără să crâcnească.

– Voi veni imediat cu ceaiul, strigă Jan când închideau ușa.

Josie se trezi confruntându-se cu el într-o cameră retrasă, mică și somptuoasă, izolată fonic. În sfârșit. El se așeză neglijent pe marginea unui birou imens, nou, ce domina camera, pe care, observă Josie cu un început de umor tainic, se aflau trei butoane de comandă pentru telefoane în trei culori diferite.

– Ia loc, îi ordonă el poruncitor.

Josie își lăsă geanta, servieta și jacheta.

– Mulțumesc, prefer să stau în picioare.

Se îndepărtă cât mai mult cu putință de el, așa încât se sprijinea de un fișier roșu strălucitor.

– Cum vrei.

Încrucișându-și brațele, el o studie atent. Ochii căprui pătrunzători se întâlniră cu cei verzi în defensivă. Ea îi susținu privirea câteva secunde, apoi se trezi din nou studiindu-și vârful cizmelor.

Nu-i stătea în fire: niciodată nu se pierdea într-o confruntare de voințe. Probabil că tensiunea adunată la ședință și în ultimele zile începea să-și spună cuvântul. Redresându-se și respirând adânc, își ridică privirea spre el.

– Alex…

– Josie… începu el exact în același timp cu ea. Apoi, surprinzător, chicoti. După tine, o invită el cu un gest exagerat de cavalerism.

– Nu; ea era agitată și iritată. Spune ce ai de spus. M-ai târât până aici când tot ce vroiam era să mă duc acasă, ai intrat în viața și în rulota mea, m-ai ponegrit, despre ce este vorba? Ce este atât de important? îi ceru ea, admirându-și curajul pentru întrebarea cea mare. Ce vrei de la mine, Alex?

El nu răspunse imediat, ci continuă să se uite gânditor la expresia trăsăturilor ei care treceau de la oboseală la furie, apoi de la furie la uimire sinceră. Irascibilitatea lui de mai înainte lăsase loc unui control tensionat.

– Te-am ponegrit? Oare asta am făcut? întrebă el încet. Ochii lui se îngustară. Cred că e nevoie de doi pentru a crea o situație ca cea în care ne aflăm noi, Josie, sublinie el moale. Dacă s-a produs așa ceva, nu cred că sunt singurul vinovat.

Făcu o pauză. Ea își mută privirea de la el într-un colț al încăperii. Nu era prea bună când trebuia să analizeze comunicările lor. Întotdeauna avusese grijă ca viața ei emoțională să fie simplă, aproape inexistentă. Nu se simțea în largul ei scufundându-se în ochii aceia întunecați și șireți care nu-i părăseau fața.

– Cât despre ceea ce vreau de la tine, continuă el cu voce scăzută, nu este prea ușor de spus în câteva fraze. Poate că te vreau pe tine. Poate, sugeră el, vreau să te ajut.

Asta declanșă o explozie, cum probabil și intenționase.

– Să mă ajuți?! Asta-i bună! Cu prieteni ca tine, Alex, ce nevoie mai am de dușmani?

Dintr-o dată era prea mult pentru ea și sări, luându-și gențile și jacheta, îndreptându-se spre ușă.

– Mi-a ajuns, bombăni ea, am plecat.

Însă el i-o luase deja înainte, blocând drumul.

– Oh, nu, asta nu, o preveni el serios. Ai mai scăpat o dată când am vrut să-ți explic poziția mea, n-ai s-o mai faci din nou.

Ea se retrase oftând, își puse iar lucrurile jos și-l privi cu prudență. El se întoarse să se așeze pe marginea biroului, la câțiva centimetri de ea.

– Uite, Josie. El era direct și ofensiv, dar blând. Știu că lucrurile nu stau bine între noi… dar putem ignora asta câteva minute? Pentru Dumnezeu, hai să încercăm să fim calmi și să vedem cum stăm cu adevărat. Sunt aici ca să-ți spun ce s-a întâmplat cu adevărat și tu ești aici ca să mă ascuți, de data asta, adăugă el cu înțeles.

Ea își înfundă mâinile în buzunarele cusute pe fusta ei.

– Bine, fu ea de acord, acceptând inevitabilul dar refuzând să-i întâlnească privirea.

– Duminică, atunci când am venit la Summerford, începu el cu vehemență scăzută, nu mă așteptam să întâlnesc pe cineva ca tine. Dar indiferent cum arăta directorul proiectului, eram sigur că știa situația. Nu mă așteptam să fiu implicat în toată această lipsă de comunicare. Asta, afirmă el ferm, nu era vina mea așa cum n-a fost nici a ta. Și nu mai are rost să ne plângem pentru că nu mai putem face nimic. Dacă cei de la Wallace Holdings au ales să nu-ți spună până nu luau o decizie, ei bine, ridică el din umeri, este treaba lor.

– Chiar așa, îl întrerupse Josie. Asta este tot ce contează pentru ei. Manipulatori josnici! Nesimțitori…

– Nu-ți irosi energia cu insulte goale, o sfătui el tăios. Nu-ți este de nici un folos, pe mine nu mă impresionează și nu mai este nimeni aici să le aprecieze. Din întâmplare, nici părerea mea personală nu prea e diferită de a ta, dar am o răspundere față de ei, Josie. Poate că nu după urma lor îmi câștig pâinea și untul, dar cu siguranță că au un rol în aprovizionarea cu gemul, adăugă el sardonic.

– Tu ai spus-o. Tăbărî pe el acum, drept la țintă. Cecul acela gras, la el se reduce totul, nu – la sfârșitul zilei, așa cum ar spune minunatul tău președinte?

El o privi fix zece secunde înainte de a răspunde.

– Aș numi-o mai degrabă o chestiune de maturitate și profesionalism decât bani. Sunt situat destul de bine în domeniul meu ca să nu trebuiască să-mi fac griji pentru asta. Și, Josie, sublinie el încet, nu este președintele „meu". Am doar un contract cu el pentru proiectul ăsta. Eu sunt propriul meu stăpân, nu răspund altcuiva. Nu uita asta. Eu aleg pentru cine lucrez și ce fac. Nimeni altcineva.

– Atunci, replică ea, mă surprinde că lucrezi cu astfel de oameni. Îngâmfați, plini de sine și niște omuleți încrezuți ca el. Acest loc este împânzit de ei.

Din senin, el atacă din nou un subiect personal.

– De ce ești atât de amară, Josie? o întrebă el blând. Ce pică ai pe întreaga rasă umană și poate în special cu jumătatea masculină?

Ea tresări în sinea ei la această dovadă de observație atentă. Iar îi cerceta mintea și chiar și sufletul.

– Nu înțeleg ce legătură are asta cu tine sau cu orice altceva, îl contracară ea aprins. Nu putem să ne rezumăm la fapte? În ordine, deci ai sosit pe sit. Credeai că știu și eu. Vei lua o sumă mare pentru planurile tale cu privire la proiect și ai lua una mai mare și mai curând dacă se reia munca mai devreme și nu mai târziu. Și ce-i cu asta? De aceea m-ai adus aici?

– N-am mai cunoscut pe nimeni cu care să fie atât de dificil să discut, se plânse el disperat. Ești atât de irascibilă, tragi concluzii pripite și ai face orice, orice, îi repetă el anume, decât să faci față unui conflict. Încerc să-ți spun, Josie, că am scrupule morale. Sunt interesat de arheologi, și, de ce nu, sunt interesat de tine. Poate că sunt un om de afaceri dur, dar într-un domeniu de creație și înainte de toate sunt o ființă umană. Când am văzut ce făceai de fapt, și ce-ar însemna să abandonezi totul, când te-am întâlnit pe tine… m-am hotărât ca într-un fel sau altul să găsesc o cale de ieșire din această situație grea. Nu pot să nu-mi îndeplinesc obligațiile, dar, după cum ți-am spus acum două nopți, se pot găsi compromisuri dacă oamenii sunt dispuși să le caute cu atenție.

– Atunci, ce s-a întâmplat? Ce se presupunea că trebuia să facă ea, să-i cadă la picioare, recunoscătoare? Nu prea ai reușit cu acest… compromis, îi reaminti ea.

– Nu încă. Sincera dezamăgire se oglindea în ochii lui. Dar la asta lucram, eu și Vicky. Căutam niște soluții fără să ne sacrificăm integritatea. Poate că din acest punct de vedere ne aflăm în tabere diferite, Josie, dar deja ți-am spus că nimic nu este inevitabil. În nici un aspect al vieții.

– Da, mi-ai spus deja, se cutremură ea amintindu-și prea bine momentul. Deci… care sunt aceste compromisuri? Făcea un efort

suprem să-l creadă, stăpânindu-și vocea la un nivel mai rațional. Cred că este ca și când o muscă ar încerca să lovească o minge de fotbal, în situația cu oamenii ăștia.

Surâsul lui ironic o orbi. Indiferent de dispoziție, avea un talent ciudat de a-i împinge rezistența.

– Cam așa ceva. Dar mușteleț pot fi foarte insistente. Adu-ți aminte de David și Goliat.

O bătaie discretă în ușă anunță apariția Janei cu o tăviță pe care se aflau două cești delicate, un bol cu zahăr și o farfuriuță cu biscuiți.

– Ceaiul! cântă ea dulce. Alex sări de pe birou să ia tăvița.

– Mulțumesc, Jan. Chiar aveam nevoie. Negocierile, anunță el ironic, merg foarte încet. Munca asta îți face sete.

El zâmbi spre Josie, dar ea se încruntă. Nu trebuia să creadă că putea s-o convingă atât de ușor, de parcă ar fi fost vreo secretară fără minte.

– Mulțumesc, mormăi ea, știind că era afectată și cochetă.

Apoi aburii aromați îi ajunseră la nări și știu dintr-o dată câtă dreptate avea. Chiar avea nevoie.

– Pentru nimic.

Jan aruncă o privire întrebătoare de la unul la celălalt, cântărind atmosfera. Apoi, cu un zâmbet fugar, aproape conspirativ spre Alex, își făcu o ieșire demnă, cu fiecare pas părând să sugereze că știa când era în plus.

– Ce fată drăguță. Alex își puse zahăr în ceașcă și amestecă.

Josie nu găsi nimic de spus, așa că își sorbi ceaiul, permițând proprietăților lui vindecătoare să-i pătrundă în trupul și mintea amorțite. După ce și-a revenit, puse ceașca pe fișierul de lângă ea și se întoarse spre el cu o vitalitate nouă.

– Putem trece la subiect? ceru ea. Sau ăsta era? Deci, ai venit să cercetezi situl, fără nici o legătură cu faptul că eu știam sau nu. Nu aveai nici un interes bine întemeiat să mă menții în necunoștință de cauză. Cei de la Wallace Holdings nu ți-au spus să vii să mă îndupleci. Apoi ai văzut munca noastră extraordinară și ai decis brusc să cauți o soluție satisfăcătoare pentru toți. Chiar și pentru mine.

– Nu a fost deloc brusc, o corectă el dur. Eu și Vicky am discutat mult și ne-am gândit până seara târziu. Dar în mare, asta este.

– Și ce aștepți? O medalie?

– Pur și simplu vreau să mă crezi, îi replică răspicat, că încercăm. Că avem un teren neutru. Dacă ești de acord cu asta în ceea ce privește situl, ei bine, poate că vei fi de acord și-n alte privințe.

Ea se uită scrutător la el. Îi spunea că încă mai era interesat de ea personal, chiar și după eșecul de miercuri seara? Ea tremură toată, apoi intră în panică și se zbârli. Părea prea riscant. Poate că pentru moment fusese descoperită, dar mai avea și alte sisteme de protecție. Îi mai rămânea furia. Va trebui să se bazeze pe asta, la urma urmei mai era destulă care clocotea să iasă.

El aproape că reușise cu vorba dulce s-o convingă de intențiile lui onorabile. Proastă cum era, aproape că cedase și-l crezuse. Își reaminti cu asprime că nici măcar n-o avertizase în legătură cu ce avea să se întâmple, felul în care s-a pus bine cu ea și cum i-a respins avansurile atât de sigur de sine. Propria ei rușine și furie făcură restul. Dezgustul propriu amestecat cu autoapărarea era o forță considerabilă.

Își ridică privirea, împingându-și bărbia mică în sus, cu mândrie.

– Nu te cred, Alex, îi spuse ea fermă. Sună foarte frumos, dar nu pare veridic. Nu m-am născut ieri, nici nu vin de pe altă planetă. Știu cum merge lumea și lucrurile de genul supraviețuirii celui puternic. Nu ești cu nimic diferit de toți cei de aici! Își roti mâna în jurul încăperii cu un gest expresiv. Sunteți făcuți din același aluat. Umanitatea n-are ce căuta în afaceri, știi asta la fel de bine ca mine. Totul este doar o formalitate. Toată vorbăria aceea de la întâlnire, lăudându-mi proiectul…

– Trebuie să fac o delimitare, o întrerupse el răspicat. Nu înțelegi? Le sunt dator acestor oameni cu o expunere clară a faptelor, așa cum le percepeau. Poate că din punct de vedere emoțional sunt de partea ta, în parte măcar, dar credibilitatea mea profesională…

– La naiba cu credibilitatea ta profesională. Cuvintele erau explozive. Luă foc, de data asta definitiv. Nu-ți pasă decât de casele tale prețioase și de comision. Nu sunt decât cuvinte goale și tu știi. Închipuie-ți ce înseamnă toate astea și pentru firmă, îl luă ea peste picior, luându-și

avânt, toată vorbăria aceea mișcătoare despre munca noastră. Expresia aceea de grijă pentru umanitate – ce mai, fala acceptabilă a capitalismului.

Era o ușurare să se afle pe teren cunoscut. Când ești furios, cunoști foarte bine starea. Oricât de neplăcut și de urât era, cel puțin se afla în siguranță. Nu mai era loc pentru alte sentimente.

– Și cine altcineva să afișeze asta în favoarea firmei, îi dădu ea înainte, decât arhitectul lor supus? Atâta timp cât v-ați asigurat că nu are pe nimeni drept sprijin când vine situația decisivă. Doar, spuse ea cu sarcasm, nu vrei să-ți riști credibilitatea profesională!

Culoarea feței se intensifică în același timp cu vocea. Chiar și părul ei arămiu deveni ca focul. El o privi, trăsăturile lui exprimând exasperare. Apoi își scutură capul cu tristețe; vocea lui era scăzută și controlată.

– Chiar vorbești serios, Josie? Chiar crezi asta, sau poate vorbește doar furia din tine?

Stomacul ei se strânse. Reacția lui la ieșirea ei nervoasă era atât de neobișnuită și de perceptivă că aproape o blocă. Din câte știa, mânia dădea naștere la mânie din partea celuilalt care erupea ca un vulcan. Nu era obișnuită cu confruntarea dintre o minte supraîncălzită și un raționament la rece, sau dintre prejudecată irațională și un sentiment adevărat. Însă ea îi răsuci cuvintele în cap până ajunseră să pună și mai mult gaz pe foc.

– Cum adică dacă vorbesc serios?! N-ai nici un drept să mă iei de sus și să fii și necinstit! Ea scuipă ultimul cuvânt, conștientă în mod instinctiv că îl va răni. Cum te aștepți să te cred? Ai uitat ce le-au – ce le-ați, sublinie ea – făcut posibililor mei aliați, consiliului și comisiei? Închizându-le gura prin mită și corupție? Nici promisiuni de găsirea unor locuri de muncă pentru echipa mea – a mea!, întări ea înfuriindu-se, pe șantierul de construcții. Să împrăștie cu ciment și să vă construiască vouă casele.

Pentru moment nu mai găsea nici un cuvânt nimicitor, nici o frază plină de amărăciune. Alex profită de această ocazie ajungând dintr-un pas în fața ei. Sprâncenele lui erau încruntate furios. Ochii lui tulburați îi pătrundeau pe ai ei. Vocea lui era aspră și disperată, încercând să-i străpungă torentul verbal acuzator.

– Pentru Dumnezeu, Josie Barnes, scrâșni el din dinți, taci din gură. Doar taci. Nu vreau să mai aud un sunet scos de tine. Dacă nu există decât un fel de a ajunge la tine, vibră vocea lui periculoasă, atunci așa voi face. Dacă numai așa pot să te conving că-mi pasă… și să-ți închid gura asta frumoasă, măcar pentru două minute…

Cu fiecare secundă o aducea mai aproape, mâinile lui ridicându-se să-i încadreze fața, simțindu-le reci și ușoare pe fața ei înfierbântată, vârfurile degetelor mângâindu-i încet obrajii înroșiți, iar degetele mari conturându-i buzele îmbufnate și furioase. Ele se desfăcură involuntar, într-un gest deopotrivă senzual și de consternat. Ochii ei se măriră neîncrezători și terorizați, iar vocea i se gâtui. Simțea cum îi scădea furia, iar trăsăturile ei exprimau supunere.

Când el se aplecă să-i caute gura, întregul ei corp îi primi invazia cu bucurie. Curbele maleabile se modelară pe mușchii încordați. Gura ei moale s-a deschis pentru o explorare răvășitoare. Sărutul păru nesfârșit. Alex a fost cel care s-a retras, mâinile lui păstrându-i fața, alunecându-i peste gât și umeri și oprindu-se pe brațele ei. Ochii lui erau mai întunecați și mai sticloși ca niciodată.

– Josie! îi rosti numele cu o voce răgușită, explozivă și pasionată. Este o nebunie. Ce ne facem unul altuia? Nu vreau să te rănesc.

Ea își adună toate forțele pentru a se îndepărta de el și de tentație.

– Ai un mod ciudat de a-mi demonstra asta. Continuă să se retragă, privindu-l suspicioasă.

El își închise ochii și își scutură capul cu putere pentru a-și limpezi mintea, apoi îi întoarse spatele și se duse la ușă. Ea își culese jacheta, geanta și servieta și după o scurtă ezitare îl urmă. Se pare că nu mai era nimic de spus. Discuția se terminase fără nici un rezultat.

Jan își ridică privirea când apărură, zâmbind strălucitoare.

– Gata discuția? A fost bine, sper?

Josie nu se simțea în stare să vorbească, dar Alex își revenise deja.

– Da, Jan, mulțumesc. Ah, și mulțumesc pentru ceai. Mă tem că am lăsat tava acolo.

– Nu-i nimic. Trebuie să strâng totul oricum înainte să plec acasă. Nu cred că se mai întorc, continuă ea veselă. Probabil că încă mai petrec la etajul cinci. Unora le-a mers bine, nu?

Când a văzut că ei nu spun nimic, s-a uitat la ei cu atenție o secundă, apoi a continuat să bată la mașină.

– La revedere. Alex se îndrepta spre ușă. Mulțumesc încă o dată.

– Nu-i mai arătați domnișoarei Barnes proba B 1? degetele lui Jan încă mai alergau pe tastatură, dar pe fața ei juca un zâmbet ciudat.

Alex se opri, se întoarse și o privi pe Josie. Expresia lui era tainică. I se părea doar sau era o sclipire în ochii întunecați?

– Vrei s-o vezi, Josie?

Din moment ce habar n-avea ce era această probă, nu putea să spună da sau nu. Poate că era puțin curioasă. Ridică din umeri ușor, înălțându-și sprâncenele într-un gest neutru.

– Dacă vrei să-mi arăți.

– Cred că da, spuse el cu ochii fixați pe fața ei. Pe aici. Durează puțin.

Lăsând-o pe Jan să bată la mașină, el o conduse pe Josie printr-o ușă în alt birou, unul mai mare de data asta, plin de rafturi stivuite cu hârtii. Trei dintre pereți erau acoperiți cu diagrame, scheme și desene, iar în centrul încăperii erau înșiruite câteva mese lungi pe care se găseau machetele unor complexe de clădiri impresionante.

Îi arătă una dintre ele, cea de la capăt, cea mai mare și mai frumoasă, cu un gest triumfător.

– Proba B 1, anunță el cu mândrie, ochii lui fiind plini de o sclipire provocatoare.

Primul impuls al lui Josie era să fugă și de această nouă amenințare. Nu avea nici o îndoială cu privire la ce reprezenta și avea o presimțire că n-ar fi bine să mai stea pe aici ca să se expună la alte surse de iritare. Cine știe ce mai era în stare să facă.

Dar mersese prea departe ca să se mai retragă cu demnitate acum, așa că se îndreptă fermă spre masă și studie macheta cu atenție, observând fiecare detaliu minuscul, casele micuțe, la proporții calculate, totul prezentat perfect până la ferestrele duble și panourile solare, cu pajiștile

în miniatură și copacii peisajului, piscina din material plastic de un albastru orbitor și chiar câteva siluete umane așezate ici și colo să indice proporțiile relative.

Își dădea seama că era o construcție frumoasă, plăcută la vedere, neostentativă, cu un design modern și de calitate. Părea chiar confortabil: își imagină că era luxos, fără ostentație, potrivindu-se de minune cu peisajul și cu satul din apropiere. Da, putea să și-l imagineze întinzându-se pe câmpiile din Summerford, unde era șantierul.

Șantierul Summerford. Situl ei. Se uită spre Alex, întâlnind licărirea clară de ironie din ochii lui. Sângele ei începu să fiarbă. Cum îndrăznea s-o tachineze atât de dureros și de gratuit? De-a ce credea că se juca obligând-o să vină aici, amăgind-o cu vorbe frumoase și apoi s-o atace în felul ăsta? Fluturându-i simbolul victoriei lui și al înfrângerii ei pe sub nas?

Adrenalina crescândă dădu forță mâniei și gestului ei. Pur și simplu se aplecă și împinse cu toată puterea marginea mesei insultătoare. Aceasta se înclină, rămase pe două picioare într-un echilibru fragil timp de o fracțiune de secundă și apoi alunecă răsturnându-se pe covorul gros cu un sunet înfundat. Alex fu nevoit să se ferească în timp ce munca lui laborioasă se împrăștie într-o mie de bucățele pe pantofii lui.

Ea se uită la rămășițe cu o privire plină de satisfacție. Apoi își ridică ochii întâlnindu-i nesovăitori pe ai lui.

– Te urăsc, Alex Grant, declară Josie scurt.

Răsucindu-se pe călcâie, îl lăsă acolo și părăsi încăperea și birourile, fără să arunce o privire spre secretara șocată. Merse de-a lungul holului, chemă liftul și urcă în el, coborî și merse iar prin holul de primire pe lângă cele două fete machiate perfect care se pregăteau să plece. Fără să se uite la stânga sau la dreapta, traversă curtea spre locul de parcare unde își lăsase mașina credincioasă care nu mai era încercuită de cele două automobile Jaguar strălucitoare. O descuie, se urcă la volan și conduse în siguranță spre Summerford, inundată de un calm ciudat de îmbătător.

De data asta Alex nu încercase s-o urmărească. Avea toate motivele să creadă că era ultima oară când îl văzuse. Și ce dacă?

Capitolul 7

Când năvăli în cele din urmă în rulota cea mai mare și se trânti obosită în cel mai apropiat scaun, Simon o aștepta învârtind cu o lingură de lemn în oala ce fierbea pe foc. El aruncă o privire la ochii ei ciudat de strălucitori și la expresia ei supărată și apoi continuă amestecatul.

– Deci, aum a mers? începu el, văzând clar că nu avea de gând să-i dea nici o informație. Arăți cam frântă, adăugă el săritor.

– Poți să-i spui și așa.

El își ridică privirea când îi auzi tonul sec, apoi gustă din ceea ce prepara acolo, încruntându-se concentrat.

– Hmm, mai trebuie sare.

Găsi sarea prin dezordinea de pe masă și o presără cu generozitate în cratiță.

– Dar ce s-a întâmplat?

Se comporta la fel de calm ca de obicei, fără echivoc, ca și cum nu i-ar fi păsat dacă-i spunea sau nu. Dar Josie știa foarte bine că nu era decât o aparență și că de fapt murea să afle fiecare detaliu.

– Nici să nu mă întrebi.

Ea oftă, copleșită de oboseală. Senzația aceea ciudată de exaltare care o însoțise până acasă dispăruse. De data asta, privirea ei era rugătoare.

– Atât de rău a fost?

– Mai rău. Lasă-mă să-mi revin și-ți voi spune toate amănuntele jalnice. Adulmecă aerul ca un animal flămând. Ce gătești?

– Curry. Pui și linte. Îți place?

– Să-mi placă? Cum să nu-mi placă? Îi zâmbi stins. Ești un prieten de nădejde și mult mai bine organizat decât mine. Când ți-ai găsit timp să și gătești? Eu nu pot niciodată. Și apropo, unde ai găsit puiul? O umbră se așternu peste trăsăturile ei tensionate. Apropo, cum a fost? Ai avut probleme?

– Credeam că nu mă mai întrebi. El zâmbi malițios, acoperind cratița și venind să se așeze în fața ei. Am să-ți răspund în ordinea priorităților: totul a mers perfect aici. Ai o echipă pe cinste, Jo – foarte bine pregătită. Nu a fost deloc greu să găsesc câteva minute ca să pregătesc un ospăț pentru întoarcerea ta.

Ea mârâi sinistru.

– Mai degrabă învinsa sosind în lanțuri. Totuși, mă bucur că v-ați descurcat atât de bine fără mine. Evident, nu sunt atât de importantă pe cât credeam.

Lui Simon nu-i scăpă tonul de dezamăgire amestecat cu ușurare.

– Nimeni, îi aminti el blând, nu este indispensabil.

Ea se înfioră când auzi aceeași frază pe care i-o spusese Alex – chiar se petrecuse în după-amiaza asta? Se pare că săptămâna asta era dedicată punerii lui Josie Barnes la locul ei, doborârea ei sistematică. Ea schimbă subiectul.

– Și cu puiul ce este? Te-ai dus și la cumpărături?

– Oh, nu. Soția unui fermier a apărut cu el după ce-ai plecat. Vecina ta drăguță. Se pare că avea mai mulți și se întreba dacă nu vrei și tu unul. Așa că am preluat controlul în locul tău, și cum nu refuz niciodată nici o ofertă, din principiu, ridică din umeri în direcția aragazului, iată rezultatul.

Liniile aspre din jurul gurii lui Josie se relaxară o clipă.

– Tipic doamnei Lanson. A fost foarte drăguță.

– Ei, cel puțin nu trebuie să înfrunți singură lumea, observă Simon, când nu sunt eu pe aici, adică. Găsesc că este liniștitor cu tot ce se întâmplă.

Repeta încă o dată, fără să știe, o observație de-a lui Alex. Și încă o dată tresări la amintirea nedorită. Îl știa pe bărbatul acesta de mai puțin de o săptămână și deja era prezent în fiecare colțișor al vieții ei, continuând să-i apară în minte chiar și când nu se afla în preajma lui. Nimeni nu mai reușise asta dinainte. Trebuia să-și revină.

După o masă care a încălzit-o în mai multe feluri – după primele câteva furculițe aproape că-i luase gura foc, dar ajutată de un pahar de bere rece și un apetit sănătos se obișnui cu gustul picant -, Josie se simțea mai bine. La câteva cești de cafea, îl tratã pe Simon cu o descriere amănunțită a tot ce se spusese și se făcuse de când ajunsese la întâlnire până când a părăsit sediul Wallace Holdings.

Ei bine, aproape totul. Nu putea să se simtă vinovată că omisese câteva detalii mai intime. Există lucruri pe care o persoană n-ar vrea nici ca măcar cel mai bun prieten să știe despre ele.

Când ajunse la partea cu răsturnatul machetei ezită, dar apoi continuă. Nu era nici un motiv pentru care Simon să nu știe și de asta. Poate că i se părea chiar amuzant. Nu avea de ce să-i fie rușine și temperamentul ei imprezivibil doar îi era cunoscut. În timp ce-i povestea, își dădu seama exact cât de mult o bucurase acel moment. Un mic zâmbet de triumf îi plutea pe buze când își aminti.

El o studie câteva secunde cu o sprânceană ușor arcuită, și ea avu puternica senzație că el cântărea acea informație în modul lui metodic. Dar tot ce spuse fu:

– Cred că ai simțit un adevărat catharsis, cred că ăsta este cuvântul. Eliberarea necesară după tensiunile acumulate.

– Chiar așa a fost Continuă, în defensivă: a căutat-o cu lumânarea, Simon. După toată vorbăria aceea ipocrită că vrea să mă ajute a avut tupeul să creadă că vreau să-i văd minunata creație… ar fi trebuit să-i vezi fața când m-a dus acolo, urmărindu-mi fiecare reacție și bucurându-se de fiecare moment.

Gâtul ei se încleștă când își aminti lupta ce se dădea în ea în acel moment.

Simon nu era genul care să-i judece pe oameni, însă devenise meditativ.

– Ești sigură că era ipocrit, Jo? Nu este posibil să fie de partea ta – mai mult decât ceilalți, cel puțin. Se pare că ești pornită împotriva acestui tip. Tonul lui era nonșalant, dar ochii atenți. Știu cât de pricepută ești să analizezi oamenii, dar…

– Dar ce? se răsti ea, mult mai repede și mai tare decât ar fi vrut.

– Ei bine, se pare că deja ți-ai format o părere despre tipul ăsta, Grant, și anume că e și rău. Cu siguranță, nimeni nu este atât de lipsit de scrupule. Vreau să spun că poate motivele lui sunt complexe și chiar dacă nu sunt la fel de curate precum zăpada, poate că este ceva ce n-ai înțeles.

– Și ce vrei să spui? Că reacția mea e într-un fel irațională?

Ea se lupta să-și alunge tremurul de nervozitate și mânie din voce. Poate că până la urmă nu a fost o idee atât de bună să-i spună totul lui Simon. Întotdeauna a fost prea intuitriv ca să-i fie pe plac.

– Dacă ai fi fost acolo și i-ai fi auzit…

– Aș fi reacționat exact ca tine, o liniști el. Pur și simplu mă întrebam dacă le-ai dat acestor arhitecți o șansă reală să demonstreze ce fel de oameni sunt. Cel puțin ai încerca să cauți o soluție. Nu putem spune același lucru despre ceilalți.

– Formalități. Josie își goli ceașca de cafea. O meserie abilă de relații cu publicul, asta este tot. N-aș avea nici un pic de încredere în nici unul dintre ei, inclusiv în Alexander Grant. Chiar și Vicky Randle este la fel ca ei – și chiar o plăceam, meditâ ea cu regret, în parte pentru ea însăși.

„Și îl plăceai chiar și pe el, nu"? completă mintea ageră a lui Simon cu precizia unui vechi și bun prieten. Dar o cunoștea prea bine pe Josie ca să continue acel gând.

În timpul nopții, răpăielile de primăvară s-au transformat în ploi torențiale și toată ziua următoare plouă fără încetare, transformând câmpul într-o masă îmbibată. Nici un localnic entuziast n-ar fi ieșit în așa ceva pentru aer curat și mișcare. Chiar și cei mai pasionați elevi era probabil să rămână în casă. Așa că Simon și Josie profitară de ocazie ca să-și petreacă în biroul ambulant câteva ore revizuind ultimele descoperiri astfel încât el să le poată examina și să le clasifice.

Lui Josie nimic nu-i plăcea mai mult decât să discute despre munca ei cu un coleg la fel de entuziast. Nici nu-și dădu seama cum a trecut după-

amiaza. Atât problemele personale cât și cele profesionale au fost împinse undeva în subconștient aproape fără s-o mai deranjeze, totuși era conștientă de prezența lor supărătoare, asemenea unui ghimpe în coastă. Făcură rezumatul zilei la o ceașcă de ceai:

– Merge foarte bine, îi spuse Simon. Ar trebui să fii mândră, Jo. Stai să vezi, când se va scrie despre asta, cariera ta va lua avânt.

– Cariera mea! Asta era cea mai mică grijă a ei. De-aș putea să termin munca de aici! Gândește-te câte am putea face într-un an…

– Vei face și în trei luni dacă știi să te organizezi, încercă el s-o înveselească. Dacă duc aceste probe la laborator… vorbesc serios, vei avea răspunsurile imediat, ce mai contează anul ăsta?

Însă cuvintele consolatoare nu avură efectul scontat.

– Am putea face și mai multe în încă nouă luni, insistă ea morocănoasă. Este atât de nedrept! izbucni ea când își aduse iar aminte. Ce răutate arogantă…

– Haide, Jo. Simon adună cești le și se duse cu ele la chiuvetă. Nu-ți stă în fire să fii atât de deprimată. De fapt, nu știu să te fi afectat ceva atât de mult. Îți prescriu… se gândi câteva momente, o seară frumoasă și liniștită petrecută în fața televizorului, supă și sandvișuri, și un pahar cu vin. Iar subiectul Wallace Holdings sau orice altceva legat de el devine tabu pentru cel puțin douăsprezece ore. Cum ți se pare?

Ea reuși să surâdă palid.

– Pare un sfat bun!

Dar știa că nu va putea să nu se gândească la asta chiar dacă reușea să nu vorbească despre acest subiect.

La ora opt, așa cum promisese, el avusese grijă să fie amândoi așezați confortabil în fața televizorului micuț, cu farfurii cu sandvișuri și căni cu supă de roșii. După ce a scotocit puțin prin mașină, Simon a găsit o sticlă de vin roșu spaniol, nu prea strălucit, dar care deja începea să-și facă simțite efectele asupra suferințelor emoționale ale lui Josie, chiar dacă doar superficial.

După ce făcuse un duș și se schimbase în niște blugi groși și largi și într-un sveter gri tricotat și călduros, Josie se simțea aproape refăcută. După două sandvișuri, câteva înghițituri de supă și două pahare de vin,

se simțea aproape mulțumită. Programul pe care îl urmăreau – o emisiune concurs „cine știe câștigă“ idioată – îi aduse repede într-o stare de isterie. Afară era ud și rece, dar înăuntru era cald și uscat. Pentru moment, restul lumii cu complicațiile ei putea să rămână afară cu ploaia și să-și poarte singură de grijă.

Ecranul televizorului era atât de mic încât Simon ajunse pe jos, sprijinindu-și capul osos de fotoliul lui Josie, lângă genunchii ei, ca să vadă mai bine. Și-au terminat supa și sandvișurile și trecuseră la al treilea pahar cu vin, făcând schimb de replici hazlii despre poznele ridicole ale concurenților și adăugând și veselia glumelor lor. Întotdeauna s-a distrat cu Simon; slavă Domnului că acum era aici ca s-o ajute…

– Păcat că nu este și Claire, observă el laconic, iar Josie își dădu seama cât de dor trebuia să-i fie de prietena lui.

– Îmi pare rău, murmură ea, simțindu-se ciudat de vinovată.

– De ce? el se întoarse să se uite la ea.

– Ei, știi tu, că am uitat că trebuie să fii – ah, nu știu. Ea își mușcă buza. Sunt atât de obișnuită să fiu singură, încât uneori uit că ceilalți au nevoie de… alți oameni…

– Nu fi prostuță, Jo. Surâsul lui era blând. Știi la ce mă refeream.

Ea îi atinse ușor umărul.

– Bineînțeles. Numai fiindcă eu am ales să fiu independentă, nu înseamnă că nu înțeleg ce simți.

Rămaseră tăcuți un minut și Josie se întrebă tainic dacă ceea ce spusese era adevărat. Chiar înțelegea cum este să ai nevoie de altă persoană în felul acela! Va înțelege vreodată? Oare vroia asta cu adevărat?

Oftă adânc. Nu era momentul potrivit să încerce să sorteze lucrările când creierul ei obosit nu era câtuși de puțin lucid. Nu prea îi stătea în fire să aibă asemenea gânduri filozofice despre relații, care de obicei o lăsau rece. Și în plus, în seara asta se simțea relaxată și încălzită, iar afară bătea vântul dinspre nord-est, gemând groaznic în jurul rulotei, astfel încât se bucura că nu este singură.

Din cauza vântului, a țipetelor al prezentatorului emisiunii, a strigătelor audienței din studio și a zgomotului ploii pe acoperișul de tablă, nici unul dintre ei nu auzi zgomotul unei mașini care se opri la

câțiva metri distanță. Nici nu erau conștienți că niște ghete grele se îndreptau prin mocirlă spre singurul punct luminos de pe câmpie, luminându-și drumul cu o lanternă puternică.

Vizitatorului nu i-a luat decât câteva clipe să urce cele patru trepte, să bată scurt la ușă și s-o deschidă. Înainte ca Josie și Simon să aibă timp să reacționeze, darămite să se mai miște, el era în prag uitându-se la scena intimă pe care o formau. Surâsul lui bătut de vânt părea și mai negru, sclipind din cauza stropilor de ploaie care picurau pe gulerul lui întors. Pe obraji și bărbie i se prelungeau firicele de apă care străluceau în barba lui. Pe ghete și pe blugi era stropit de noroi.

Părând un intrus amenințător, el se întinse să închidă ușa în spatele lui, izgonind rafalele puternice care intraseră în rulotă o dată cu el. În acea fracțiune de secundă, Josie se ridică în picioare, iar Simon se întoarse complet, fața lui fiind marcată de surpriză. Dar nu înainte ca ochii întunecați să fi cuprins tabloul confortabil cu ei doi, ea având mâna pe umărul lui Simon și el odihnindu-și capul lângă genunchii ei, plus farfuriile, sticla și paharele goale și ecranul aprins care alcătuiau o atmosferă de familiaritate relaxată.

– Alex! Josie gâfâia cuvântul, cu ochii măriți de un verde translucid în lumina puternică a lanternei care-i micșora pupilele în puncte mici roșiatice.

– Scuzați-mă. Nu mă gândeam că voi întrerupe o scenă atât de domestică. Ironia controlată din vocea lui era însoțită de arcuirea sprâncenelor întunecate și umede. Vroiam să vorbesc cu tine Josie, dar se pare că am nimerit într-un moment nepotrivit.

Simon își recăpătase stăpânirea de sine și se ridică de pe podea, trecându-și degetele lungi prin părul blond, ochii lui deschiși la culoare fixându-l pe celălalt bărbat cu un interes calm.

– Deloc, îl asigură el afabil. Intră și servește o cafea.

Alex o studie pe Josie, care își plecă privirea în fața strălucirii fioroase din ochii lui. Deci, se înșelase: nu fusese ultima oară când îl văzuse. Se întorsese pentru mai mult. Dar de ce? Ca să se certe și să discute în contradictoriu? Nu le fusese de-ajuns? Nu era timpul să se oprească? Ea își ridică privirea provocatoare ca să-i întâlnească ochii acuzatori. De fapt, nu trebuia să fie intimidată. Nu căpătase el numai ce meritase?

– Simon, el este Alexander Grant. Alex, prietenul și colegul meu, Simon Raikes.

Simon se îndreptă cu mâna dreaptă întinsă spre Alex.

– Am auzit despre tine, Alex, spuse el cu ton afabil.

Alex avu o scurtă ezitare, apoi cu o ridicare ușoară din umeri luă mână întinsă și o scutură ferm.

– Simon, răspunse el calm. Te bucuri de vizită? îl întrebă cu un ton crispat, uitându-se încă o dată la imaginea tihnită pe care o întrerupsese.

– Sigur… Am venit tocmai de la Cambridge, explică Simon placid, ca să mă uit mai cu atenție la vasele lui Josie.

– Ah. Alex își permise să surâdă cu ironie când auzi remarca cu dublu înțeles a lui Simon. „Și ceva pe deasupra", păru să exprime fața lui, dar tot ce zise fu: cum merge?

– Bine. Credem că sunt pre-creștine, îi spuse Simon mai elocvent decât de obicei, în timp ce absorbea o puternică electricitate ce se crease între cei doi însoțitori ai lui, care păreau curios de taciturni în timp ce se uitau unul la celălalt. I se părea că e mai bine să vorbească în continuare și să acopere lipsa lor temporară de comunicare.

Acum că-i văzuse unul lângă celălalt, unele dintre izbucnirile violente ale lui Josie păreau să capete sens. Păstrând o expresie impenetrabilă, continuă să vorbească afabil.

– Unele dintre lucrurile pe care le-am descoperit alături de ele sunt la fel de fascinante. Este uimitor să constatăm ce au crezut de cuviință strămoșii noștri să trimită pe cealaltă lume împreună cu cei decedați…

– Sunt sigur. Ochii lui Alex erau furioși, fixându-i pe ai ei. Apoi îi îndepărtă de pe fața ei, privindu-l pe Simon. Îmi pare rău că vă întrerup, dar trebuie să-i spun ceva – în pparticular. Vă supărați dacă vi-o răpesc câteva minute?

– Deloc, îl asigură Simon prietenos. Ești invitatul meu. După ce terminați cu afacerile, întoarce-te înapoi pentru o ceașcă de cafea.

Se așeză pe un scaun și luă o revistă arheologică. Apoi privi spre Josie, părând că i-a venit o idee mai bună.

– Sau vreți să plec eu? Pot să mă duc unde sunt și exponatele, se oferi el să-i ajute, cu ochi blânzi.

Josie se reculese. De o conversație a bărbaților mai avea nevoie acum. Îi aruncase o privire plină de dispreț lui Simon, dar tot ce primi în schimb fu un zâmbet șters. Idiot fără minte, se gândi ea cu năduf, nu înțelege că nu vreau să rămân singură cu Alex? De ce parte crede că este acum? Credeam că mă ajută pe mine!

Simon, care probabil avea propriile idei despre cum s-o ajute pe prietena lui, se îngropase deja în lectura revistei. Alex arătă spre ușă.

– Nu, mulțumesc, spuse scurt. Eu și Josie mergem în rulota ei. Da?

Fu destul de evident că era mai degrabă un ordin decât o sugestie. Ea se uită la el, bătând în retragere când văzu ostilitate mascată pe fața lui. Apoi ridică din umeri, resemnându-se. Indiferent ce venise să-i reproșeze, se pare că trebuia să-l suporte. Era evident că punctul culminant din dramatica după-amiază de ieri îl supărase foarte tare. Deznodământul putea să aibă loc era sigură că asta avea și el în minte, după expresia din ochii lui.

Ea își luă haina, se încălță în cizme și trecu pe lângă el să deschidă ușa fără măcar să se uite la vreunul dintre ei. Până o ajunse Alex, deja era la jumătatea distanței de caravană, cu capul ferit de vânt și ploaie. Ea tremura de frig și de frică. Acesta nu era un timp potrivit să se expună elementelor negative atât de afară cât și dinăuntru.

El așteptă cu răbdare exagerată ca ea să tragă perdelele și să aprindă lampa și un mic radiator. Apoi își scoase haina și cizmele și se așeză cu grabă prefăcută pe una din banchete, cu mâinile încrucișate frumos în poală, ca o fetiță obraznică ce își așteaptă pedeapsa. Dându-și jos jacheta, el veni și se așeză în fața ei.

Când văzu că el nu spune nimic, ea inspiră adânc, își ridică ochii și se uită la el cu o expresie deliberată de oboseală suferindă.

– Ce mai e de data asta, Alex? Nu pot nici măcar să mă bucur de serile de sâmbătă, acum? Să știi că am și eu o viață…

– Am observat! El vorbi repezit, controlându-se mai mult ca niciodată.

Ea era primejdios de bucuroasă să vadă că nu era de acord cu prezența lui Simon.

– Ah, puteai să vorbești de față cu Simon. Este un prieten apropiat și nu avem secrete unul față de celălalt.

– Cred și eu. Vocea lui era încordată și fața aspră.

– E doar un prieten, îl asigură ea pe un ton care putea să implice la fel de bine și celălalt sens. Parcă niște drăcușori o încurajau să-l lase să creadă că între ea și Simon era ceva mai mult. De ce să-l dezamăgească, dacă alesese să interpreteze greșit ceea ce văzuse?

– Ai fi putut să mă păcălești. Oricum, Josie, n-am venit să discutăm despre viața ta personală. Indiferent ce reprezintă Simon pentru tine – sau oricare altul – este treaba ta. El își îndreptă umerii.

– Câtă dreptate ai. Ea zâmbi afectată la jocul lui de cuvinte, fie că fusese intenționat sau nu. Atunci, de ce ai venit aici? Nu ne-am făcut deja destul rău?

Un mușchi tresări pe tâmpla lui, ca și cum se chinuia să-și controleze propria furie sau altă emoție la fel de puternică.

– Am venit să-ți spun, Josie, replică el încet, că îmi pare rău că te-am supus umilinței de a-mi vedea macheta construcției în acea după-amiază dificilă. Am fost lipsit de inimă. Mi-am urmat un instinct, un fel de intuiție și acum îmi doresc să n-o fi făcut.

– Cred și eu, îi aruncă ea, gândindu-se la dezordinea de cartonașe și foi de furnir de pe podea, la privirea lui și apoi a Janei când năvălise pe ușă…

– Nu din cauza asta. N-a fost atât de rău pe cât părea, Jan m-a ajutat s-o repar. Josie putea să-și închipuie cu ușurință. Nu, continuă el. Îmi cer scuze pentru felul în care trebuie să te fi simțit când ai văzut-o. Poate că am vrut să te scutur puțin, să te șochez ca să uiți de furia aceea ridicolă. Oricum, am venit să-mi cer scuze.

Iar a reușit să-i clatine bănuielile cu un singur atac subtil și neașteptat. Părea să știe instinctiv care erau punctele ei slabe. Nimeni nu se apropiase măcar cât să le poată descoperi. O făcea să se simtă neajutorată și vulnerabilă și totuși, dincolo de această senzație de expunere, era un fel de ușurare stranie.

Dacă era confruntată cu furie și ostilitate pe măsură, s-ar fi putut opune. Dar când era vorba de sensibilitate umană, chiar și un mic semn că-i păsa, atunci era pierdută. Din fericire, însă, pentru ea asta nu se întâmpla prea des. Majoritatea bărbaților păreau că știu două modalități de a se apropia de o femeie ca Josie, și aceasta nu era una dintre ele.

– Presupun, sugeră ea rigidă, că te aștepți să-mi cer și eu scuze că ți-am răsturnat capodopera și am insultat astfel tot ceea ce reprezenta ea?

– Nu. Chiar dacă aprecia că ar trebui să-și ceară scuze, tonul lui indica faptul că era conștient că n-avea nici o intenție s-o facă.

– Ei bine, admise ea cu precauție, îmi pare rău pentru stricăciunile produse. Dar, continuă ea trecând repede pe un teren cunoscut, nu regret gestul nici o clipă. A fost unul dintre cele mai bune lucruri pe care le-am făcut.

– Și eu cred că a fost un moment măreț, fu el grav de acord, refuzând să muște din momeală.

În ochii lui era chiar o undă de amuzament când își aminti. Se pare că furia nu fusese singura lui reacție la asta, în nici un caz. Dacă nu cumva se înșela, își permitea chiar să-i arate o undă de admirație.

Acum era timpul să accepte ramura de măslin pe care venise să i-o întindă și să-i ofere și ea una la rândul ei. Măcar asta învățase de la el. Însă în fața acestei provocări, știa că nu putea. Încă mai exista prea multă furie ca s-o elibereze.

– Încă mai cred că ai jucat un joc demn de dispreț cu mine, Alex, insistă ea, folosindu-mă, ținându-mă izolată în timp ce cei de la Wallace Holdings făceau ce le plăcea. Se înfuriase acum, ceea ce era bine. Încă mai cred că povestea cu compromisurile a fost doar atât, o poveste. Pur și simplu trăgeai de timp pentru ca ceilalți să-și facă datoria. Nu cred că ai avut vreo intenție să…

Această hotărâre a ei de a-și susține părerea de nedreptate era prea mult pentru el. În sfârșit, îi afectase stăpânirea de sine. Ceva a cedat în Alex aproape vizibil și, o secundă mai târziu, traversase încăperea să se așeze lângă ea; încă o dată simți acele degete strângându-i brațele ca într-o menghină.

– Tu vorbești despre folosit? scrâșni el. Cu noțiunile tale incomplete despre ce înseamnă sentimentele sau orice altă expresie umană? Accentul lui scoțian deveni mai pronunțat pe măsură ce emoțiile lui creșteau. De ce insiști să te vezi drept o victimă a unui complot diabolic masculin? Nu crezi că a venit timpul să te aduni și să nu mai respingi lumea ca un copil răsfățat? Fii atentă, – mergi pe drumul autodistrugerii.

El era foarte aproape iar mirosul lui îi umplu nările în timp ce cuvintele lui usturătoare îi răsunau în creier cumplit de adevărate.

– Nu sunt un obiect sexual, Josie, șopti el aspru. Un fel de robot care să te destindă. Dar dacă asta este singura modalitate ca să-ți străpung zidul de apărare, ei bine, poate că o voi folosi până la urmă. Poate, adăugă el, cu o voce aproape crudă, că ai dreptate: ar trebui să luăm amândoi ce ni se oferă și să fim recunoscători.

Ea căuta disperată o replică inteligentă și nimicitoare, însă nu mai putea nici să gândească. Înghețată în strânsoarea lui, atacată din exterior de cuvintele lui sfidătoare, iar din interior de propriile ei reacții nebunești și inevitabile la atingerea lui.

Deodată, își dădu seama că nu se va împotrivi. Adevărul gol-goluț o lovi în plin: îl dorea, îl dorea cu adevărat. Îl dorea pe acest bărbat într-un fel cum nu mai dorise nici un alt bărbat din viața ei, și, din câte se părea, și el o dorea.

Era în regulă, se liniști ea slăbită înainte de a intra complet sub vraja lui complet. Era în regulă să se întâmple asta deoarece, până la urmă, tot nu-l plăcea… doar ieri îi spusese că-l urăște și vorbise serios. Nu era ca și cum nu mai dorise și alți bărbați înainte, cu toate că, trebuia să admită, nu existase o asemenea nevoie arzătoare. Însă atâta timp cât își controla sentimentele, fusese în regulă. Așa că de ce să nu fie la fel și de data asta?

Ba mai mult, astfel îi va demonstra că nu este o modalitate de a-i dărâma zidul de apărare. Se înșela dacă o lua drept una dintre acele femele prostuțe și impresionabile care erau cucerite de câteva sărutări și îmbrățișări. Mai văzuse așa ceva, dacă el credea că…

Ultimele gânduri rătăcitoare dispărură și ele când mâinile lui alunecau încet pe umerii ei spre gât și apoi îi cuprinseseră fața, cu degetele mari sub bărbie, înclinându-i capul pe spate ca să se poată uita în voie în ochii ei timp de câteva momente lungi și intense. Apoi privirea lui cercetătoare se mută să savureze buzele pline și pasionale care se deschiseră sub intensitatea ei, ca și când gura lui deja le gusta… El se apropia, ținându-și promisiunea mută, buzele lui găsindu-le pe ale ei cu precizie – reci, uscate și ferme pe gura ei – insinuante, ușor tachinătoare.

Nici o altă forță n-ar fi produs un asemenea efect. Josie gâfâia, ochii închizându-i-se involuntar iar capul ei devenind rigid. Brațele ei s-au înfășurat în jurul gâtului lui, cu degetele îngropate în părul des, umed și moale, trăgându-l în jos, devenind mai aproape. Gura ei se deschise sub a lui, invitându-l, cerând să-l cunoască mai intim. Corpul ei explodă de trăiri intense, dureroase.

Însă Alex nu se grăbea. El deținea controlul. Acest mesaj era clar din felul în care mâinile lui îi țineau capul la distanță de al lui, întrerupând sărutul pentru a se delecta din nou cu trăsăturile ei.

Ea se simțea neputincioasă, frustrată, dorindu-l atât de mult și totuși incapabilă să facă ceva în privința asta. Era o revelație șocantă. În relațiile ei anterioare cu bărbații, ei fuseseră întotdeauna cei disperați, încercând s-o acapareze, s-o devoreze, în timp ce ea se bucura de senzația de putere pe care i-o dădea această situație. Rămânea mereu detașată, dându-le în cele din urmă ceea ce doreau, sau o parte, cel puțin. Și, câteodată, se întâmpla să-i placă și ei.

De data asta era complet diferit. Fără nici o avertizare, mintea ei se oprise, dispărând pur și simplu. Ultimul ei aliat o părăsise, lăsând-o să devină victimă a pasiunii pure. De-abia era conștientă de ce se întâmpla cu ea; doar că niște valuri o purtau mai adânc într-un vârtej delicios de periculos, trăgând-o încă și mai jos.

Când gura lui o părăsi pe a ei, coborând blând pe obrazul ei, își mișcă nerăbdătoare capul, buzele ei căutându-le din nou pe ale lui, nesatisfăcute. Acum, ea își plimba mâinile peste liniile puternice ale trupului lui, de-a lungul spatelui masiv, simțindu-i mușchii brațelor și puterea umerilor prin țesătura moale din bumbac a cămășii lui.

De data asta, el nu se mai reținu, contopindu-i gura, lăsându-și mâinile să cutreiere pe corpul ei, să mângâie și să simtă în voie. Ea nu-l opri, dimpotrivă, le facilită drumul, pielea ei părând să fie cuprinsă de electricitate oriunde o atingea, dorindu-l cu ardoare, în timp ce el o lua în stăpânire.

Și spre asta se și îndreptau, desigur. Unde s-ar fi putut găsi decât pe patul îngust, uniți, căutându-se cu frenezie printre straturile de haine, pentru a deveni atât de apropiați pe cât posibil. Nu mai exista nimic pe

lume decât mângâierea subtilă a degetelor lui pe sânii ei încordați. Mai târziu, buzele sensibile luară locul mâinilor ocupate cu deschiderea nasturilor și cu desfacerea fermoarului. După aceea, îi mângâiară pielea moale și albă, alunecând încet și deliberat pe șolduri și pe abdomen, în jurul coapselor, până când i se tăie răsuflarea din cauza noilor nevoi pe care le trezise în ea.

Singurele sunete din rulota micuță erau respirațiile lor înverșunate, iar din afară ropotul ploii pe acoperiș și urletul vântului care din când în când scutura întreaga rulotă ca pentru a-i aduce la realitate. Dar era nevoie de mai mult decât o vijelie ca s-o oprească pe Josie din calea pe care o alesese. Toată furia ei se ștersese, fiind îngropată sub un val de senzualitate pură. În loc să fie dușmanul ei cel mai de temut, Alex Grant devenise unicul ei scop în prezent, destinul ei.

Dar nu ținuse seama de el, de forța extraordinară a voinței lui. Când alți bărbați n-ar mai fi putut să se retragă, Alex s-a îndepărtat. Chiar când ea se aștepta la o uniune totală, o eliberare a amândurora, el dădu înapoi. O lăsă singură și vulnerabilă, uitându-se la el cu niște ochi verzi, imenși și aprinși de pasiune. Ridicându-se, el își aranjă cămașa în blugi, își încheie cureaua și câțiva nasturi. Cu privirea fermă pe fața ei, își plimba degetele lungi prin părul dezordonat.

– Alex! Ea îl chema răgușită, cu brațele întinse inconștient spre el. Ce s-a întâmplat?

Incredibil, zâmbetul lui era cald și tandru, dar în același timp calm și senin.

– De ce?

– Dar… credeam, se bâlbâi ea. Sfâșiată, căzută într-un fel de prăpastie a pierderii și întunericului rece pe care nu le visase nici în cele mai rele coșmaruri ale ei. Vreau să spun… nu trebuie să… putem… Era, înfiorător, chiar mai rău decât ultima oară! Ce trebuia să spună ca să-și dea seama cât îl dorea? Că nu era nevoie să se oprească aici? Iau anticoncepționale, Alex, declară ea, disperarea dându-i curajul necesar pe care în realitate nu-l avea.

El râse încet, fără umor. Apoi se așeză lângă ea și-i luă mâna. Fioruri readuse la viață îi convulsionară trupul. Cât îl dorea! Niciodată nu-și imaginase că poți dori pe cineva în felul acesta

– Sunt sigur că iei, Josie, fu el de acord, blând.

– Atunci…?

Acum se chinuia să se ridice și să se acopere. „Prea târziu!“ repeta în sinea ei, devenind din ce în ce mai rațională.

– Atunci, de câte ori trebuie să-ți spun? Nu obișnuiesc să mă folosesc de alte persoane. Nu este felul meu. Pentru mine, toate astea trebuie să însemne ceva. Și nu vreau să trăiesc o minciună sau să creez o situație în care tu ai proceda așa.

Nu putea decât să se uite la el cu neîncredere mută. Și mai vorbea despre răsturnarea situației, când nimic n-o pregătise pentru așa ceva! Ultima oară când se folosise în mod deliberat de atracția lor reciprocă pentru a scăpa de o nouă confruntare și el o refuzase politicos, fusese destul de rău. Dar acum, acum când își permisese să simtă ceva periculos, cum ar fi sentimente adevărate pentru prima oară, se pare că o respingea din nou. Și, ce era și mai rău, era clar că totul fusese plănuit: el știuse de la început ce va face. Era o dezvăluire calculată cu sânge rece. Și ea căzuse în capcană.

El îi privea blând fața neîncrezătoare.

– Mi-ai spus destul de clar că sentimentele tale pentru mine sunt negative, pe puțin spus. Nu prea pot constitui o bază pentru toate astea, nu? Cu siguranță, insistă el mai imperios, că și tu ești de acord cu asta, nu?

Ea își întoarse capul cu o stângăcie agonizantă.

– Eu… nu știu.

– Nu neg că nu sunt atras de tine, Josie, foarte atras. Ești o femeie încântătoare și un om minunat. Totuși, furia și atracția se învecinează când e vorba de bărbați și femei. Numai compatibilitatea fizică nu este suficientă.

Își scutură capul fără să spună nimic. Nu putea să combată un atac la un nivel atât de profund.

– Apetitul meu sexual, continuă el tot cu o voce joasă și fermă, este la fel de normal ca al oricărui bărbat. Ea nu se îndoia de asta nici o secundă.

Ah, am trecut prin toată acea situație sordidă în care trebuia s-o dovedesc printr-o serie de cuceriri fără sens, poate din mândrie masculină, nu știu… Degetul lui mare îi mângâia acum mâna, trezind în ea senzații pe care nu le putea ghici. Dar am trecut de asta. Nu asta înseamnă viața. Dacă nu ții cu adevărat la persoana respectivă… tonul lui deveni dur, nu merită efortul.

Mâna lui se ridică să-i contureze liniile delicate ale feței, vârfurile degetelor lui plimbându-se peste obrajii, bărbia și curbele gurii ei.

Ea își linse buzele uscate, regăsindu-și vocea.

– Dar de ce… de ce ai…?

– De ce am lăsat lucrurile să meargă atât de departe între noi? Părea singura modalitate de a ajunge la tine, Josie. Între noi se întâmplă multe lucruri – tensiune sexuală, spunei-i cum vrei. Dacă s-ar întâmpla ca această tensiune să ne cuprindă înainte de a putea fundamenta o relație matură, ca între doi adulți – nu doi adolescenți care se ciondănesc permanent… zâmbi el ușor, ei bine, cum ți-am mai spus, întotdeauna există o soluție dacă te străduiești s-o cauți. Și am decis că numai așa se putea. Uită-te acum la noi, sublinie el deodată cu umor. Aproape comunicăm! Dacă n-ai grijă, Josie, în curând vom avea o conversație calmă, serioasă și personală!

Ea nu reuși să-i împărtășească amuzamentul.

– Vrei să spui, îl corectă ea îmbujorată, să nu mă răstesc la tine.

El ridică din umeri.

– Orice ar fi, a pus capăt ostilităților tale interminabile și fără sens. Nu ți-ai mai vărsat furia pe mine, care, în mare parte, cred că nu prea avea legătură cu mine. Poate că eu eram catalizatorul, dar nu și cauza. Poate într-o zi, sugeră el foarte încet, îmi vei putea spune care este cauza.

Ea se întoarse, ascunzând cât putea de bine înțepăturile de durere și rușine din ea. Încet, încet, implicațiile cuvintelor lui și a întregii situații au fost absorbite de creierul ei. Dar nu mai exista mânie, numai un șoc rece și desăvârșit.

– Deci… te-ai hotărât să folosești sexul ca să te răzbuni pe mine… în loc să te înfurii… Încă evitându-i ochii, murmură frazele răzlețe, ursuză.

– Nu ca să mă răzbun pe tine, Josie, negă el vehement. Ca să ajung la tine. El îi luă iar mâna într-a lui. Și a mers, nu?

Însă ea sări în picioare, strângându-și hainele, aranjându-și părul, orice pentru a se mișca și să nu-i răspundă. Bănuia că trebuia să fie un fel de mânie undeva, în ea. Dar nu mai era nici un pic de indignare. Nu mai era decât o rană adâncă și sângerândă. Chiar și în starea ei amorțită, o recunoscu fiind suferința prin care trebuie să trecem înainte de a ne înțelege. Ceva se schimbase în ea. Dacă mai rămăsese vreun pic de amărăciune, știa că nu mai era îndreptată spre Alex, ci spre ea.

Se ridicase și el și își căuta haina și cizmele. Aceasta o șocă și se uită la el cu obrajii înroșiți. Cum putea să plece atât de calm, ca și cum n-ar fi împărțit decât o conversație socială de rutină?

Citindu-i expresia ca pe o carte deschisă, el zâmbi iar.

– Este mai bine să plec, spuse cu fermitate. Vei fi bine. Și oricum, nu vei fi singură. Du-te înapoi la prietenul tău și continuați ce făceați când am năvălit înăuntru…

– Nu… nu făceam nimic, mormăi ea. Ți-am spus, este…

– Oricine ar fi, nu este treaba mea, o întrerupse Alex scurt.

– Dar vreau să-ți spun, chiar este un vechi prieten, nimic mai mult! El trăiește cu cineva.

Dintr-o dată devenise important, chiar vital ca Alex să nu-și facă o impresie greșită despre ea și Simon. Sau despre ea și oricine altcineva.

El își vârî mâinile în buzunare și o studie câteva momente, cu sprâncenele încruntate.

– Bine, Josie. N-ai dat cuvântului meu prea multă credibilitate, dar te voi crede pe cuvânt. N-am nici un motiv să nu te cred.

Se simți și mai rușinată și își lăsă privirea în jos. Încă ceva de învățat de la el. Acum că fusese un început, oare nu avea să mai fie și un sfârșit?

El se îndreptă spre ea și-și puse mâinile ferme pe umerii ei, trezind acele senzații recente care încă mai persistau. Uitându-se cu atenție în ochii ei, forțându-i să se înalțe către ai lui, îi vorbi mai sincer decât îl auzise vreodată:

– Acum, o dată pentru totdeauna, Josie, te voi ruga să ai încredere în câteva lucruri. Dacă nu poți, atunci noi doi suntem abia la început.

El așteptă o secundă, ca și când i-ar fi dat ocazia să protesteze, așa cum obișnuia. Dar nu s-a întâmplat nimic, deci continuă:

– N-am fost împotriva ta de la bun început. Nu sunt bărbatul conducător al unui plan universal diabolic de a o prinde pe Josephine Barnes și a-i distruge viața. Nu sunt acolitul de la Wallace Holdings și nici cel care le face treaba murdară. Nu sunt un bărbat fără față și fără nume.

Tonul lui deveni cald și expresiv.

– Sunt un bărbat, Alex Grant, arhitect, care vrea cu adevărat să te cunoască, Josephine Barnes, mult mai bine. Care mai speră, de asemenea să te ajute cu niște probleme în care ești amestecată în prezent. Tot felul de probleme, comentă el misterios. N-am renunțat, încă, la nimic; nici pe departe nu mă da la o parte, Josie. Gândește-te bine. Și când vei fi gata să înfrunți totul și să discuți celelalte posibilități… ei bine, știi unde lucrez, sună-mă. Ia legătura cu mine. Voi fi acolo, așteptând, indiferent cât.

După acest comentariu pasionat, ușor răgușit, el își lăsă mâinile de pe umerii ei și se răsuci, cu aceeași mișcare sigură și decisivă. Apoi se duse spre ușă, o deschise, apoi o închise și plecat a fost.

Singură, ea asculta sunetul pașilor lui în timp ce se pierdeau în gemetele și șuieratul neîncetat al vântului.

Capitolul 8

Următoarele trei zile părură ireale, ca și când ar fi fost în afara timpului și, totuși, un moment crucial în viața lui Josie. Avea nevoie de toată capacitatea și experiența ei ca să funcționeze automat, între timp făcând ceea ce ar fi trebuit să facă acum mulți ani. Ceea ce o forțase Alex să facă: își deschise mintea și inima, lăsând să pătrundă la nesfârșit gânduri și sentimente atât de profunde și de noi încât se simțea frântă.

El descoperise instinctiv adevărul despre ea, și anume că, în adâncul sufletului, încă era un copil. Poate că nu răsfățată, dar cu siguranță blocată într-un moment critic de dezvoltare, anume faza în care structura emoțională simplă a copilăriei trebuie să lase loc nevoilor și cerințelor mai complexe ale maturității. Pe ea nimeni n-o învățase, nimeni nu-i fusese model sau sprijin de care are nevoie orice copil ca să facă această tranziție.

Acum, după atâția ani, Alex, ghidându-se după instinct sau credință, luase asupra lui sarcina să-i trezească firea pasionată care fusese înlocuită cu o parodie superficială a acesteia. Îi trezise cele mai reale sentimente de undeva din adâncul ei, arătându-i că până acum avusese doar o emoție adevărată, dar una negativă, și anume furia și resentimentul.

Și, ca la orice bombă, explozia a fost totală, și devastatoare. Acum zece zile, totul părea atât de simplu. Josie învățase să uite vechile traume,

înăbușindu-și toate sentimentele și nelăsând pe nimeni s-o cunoască deplin. Apoi, înainte să știe ce o lovise, toată fațada aceea fragilă s-a spulberat: orbirea ei în fața nervilor celorlalți, idealurile ei exagerate despre mândrie și independență. De unul singur, acel bărbat neobișnuit și perceptiv îi deschisese mintea și inima spre un adevăr dureros: fusese prizoniera unor teorii și senzații superficiale. Era timpul să renunțe la barierele care o protejau și să lase sentimentele să li se alăture și numai atunci vor începe să aibă un sens. Datorită propriei lui experiențe și înțelepciuni – și poate chiar din interes pentru ea? – o obligase să înțeleagă că inima și mintea nu sunt separate, ci unite, cu o putere mai mare. El pătrunsese în sufletul ei cum nu mai făcuse niciodată nimeni altcineva, transformând-o astfel încât, orice s-ar fi întâmplat, nu va mai putea fi aceeași.

Acum stătea trează în noapte, lăsând să-i curgă primele lacrimi de rușine, regret și înțelegere. „Nu te disprețui", o sfătuise el, atât de receptiv. Își amintea cum trecea atât de detașată de la o relație trecătoare la alta, lua ce avea nevoie și apoi căuta altceva la fel de artificial. Din când în când, atunci când părea că bărbatul respectiv vroia același lucru de la ea, totul mergea bine la acel nivel superficial, și, trebuia să admită că mulți bărbați gândeau așa. Însă de multe ori acele incidente puteau fi niște potențiale dezastre, recunoscu ea acum. Se cutremură când se gândi cât de aproape fusese să pricinuiască sau chiar ea însăși să sufere niște răni emoționale permanente.

Ei bine, totul se terminase acum, spulberat de întâmplările din ultima săptămână. Putea face față acum poveștii ăsteia și era destul de puternică să învețe din ea și să meargă mai departe. Dar cum rămânea cu ea și cu Alex? O făcuse să devină conștientă de ea însăși, așa cum este în realitate, dar ce viitor puteau să aibă? În întunericul nopții, se înfrână să-și pună marea întrebare: ce simțea pentru el?

Când în sfârșit deveni sinceră cu ea însăși, se confruntă cu o serie de adevăruri. Îl dorea intens, îl plăcea, și-l admira enorm. Această

combinație, despre care spunea întotdeauna că e mortală, ar fi pus-o pe fugă în trecut și aproape că o făcu și acum. Când se afla în compania lui se simțea tot atât de în largul ei și naturală pe cât se simțea de stimulată și incitată, totodată. I se părea ireal să-și imagineze viitorul fără el. Prezența lui îi umplea viața chiar și când dormea.

Parcă era o arătare. Apetitul ei sănătos îi pierise. Simon o privea ironic și rânjea. Chiar și elevii ei șopteau și chicoteau pe la spatele ei și chiar o priveau cu o curiozitate fățișă când era neatentă.

Semnele astea indicau un singur lucru: era îndrăgostită de Alex Grant.

Dar atunci, ce simțea el pentru ea? Era confuză. Poate că din punct de vedere sexual și intelectual era o femeie în toată firea, dar emoțional era de-abia la început. Cum îți puteai da seama dacă un bărbat te iubește? Sau dacă era interesat cu adevărat de tine?

E adevărat că exista acea electricitate între ei, pe care el o numea tensiune sexuală. Dar asta, din câte știa, era doar o parte din întreg. Oare el nu vedea decât asta? Știa că el n-avea timp pentru legături superficiale fără viitor pe care le avea ea. Dar poate, din disperare, el se hotărâse să se folosească de nevoile lor fizice reciproce ca s-o aducă cu picioarele pe pământ. Poate că hotărârea asta nu avusese nici o legătură cu sentimentele lui: se folosise de ea, așa cum și ea se folosise de oameni în trecut.

O ținu tot așa până crezu că o să înnebunească. Când veni marți seara știu că va trebui să facă ceva, și încă repede. El îi spusese să ia legătura cu el, să-l sune. Cu alte cuvinte, era în responsabilitatea ei să facă pasul următor. Când era gata, îi mai spusese el, după ce se gândise bine. Mingea era în terenul ei.

Bineînțeles ar fi putut să însemne și următorul plan împotriva lui Wallace Holdings. Însă presimțea că el se referise la ceva mult mai important. Importanța celeilalte probleme se redusese la o furtună într-un pahar cu apă pe lângă cealaltă. Dacă își lua inima în dinți și-l suna, el va înțelege că își dăduse seama de asta și de multe altele. Avea forța s-o facă? Își permitea să n-o facă?

Nimeri în biroul mobil de cel puțin cinci ori în cursul zilei de miercuri dimineață și rămase cu privirea fixată pe telefon, ca și când se aștepta să-i dea soluția. Apoi se întoarse și ieși iar. Membrii echipei au venit de două ori în timp ce era ocupată cu contemplarea telefonului. Ridicând din sprâncene cu înțeles, își văzură de treabă, fără să comenteze.

Chiar înainte de prânz, când toată lumea era în rulotă să se spele pe mâini, să-și facă ceaiul și să-și mănânce sandvișurile, ea mai făcu o vizită în birou, preferând să fie singură. De data asta stătu cu spatele la telefon, ignorându-l ostentativ în timp ce se ocupa cu niște hârtii lungi și plictisitoare care trebuia rezolvate de mult. Când a sunat în spatele ei, aproape că a sărit în sus. Mintea ei fusese atât de preocupată dacă să-l sune sau nu pe Alex, încât uitase că telefonul funcționa în ambele sensuri: să suni și să fii sunat.

– Proiectul Summerford, spuse ea în receptor, ținându-l cu mâna stângă ca să poată continua completarea formularului cu dreapta.

– Domnișoara Joasephine Barnes? Vocea aparținea unei femei, concisă și eficientă. Josie era sigură că n-o mai auzise.

– Da? Intrigată, lăsă stiloul jos.

– Phyllis Ryder-David. Asistenta coordonatorului pentru Planurile de Instruire din Cotswold Anea.

Linia de telefon îi transmise informații succinte Totuși, Josie nu înțelegea. Apoi își dădu seama.

– Ah, vreți să spuneți, Comisia?

– Exact. Domnișoara sau doamna Ryder-Davis trecu direct la subiect. Este vorba despre Wallace Holdings.

– Ah, da?

Josie cea de acum o săptămână s-ar fi lansat într-o tiradă instantanee, spunând exact ce gândea despre cum a capitulat Comisia atât de laș la prima momeală care i-a trecut pe sub nas. Auzi, instruire pentru toți pe șantier! Însă astăzi a rămas calmă, nedivulgându-și gândurile și dându-le o șansă să se explice.

– Da. În primul rând, bravo!

– Poftim?

Josie închise ochii. I se părea ei, sau înnebunise toată lumea?

– Bravo. Pentru ultimele veşti. Grozav. Cum ai reuşit?

– Ce să reuşesc? Luând stiloul începu să mâzgălească pe formularul oficial pe care-l completase. Îmi pare rău, dumneavoastră… ăă… nu ştiu…

– Doamna Ryder-Davis. Vreţi să spui că n-ai auzit? Dumnezeule! Credeam că eşti prima care să ştie. Noi n-am telefonat ieri. Presupun că ţi-au trimis o scrisoare oficială. După cum merge poşta zilele astea, vei avea noroc dacă soseşte mâine. Când te gândeşti la preţul timbrelor, este chiar îngrozitor.

Josie era din ce în ce mai ameţită.

– Ascultaţi, doamnă… ăă, Ryder-Davis, chiar nu ştiu despre ce vorbiţi. Din câte ştiu, lucrurile nu stăteau deloc bine. După întâlnirea specială – la care eu m-am prezentat, adăugă ea cu înţeles, părea de rău. S-a mai întâmplat ceva?

Făcea un efort colosal să nu se aştepte la cine ştie ce, dar optimismul i-o luase deja înainte

Doamna chicoti, bine dispusă.

– Cred şi eu. Mă bucur că sunt mesagerul unor veşti îmbucurătoare măcar o dată, în vremurile astea grele. Aproape întotdeauna îmi revine misiunea de a comunica veştile rele.

Încheieturile lui Josie se albiră pe receptor de nerăbdare, dar nu spuse nimic.

– S-au răzgândit, continuă doamna Ryder-Davis. Au rezolvat problema într-un fel. Se pare că cineva a găsit o soluţie miraculoasă, un fel de compromis şi noi am crezut că e vorba de dumneata. Mai ales fiindcă n-am… putut ajunge la întâlnire.

Bucuria lui Josie sporea cu fiecare cuvânt pe care-l auzea. Poate că până la urmă soarta săpăturilor nu-i era indiferentă. Controlându-şi vocea, încercă să înţeleagă ce vroia să-i spună reprezentanta Comisiei.

– Dar nu ştiţi despre ce compromis este vorba?

– Îmi pare rău, draga mea, nu ştiu detalii. Cred că le vei găsi în scrisoare. Principalul e că puteţi să săpaţi în voie, până la sfârşitul anului, cel puţin. Nu trebuie să-ţi faci bagajul atât de repede pe cât credeai. S-ar putea să dureze chiar mai mult de atât, adăugă ea misterioasă. Ceva în legătură cu antreprenorii.

– Antreprenorii?

Exasperarea îi temperă încântarea, în timp ce stiloul, din voință proprie, începu să orneze cartea de telefoane cu inițialele „A.G.“ în diferite stiluri.

– Ce vreți să spuneți?

– După cum ți-am spus, domnișoară Barnes, nu mi s-a spus totul. Dar se pare că antreprenorii au fost convinși să-și înceapă construcțiile din altă parte a sitului. Deci nu al dumitale, explică ea vag.

– Adică unul din celelalte câmpuri?

Josie știa că mai multe terenuri urmau să fie locuri de construcție, nu numai al ei. Dar se putea să se conastruiască fundația într-un loc și în altele nu?

– Cred că da. Se observa că doamna Ryder-Davis nu se pricepea la detalii. Oricum, orice ar fi în spatele acestei decizii, nu mai trebuie să comentăm, nu? Nu trebuie decât să acceptăm și să fim recunoscători.

– Da, desigur, dar…

– Și dacă n-ai fost dumneata, spuse gânditoare cealaltă femeie, vocea ei emoționată acoperind-o fără efort pe cea ezitantă a lui Josie, aș da orice să știu cui trebuie să-i mulțumim.

Josie avea bănuielile ei, dar se reținu să facă vreo aluzie cu voce tare.

– Bineînțeles că sunt încântată, spuse ea și vă mulțumesc că m-ați anunțat, chiar dacă ați crezut că știam deja. Îmi voi face un orar nou și complet imediat.

– Și puteți spune echipei dumitale harnice că nu vor fi nevoiți să vă părăsească și să înceapă să încarce ciment în betonieră, sublinie doamna Ryder-Davis veselă. Nu vor fi încântați?

„Nu mulțumită vouă“, se gândi Josie sarcastică, dar era prea ușurată și fericită ca să spună cu voce tare.

– De fapt, nu le-am spus. Nu trebuie să afle cât erau atât de aproape să fie transferați…

Slavă Domnului că nu cedase nervos ca să le spună. Își puse stiloul jos și își trecu o mână tremurătoare prin buclele roșcate pe măsură ce întreaga implicație a veștilor își făcea loc în mintea ei.

– Ceea ce mă aduce, continuă ea, la celălalt motiv pentru care ți-am telefonat. Mă gândeam la asta dinainte să se întâmple toate astea, dar a trebuit să renunțăm, firește, când am aflat veștile rele. Acum putem să-ți spunem.

Stiloul lui Josie mâzgălea acum ca notă de încercare pe un bloc de foi de pe masă „Josie Grant". Josie se încruntă cu oroare, mâzgăli cuvintele denunțătoare până deveniră ilizibile, rupse foaia de deasupra blocului, o mototoli într-o biluță și o aruncă la coș.

– Ce să-mi spuneți, doamnă Ryder-Davis? întrebă ea cu o toleranță neobișnuită.

– Comisia ar vrea să-ți ofere un post permanent în această zonă, după ce termini Proiectul Summerford.

– Un ce? După ce o spuse, știu că era neelegant și nedemn, dar nu se putuse abține.

– Un post, îi explică doamna Phyllis Ryder-Davis cu răbdare. O funcție. Un post.

– Ce fel de post? Era prea mult. Josie se lăsă pe spate în scaun, ducându-și mâna stângă la capul care îi vibra. Sunt arheolog, știți, nu … Nu un birocrat mărunt, era pe cale să spună, dar își înghiți cuvintele la timp.

– Desigur, draga mea, o liniști doamna calm, și încă unul excelent. Și atât de bună cu tinerii. Tocmai asta este: avem atâtea mici proiecte interesante ca al dumneavoastră, care se adună. Regiunea noastră pare să fie plină de ruine fascinante. Tot timpul apar câte unele.

Era atât de mândră, încât aproape își imagina că era personal responsabilă pentru prezența lor.

– Dar ce trebuie să fac?

Folosindu-se de tot controlul ei, Josie reuși să vorbească, intrigată dar și pe un ton de afaceri.

– Ajung și acolo. Diferitele Consilii locale cred că toate asemenea situri trebuie să fie cercetate în totalitate și noi suntem de acord. Mai mult, pot fi programe ideale de instruire a tinerilor șomeri, așa cum ai demonstrat dumneata. Și din moment ce suntem destul de norocoși și

avem la dispoziție fonduri, nu mari, înțelegi, dar suficiente, ne-am pus de acord să numim unul sau doi supraveghetori cu normă întreagă. Să aibă totul în grijă, înțelegi, să se asigure că echipele fac ceea ce trebuie. Noi lucrăm în birouri, dar vizităm adesea toate siturile din zonă.

Făcu o scurtă pauză după acest discurs, iar Josie se gândi că poate aștepta ca ea să facă o remarcă inteligentă. Dar înainte să deschidă gura, doamna Ryder-Davis începu iar:

– Acum, din moment ce ai făcut minuni cu acei… căută repede un cuvânt potrivit, tineri de la Summerford și ai găsit atâtea lucruri minunate, ne-am gândit că ești cea mai bună candidată. Desigur, ne dăm seama că ai ceva de terminat la Cambridge, se agită ea, fără s-o lase pe Josie să spună ceva. Dar poate după ce vă lămuriți treburile acolo… am înțeles că munca dumitale de cercetare științifică de acolo este practic terminată…

În sfârșit, făcu o pauză. Dacă ar fi putut să vadă expresia de pe fața lui Josie, nu s-ar mai fi chinuit să vorbească. Trebuia să se gândească la chestiuni importante, desigur. O asemenea decizie de anvergură trebuie luată cu calm, după o cântărire atentă a avantajelor și dezavantajelor. Nu se făcea să te arunci cu capul înainte, oricât de puternice ar fi fost instinctele care o îndemnau să facă asta. Trebuia să se întoarcă la Cambridge, să vorbească despre asta cu colegii ei, cu Simon…

Bine că nu era nimeni să vadă zâmbetul de pe fața lui Josie.

– O voi face, doamnă Ryder-Davis, spuse ea.

Scurta tăcere era mai asurzitoare decât cuvintele. Chiar și doamna aceasta redutabilă părea neobișnuită, cu luarea unor decizii atât de rapid. Dar își reveni repede.

– Splendid! Bravo iar, domnișoară Barnes! Nimic nu se compară cu o aprobare sigură și fermă! Coordonatorul va fi încântat. Între timp, desigur, vom trece totul în scris, îți vom trimite o invitație oficială și poate, draga mea, adăugă ea cu amabilitate, te mai și gândești puțin? Să te asiguri că încă mai vrei după ce ai trecut în revistă toate avantajele și dezavantajele?

– Nu vă faceți griji, promise Josie cu blândețe, așa voi face. Și vă mulțumesc.

– Pentru nimic. Totul a mers atât de bine încât nu putem decât să ne bucurăm că lucrurile vor continua. Nu cred că vom afla exact totul în legătură cu răzgândirea celor de la companie. Important este că s-au răzgândit. „Așa că, înapoi la treabă!“ exclamă ea jovial. Și înapoi la mistrii!

– Să ne continuăm treaba, repetă Josie încet. La revedere și mulțumesc încă o dată.

– La revedere și pe curând, domnișoară Barnes, spuse Phyllis Ryder-Davis, mesagerul de vești bune.

După cinci minute pe care le petrecuse uitându-se în gol și ștergând mâzgălelile făcute pe un formular foarte important, Josie fugi în rulota mare și-l scoase pe Simon din adunătura gălăgioasă care lua prânzul.

– Îmi cer scuze că am întrerupt o conversație atât de animată, îi spuse ea în timp ce se plimbau pe câmpia liniștită. Trebuie să-ți spun ceva între patru ochi.

Simon luă o mușcătură dintr-o chiflă cu crenvurști și-i aruncă o privire pătrunzătoare.

– Arăți foarte agitată, te-ai făcut toată roz. Ce s-a întâmplat cu tenul tău palid, poetic? Ai luat cumva premiul Bond? Ai câștigat la loterie?

Josie țopăi câțiva pași înaintea lui. Apoi își aduse aminte de inevitabila ei poziție de autoritate și își luă o atitudine mai sobră și mai matură.

– Și mai bine. Tocmai am primit un telefon.

– Ah, da?

Ea deveni și mai roz când îi văzu expresia vicleană.

– Nu este ce crezi tu, mormăi ea, pleoștită pentru moment. Apoi râse. Din partea comisiei.

– Numai ei? El își linse firimiturile de pe degete.

– Simon, e ceva serios. Trebuie să mă asculți cu atenție.

– Sunt numai urechi și foarte serios. Numai că te rog, dă-mi vestea cu blândețe, mormăi el. Am avut parte de destule vești proaste cât să-mi ajungă un an.

– Nu este deloc rea. Este grozavă. Cea mai bună veste pe care o puteam primi, se entuziasmă ea.

Apoi îi povesti totul de la început.

Când sfârși, el scoase un fluierat prelung. Apoi îi înconjură umerii cu o mână osoasă și-i strânse ușor. Pentru Simon era exteriorizarea celui mai înalt grad de exuberanță.

– Ei! Așa mai zic și eu! Josie, vulpe bătrână! Deci, îți vei căuta un post mai permanent prin locurile astea?

– Cam așa ceva, aprobă ea fericită. După ce se termină proiectul, bineînțeles. Deocamdată pot să stau la fel de bine și aici.

El se uită la ea cu agerime.

– Știi că ne vei lipsi în Cambridge.

Ea îi luă brațul.

– Poate, puțin. Și eu vă voi simți lipsa. Dar hai să recunoaștem, n-am avut niciodată cu adevărat rădăcini acolo, nici acolo și nici în altă parte. Întotdeauna am fost genul de om care nu se stabilește. Poate acum e șansa mea să schimb asta. Oricum, îmi place aici, adăugă ea după o scurtă pauză.

– Asta am înțeles și eu. El sări într-o parte, cu mâinile în buzunare. Păi, eu și Claire putem să te vizităm. Și tu te poți întoarce să stai cu noi.

– Mi-ar plăcea, mulțumesc.

Părea atât de real, ca și când deja așa se petreceau lucrurile.

– Minunate veștile despre săpături, spunea Simon. Chiar nu știi cum i-au convins?

– Nu prea am înțeles de la doamna aceea. Ceva în legătură cu începerea lucrărilor pe o altă porțiune. Cred că voi afla foarte curând.

– Și eu la fel. Fluieră din nou, de data asta printre dinți. Josie, și eu trebuie să plec curând. Mă bucur că s-a petrecut așa, pentru că nu mi-ar fi plăcut să te anunț despre asta știind cum te simți. Acum că știu că ești bine, pe picioarele tale, mă simt mai bine. Trebuie să duc materialul ăsta să fie verificat și datat și mai sunt și studenții mei…

– Și Claire, termină ea pentru el.

– Ei bine, da. Dădu cu piciorul într-o piatră. Mi-a telefonat aseară. Chiar trebuie să mă întorc.

– Sigur că da, spuse Josie călduros. Scuză-mă, am fost atât de preocupată cu problemele mele încât nici nu mi-am dat seama că a trecut o săptămână.

– Nu-i nimic. Mă gândeam să plec vineri, dacă nu te deranjează.

– Să mă deranjeze? Simon, ai fost minunat. Nici nu-ți pot spune cât m-a ajutat prezența ta. Sigur că trebuie să te întorci. Se gândi câteva secunde, apoi continuă. Pot să-ți cer un ultim serviciu?

– Sigur. Chiar și jumătate din regat.

Ea chicoti.

– Nu va fi necesar. Dar aș vrea să am o parte din dimineața de mâine liberă. Te superi dacă rămâi iar la comandă? Trebuie să rezolv niște treburi urgente în Bath și aș prefera să n-o fac la telefon. Dacă supraveghezi tu gloata de aici, aș putea să chiulesc atât cât îmi trebuie să le rezolv cum trebuie.

– O idee excelentă. Privirea lui era afectuoasă și îngrijorată. Ți-ar prinde bine o pauză, Jo. Ar fi bine să te duci undeva unde e frumos. Dacă nu plănuiești să faci ceva drăguț, o admonestă el cu asprime, m-am gândit să stau aici și să fac pe șeful.

– Nu știu dacă „drăguț" este cuvântul exact.

Acum era solemnă, meditativă.

– De fapt, mă aștept să fie foarte dificil. Dar este ceva ce trebuie să fac – ce vreau să fac – și asta cât mai curând cu putință.

– Cineva pe care trebuie să-l vezi? o întrebă el cu blândețe.

– S-ar putea.

– Adică să nu-mi vâr nasul, nu? rânji el. Scuze, Jo.

– Nu fi prostuț. Îi dădu un ghiont în coaste, în glumă. Pur și simplu nu vreau să vorbesc despre asta încă. Poate într-o zi…

Se întoarseră spre rulotă. Elevii se răspândeau în toate direcțiile, nerăbdători să-și reia activitățile.

– Ei bine, spuse Simon ușor, atâta timp cât știi ce faci.

– Nu-ți face griji.

În ochii ei era o strălucire pe care Simon n-o mai văzuse înainte. Vocea ei era senină, dar încrezătoare.

– N-am fost mai sigură de ceva în viața mea.

Capitolul 9

Luarea unei decizii importante putea fi comparată cu luarea unei poveri imense de pe umeri. În acea noapte Josie dormi excelent și se trezi proaspătă și gata să întâmpine o nou dimineață de primăvară. Ea fredona în timp ce îmbrăca o pereche de blugi roșu-închis și o cămașă moale cu pătrățele roșii și crem și o vestă fără mâneci. Își perie părul până străluci, apoi își puse o pălărioară rotundă, bej peste buclele neascultătoare, cu speranța deșartă de a le ține sub control în adierea proaspătă de aprilie.

După un mic dejun frugal, căci era prea surescitată ca să mănânce, își luă geanta, o jachetă roșie impermeabilă și se îndreptă spre mașină. Silueta sprintenă a lui Simon se odihnea în pragul rulotei, trimițându-i un ultim semn de încurajare în timp ce demara. Expresia lui era laconică, așa cum era de obicei, dar era o strălucire evidentă în ochii lui când îi ură noroc.

Ea simțea că plutește în timp ce conducea de-a lungul văilor verzi ale acelei regiuni ce se trezea la viață. Ploile de aprilie transformaseră copacii și iarba într-un verde luxuriant.

Josie se entuziasmă de această parte a regiunii care strălucea în lumina soarelui timpuriu. Da, ar putea să se atașeze de acest loc. Făcea ce trebuia acceptând slujba aceasta, indiferent ce urma să se întâmple. Și astăzi va face tot posibilul să afle cât mai multe despre asta, fie ce-o fi. Astăzi începea restul vieții ei!

În dimineața asta ea era condusă de instinct, poate chiar de un impuls. Noua Josie învăța să-și asculte inima și nu rațiunea. Era o experiență nouă și stranie, în mod normal înfricoșătoare, dar incitantă și antrenantă… reală. Și era sigură că o ducea în direcția cea bună în acel moment.

Când intră în suburbiile vechiului oraș Bath, deschise harta aflată pe scaunul pasagerului. Va fi destul de greu să aleagă dintre sistemele acelea pe un singur sens și nu cunoștea prea bine orașul.

Își dădea seama după hartă că firma lui Alex își avea birourile pe strada River Avon, care cotea în spatele vechiului oraș. Ceea ce nu-și dăduse seama până când ajunse la fața locului, era că acestea se aflau în locul unui depozit părăsit. Clădirea întortocheată și ieșită din comun fusese separată în trei sectoare, fiecare adăpostind câte o companie diferită. Își parcă mașina undeva de-a lungul râului și căută indicațiile de pe ușa principală care o informară că sediul firmei Grant Randle Holt se găsea la etaj.

Liftul era dintre cele demodate, cu uși din fier grele pe care trebuia să le tragi, însă erau line și ușoare, cu lemnul vechi frumos lăcuit și strălucitor. În două minute ajunse la etajul trei și coborî. Pulsul i se zbătea nebunește, iar inima îi galopa în piept, dar în aparență părea calmă.

Nu exista nici o ușă sau vreun hol. Stătea la capătul unui studio imens fără pereți interni care probabil acoperea toată suprafața clădirii. Geamuri întinse înlocuiau pereții și o parte din tavane, lăsând la vedere orașul și dealurile înconjurătoare, inundând camera cu o lumină pătrunzătoare. Aici nu era nimic vechi în ceea ce privea mobila sau accesoriile care reprezentau tot ce era mai bun în materie de modern și simplitate. Josie nu era expertă, dar recunoscu o îmbinare echilibrată cu grijă de confort și bun-gust. Era un loc liniștit și spațios, unde te puteai relaxa și munci în același timp.

De fapt, câțiva oameni chiar asta făceau, fiecare cocoțat pe scaune înalte la niște birouri din lemn separate, adânciți în concentrare. Privirea lui Josie trecu peste ei, căutând acea față și siluetă care s-ar distinge de restul. Dar el nu era acolo. A putut să-și dea seama de asta oricum, de când a venit și a simțit atmosfera, pe care el o personaliza, dar Alex nu era.

În schimb, era Vicky Randle. Ea o văzu pe Josie și sări de pe scaun, îndreptându-se spre ea. Vicky era îmbrăcată pentru serviciu astăzi, foarte elegantă și atractivă într-o rochie albastră cu șorț peste o bluză bleu care se plisa la gât, cu părul scurt blond coafat și cu fața pe jumătate ascunsă în spatele unor ochelari mari și rotunzi.

– Josie!

Pur și simplu radia a „bun-venit", care trebuia să fie sincer.

– Ce surpriză plăcută! Ce te aduce printre noi? Te așteptam?

– Păi, nu, admise Josie. Treceam pe aici, minți ea, și m-am gândit să văd dacă…

– Mă tem că Alex a ieșit.

Vicky era atât de naturală încât ai fi zis că era ceva absolut obișnuit ca Josie să vină aici.

– Tatonează un proiect grozav, cred că va fi un complex sportiv sau un club de recreere, însă nu ni s-a acceptat propunerea. Ar trebui să se întoarcă pe la prânz. Poți să revii, sau vrei să aștepți? Ești binevenită, o îndemnă ea.

– Păi, eu…

Josie se simți prinsă cu mâța-n sac. În mod prostesc, nu se așteptase la asta. De ce să nu fie Alex plecat, la urma urmei? Ar fi trebuit să telefoneze mai întâi, dar nu avusese curajul. Era atât de dificil să vorbești cu o voce fără trup. De data asta, știa că trebuie să lămurească lucrurile față în față.

– Nu mă grăbesc, îi spuse lui Vicky.

Vicky o cântări, observându-i expresia tulburată, aerul ezitant și imediat preluă controlul.

– Uite ce e: în dimineața asta nu sunt foarte ocupată. Rămâi să bei o ceașcă de cafea, să vorbim și să te uiți prin jur și peste planurile Summerford. Mă tem, adăugă ea malițios că nu avem și o machetă.

Josie avu politețea să roșească la această ironie blândă, însă dădu din cap cu recunoștință și zâmbi ca răspuns invitației lui Vicky.

– Mulțumesc îi spuse ea. Mi-ar plăcea foarte mult să văd aceste planuri și tot ceea ce faceți, dacă ai timp.

Se uită prin studio cu o fascinație sinceră, ochii de felină strălucindu-i luminoși în lumina puternică.

– Întotdeauna îmi găsesc timp pentru o pauză când am mult de lucru, spuse Vicky. Orice scuză e bună să mă eschivez. Lenevia face parte din personalitatea mea.

Josie râdea, fără să creadă nici un cuvânt. Însă Vicky continuă:

– Nu ca Alex. El este un împătimit al muncii.

– Da, spuse Josie. Mi-ai mai spus.

– Așa e.

Vicky se întoarse și o conduse prin studio spre un colț îndepărtat unde niște fotolii joase erau grupate în jurul unei măsuțe pentru cafea, cu tăblia din sticlă.

– Cât pe-aci să uit. Ai grijă, spuse ea peste umăr, în ultimul timp a părut puțin distrat. Sperăm că nu tânjește după ceva.

Josie preferă să nu comenteze. Ceva din vocea lui Vicky o făcuse să spere, dar numai puțin. Însă nu se mai grăbea să tragă concluzii până când nu va vorbi cu el, față în față.

În timp ce treceau pe lângă birouri, se ridicau capete prietenoase, care o analizau cu ochi interesați dar inofensivi pe străina din mijlocul lor. Vicky se oprea s-o prezinte pe Josie fiecărei persoane.

– Josie, ea este Sue Clements, designerul nostru de interioare. Ceea ce i-a rămas necunoscut în materie de țesături, vopsele și tapet încă trebuie inventat. Și ea este Ruth Short, asistenta noastră cu un viitor frumos, fie cu noi fie în altă parte.

Cele două femei au salutat-o pe Josie cu căldură înainte să se întoarcă la desenele și îmbinările lor de culori.

Vicky se opri la alt birou.

– Iar el este Julian Holt, cel mai tânăr partener al nostru și un om care face carieră rapid. Generația viitorului. Jule, ea este Josie. Ea se uită peste umărul lui: la ce lucrezi?

Julian îi adresă lui Josie un surâs amețitor. Era foarte tânăr, probabil mai tânăr decât ea. Bine clădit, era foarte chipeș, într-un stil tineresc. Tot ce ținea de el, de la pantofi la haine și la stilul zbârlit de tunsoare, inclusiv cercelul de aur din ureche, era meticulos combinat după ultima modă. Dar avea o față deschisă și onestă și ochi cenușii pătrunzători care în momentul de față cercetau fața ei.

– Idei pentru fabrica Hammond, îi spuse lui Vicky fără să se uite la ea. Bună, Josie, continuă el. De unde ai apărut? Nu te-am mai văzut, nu?

– Nu, fu de acord Josie, întorcându-i inspecția fățișă.

– Desigur, altfel sunt sigur că mi-aș fi amintit.

Se întoarse spre Vicky.

– O prietenă de-a ta? o întrebă el. Atunci, de ce n-ai adus-o mai de mult? Nu este corect față de masculii cuceritori ca noi, se plânse el, dacă le ascunzi pe cele mai bune.

El își întoarse atenția spre Josie.

– Nu-i așa, dragă? rânji el.

Josie își reținuse un zâmbet ironic față de acest flirt îndrăzneț. Înainte să găsească o replică potrivită, Vicky interveni în favoarea ei.

– Nu începe cu lingușeala, tinere Jule. Josie este o persoană cu o profesie înaltă, nu vreo puștoaică aiurită pe care să-ți exersezi tu replicile.

El era la fel de țanțoș.

– Și inteligentă pe deasupra? Și cine se plânge? Cu ce te ocupi, păpușă? Lasă-mă să ghicesc… lăsându-și capul într-o parte, o studie îndrăzneț. Hmmm… mi te închipui doctor, arătând uluitor în alb; sau poate un avocat care ia curtea cu asalt. Nu, nu… știu, ești profesoară. Asta este, o profesoară care își are clasa la degetul mic.

– Nu.

Josie nu vroia să-i spună. Chiar îi plăceau micile lui jocuri, care erau o schimbare după ultimele evenimente din viața ei.

– Este arheolog, Jule. Vicky flutură un deget spre el, părând ea însăși o învățătoare scrobită. Ai auzit de Summerford? insinuă ea, așteptându-l să înțeleagă aluzia.

– A, acea Josie. Inspecția lui spori. Numele tău a fost foarte des pronunțat în ultima vreme de domnul și stăpânul nostru, spuse el. Acum că te văd, înțeleg de ce.

Josie și-ar fi dorit să-și exprime părerea puțin mai altfel. Astfel spusă, i-a provocat un fior ciudat de-a lungul spinării. Simțindu-i reacția, Vicky a luat-o ușor de cot.

– Haide, Josie. Trebuie să-l lăsăm pe micuțul Jule să-și vadă de desen, atlfel procesul creator se va dispersa.

– Și n-am vrea asta, nu? Jule ridică din umeri nepăsător și rânji, apoi se întoarse la biroul lui. Pe cuvânt, Josie. Să ne mai vizitezi, întotdeauna e bine să vezi puțin talent proaspăt prin locul ăsta învechit.

– Incorigibil! murmură Vicky în timp ce se îndepărtau, dar zâmbea. Minte ageră și un designer deștept, îi șopti ea lui Josie la ureche în timp ce se îndreptau spre capătul studioului. Are un viitor strălucitor în față, Alex a avut dreptate când i-a dat șansa să devină partener, deși eu aveam îndoieli. Asta chiar l-a motivat, i-a dat încredere în sine. Deja este o investiție pentru firmă. Mai trebuie să se maturizeze puțin, asta-i tot.

– Toți o facem o dată și-o dată când vine timpul, se trezi Josie că spune cu înțelepciune.

Vicky nu spuse nimic, în afară de o privire iute și pătrunzătoare.

Departe de ceilalți, într-un colț, o fată drăguță de culoare stătea în spatele unui birou larg, înconjurată de mormanul obișnuit de acte, mașina de scris și de telefon.

– Ea, spuse Vicky, este secretara noastră, Linda. Toată organizația asta s-ar destrăma fără ea. Linda, ea este Josie Barnes.

Linda zâmbi, peste teancul ei de documente.

– Barnes, ai spus?

– Da, confirmă Josie, aproape știind ce urma.

Linda se încruntă, fixând-o pe Josie cu niște ochi de culoarea alunei.

– Unde am mai auzit numele ăsta?

– Proiectul Summerford, spuse Vicky.

– Sunt arheologul de acolo, explică Josie politicoasă, întrebându-se dacă era cineva care nu cunoștea toată povestea.

– A, da, dădu Linda din cap cu înțelepciune. Cea care a stârnit toată furtuna din ultimele zile, ceva în legătură cu Wallace Holdings? Nu cunosc prea multe detalii, dar știu că a trebuit să fac legătura cu multe conversații urgente, să trimit pachete expres, să fac nenumărate cești de cafea neagră pentru domnul Grant și, în general, să-l calmez în timp ce încerca să rezolve o problemă complexă. Se uită la Josie cu curiozitate prietenoasă. Trebuie să fi fost ceva foarte important de era domnul Grant atât de înverșunat. De obicei…

– Era important, confirmă Josie, simțindu-și obrajii încălzindu-i-se în timp ce asculta cât se implicase Alex. Cât de mult putuse să se înșele asupra lui? Cât de umilă trebuie să se simtă?

– Apropo de cafea, întrerupse Vicky repede, probabil ca s-o ferească pe Josie de alte descoperiri jenante, poți să faci rost de încă o ceașcă pentru Josie, iubito. Am să-i arăt niște schițe și mai trebuie să discutăm ceva, nu-i așa Josie?

– Da, fu Josie de acord. Cred că da.

Zece minute mai târziu, amândouă erau instalate confortabil în niște fotolii din pluș, sorbind cafea din căni mici de ceramică. Vocile lor joase erau înăbușite în acel colțișor bine capitonat, dar niște zgomote de mișcare și conversație din spatele lor indică faptul că toată lumea își luase o pauză de cafea.

– Deci, Vicky se uită la Josie peste marginea căniii de cafea, trebuie să fii încântată de ultimele vești, nu?

Josie se pregăti să discute despre acest subiect,n sfârșit fără ocolișuri.

– Da, sigur că sunt. De fapt, încă n-am aflat pe căi oficiale. Cineva de la Comisie m-a sunat ieri în legătură cu altceva și…

Sprâncenele lui Vicky se ridicară mirate.

– Vrei să spui că cei de la Wallace Holdings nu ți-au spus încă? Credeam că vei fi prima pe care o vor anunța.

– Da? murmură Josie cinic. Eu cred că ar fi bucuroși să mă lase să mă perpelesc puțin.

Luând o înghițitură fortifiantă de cafea, își înclină capul spre Vicky, cu o expresie deodată intensă.

– Vicky, cum a… cum ați reușit? Nu înțeleg. Trebuie să fi avut legătură cu voi…

– Alex a fost, desigur. Vicky se uita contemplativă în ceașca ei de cafea. Într-un fel mă bucur că nu l-ai găsit, pentru că îmi dă ocazia să-ți povestesc cum s-a întâmplat. Cred că aș face-o mai comprehensiv decât el. Nu este genul de bărbat care să se dea mare, nici atunci când merită.

Josie aprobă din cap, cu ochii strălucitori, așteptând.

– Știam că el a fost. Adică… roși ușor, acum știu.

– Da, ei bine, spuse Vicky, cu o voce crispată, mai bine încep cu începutul. Dacă repet unele lucruri pe care ți le-a spus și Alex, atunci, sublinie ea, vei ști că ți-a spus adevărul.

„Și de data asta, se gândi Josie, răsucind cuțitul în rană, poate chiar vei crede".

Vicky se lăsă pe spate în scaun, cu ochii albaștri pe fața lui Josie.

– Când am auzit prima oară despre planul de a începe construcțiile mai devreme, n-am fost prea supărați sau surprinși, pentru că chiar noi făcusem acea recomandare, la început, cum a spus și Alex la întâlnire. Ne-au făcut să credem, Josie, că Proiectul tău era oricum aproape încheiat și că nimic n-ar fi fost deranjat serios dacă se termina mai devreme. Și ăsta, insistă ea, este adevărul.

Bineînțeles că era adevărat. Wallace Holdings ar face orice ca să iasă totul cum vor ei, iar Josie ar fi trebuit să știe asta.

– Ne-am dat acordul, continuă Vicky, pentru că astfel am fi putut să ne încadrăm în cifrele prefigurate și am fi putut fi plătiți cu atât mai repede. După ce s-a luat decizia, Alex a spus că ar fi bine să se ducă să mai arunce o privire pe șantier, în caz că trebuia să facem vreo modificare la planurile inițiale. În definitiv, trecuse un an de la ultima vizită. A ales o duminică dimineață, când știa că mai erau și alți oameni ca de obicei, ca să se poată pierde în public și să viziteze locul. Nu prea se grăbea să te întâlnească, crezând că aflaseși și că nu erai prea încântată de asta. Oricum, a ajuns cam devreme și te-a găsit acolo, singură…

– Da, spuse Josie ca un ecou, amintindu-și acel moment cu prea multă intensitate.

– Împreună cu munca trudnică, ajutoarele pasionate și realizările tale, i-am dat limpede de înțeles lui Alex că aveai nevoie de fiecare zi din acel an pe care încă presupuneai că-l mai ai.

– Dacă mi-ar fi spus de la început de ce se afla acolo, murmură Josie.

– Pur și simplu nu-i venea să creadă că cei de la companie nu-ți spuseseră încă. S-a hotărât să discute cu mine înainte de a spune ceva.

S-a năpustit la mine plin de indignare, în favoarea ta, vorbind aiureli despre săpături și o groază de ocări la adresa companiei…. și, ei bine, zâmbi ea, restul îl știi.

– Ai apărut la mine cu toată ceata, își aminti Josie, întorcându-i zâmbetul și am crezut că erați…, fața ei se îmbujoră.

Acum că reușea să roșească și să plângă din nou, se pare că era blestemată s-o facă destul de des. Vicky chicoti.

– Era de înțeles, ai crezut că suntem ai lui Alex. Era atât de agitat încât nu s-a gândit să explice asta mai întâi, ție sau mie. Oricum, ne-am uitat prin jur și am simțit la fel ca el. Imediat cum ne-am început lucrul luni, ne-am dus la Wallace Holdings să le spunem să amâne totul până ne revizuiam planurile. N-am spus de ce, doar că aveam nevoie de câteva zile înainte ca propunerea să fie pusă în aplicare. Ne-am convins și de faptul că nu-ți spuseseră încă. Își strânse buzele. N-au fost foarte mulțumiți de noi, au spus că nu este un comportament profesional și că ar fi trebuit să ne gândim la asta mai înainte. Lui Alex nu i-a plăcut asta deloc. El este foarte mândru de munca lui și s-a ales cu toate reproșurile, el fiind șeful

Josie tresări: pe deasupra, mai primise și reproșurile ei.

-Continuă, o imploră ea, hotărâtă să audă toate faptele de la un observator implicat și el.

– Păi, să văd… până marți nu găsisem o soluție satisfăcătoare, așa că am căzut de acord că îți eram datori cu adevărul, din moment ce Wallace Holdings nu părea să aibă de gând s-o facă. Alex nu suporta gândul să te știe acolo, muncind atât de mult fără să știi ce se întâmplă… așa că ți-a făcut o vizită, nu?

– Am ieșit să luăm cina. A fost o… seară foarte frumoasă. Dar nu mi-a spus.

– Nu. A vrut, a încercat. Dar când a auzit ultimele noutăți – mormintele acelea, nu? – s-a hotărât iar să găsească ceva, un fel de compromis, înainte să afli ce se întâmpla. Alex nu este genul care să se dea bătut atât de ușor și era atât de evident că aveai nevoie de acele luni ca să-ți închei ultimele descoperiri… așa că, până la urmă, nu ți-a spus. S-a întors la mine și am luat-o de la capăt, analizând diferite planuri și discutând toate posibilitățile.

– Între timp, eu am aflat a doua zi, își aminti Josie cu durere și imediat m-am gândit că era – erați – o parte din complot – că erați implicați…

– Așa am înțeles și eu, oftă Vicky. N-aș putea să te învinovățesc. Cred că a fost o lovitură incredibilă. Ei bine, știam că ai primit scrisoarea, pentru că o secretară de la Wallace Holdings ne spusese că a fost trimisă. Așa că Alex a venit iar să te vadă, sperând să-ți spună că măcar, încercam să găsim o soluție și să nu disperi. Încă nu știam cum, dar trebuia să găsim un mod care să nu ne afecteze mândria profesională.

– Și eu nici măcar nu l-am ascultat! Vocea lui Josie era foarte joasă. Și, după asta?

– Păi, se gândi Vicky, vineri dimineață, înainte de întâlnire, i-a venit o idee și ne-am dus la antreprenori să le-o prezentăm.

– Dar despre ce era vorba?

Josie era fascinată, lăsând la o parte faptul că asta avea o influență majoră asupra viitorului proiectului ei.

– Cel mai bine îți răspund arătându-ți planurile. Ca să simplific, el și-a dat seama că ar fi posibil, cu niște manevre, să înceapă lucrul la fundațiile principale pentru casele propriu-zise fără să se atingă de mai mult de o fâșie periferică din câmpia ta. Vezi tu, îi explică ea, se întâmplă ca o parte din șantierul tău să fie desemnat a fi terenuri și grădini, locul de joacă al copiilor, piscine și toate cele. Peisajul meu minunat.

Josie începea să înțeleagă.

– Dar ce au spus antreprenorii?

O umbră de iritare trecu peste fața lui Vicky când își aminti ceea ce părea a fi fost o ședință complicată.

– Au fost intransigenți. Au insistat că nu se putea să lase o parte din pregătiri pe mai târziu. Dacă își puneau în funcțiune mașinile, trebuia să includă totul. N-au vrut să cedeze deloc.

– Bieții de voi! Deci de-asta ați ajuns atât de târziu la întâlnire…

– Și de ce eram puțin agitați, o aprobă Vicky. Fusese o zi grea.

Chiar că fusese, pentru toți. Nu e de mirare că Alex reacționase așa după aceea, când ea refuzase să-l asculte.

– Dar mai târziu s-au răzgândit, de ce?

Vicky se relaxă, ajungând la o parte mai plăcută din povestirea ei.

– Eu și Alex am analizat totul până în zori. Când s-a întors, în sfârșit, a trecut pe la noi pentru cină și încă ne mai băteam capul cu asta pe la miezul nopții. John s-a culcat și ne-a lăsat să continuăm.

– Vai!

Josie se străduia să-și amintească ce spusese Alex în după-amiaza aceea, cum că trebuia să se întoarcă în Bath să discute cu Vicky. Doamne, cât fusese de idioată! Nu mai suporta, dar venise să afle totul și n-avea de gând s-o ia la fugă acum, chiar dacă era ceva personal.

Vicky se gândea la soțul ei, pe față jucându-i un zâmbet afectuos

– Ah, nu-ți face griji pentru John. Este obișnuit cu asta și, oricum, câteodată nu-l văd jumătate din noapte când scrie.

– Dar până la urmă ați găsit o soluție mai bună? o îndemnă Josie nerăbdătoare.

– Alex a găsit. A muncit tot weekendul aproape fără pauză. N-ai crede de câtă muncă e nevoie ca să schimbi chiar și un lucru minor dintr-un plan, mai ales când e vorba despre case. Din fericire, era vorba numai de două și el le-a mutat astfel încât numai marginea câmpului tău intră în construcție. Majoritatea va deveni doar peisaj și nu este nevoie de pregătiri până nu sunt clădite casele. A fost o operațiune maraton, Josie, crede-mă.

Acum o credea. Și când Alex o vizitase sâmbătă era în toiul lucrului, iar ei nici măcar nu-i adusese vorba despre planuri. Atunci avea altceva în minte.

– Îmi închipui, murmură ea, înroșindu-se.

Vicky zâmbi.

– Ne-am dus triumfători cu noile planuri la antreprenori, la prima oră luni dimineață. De data asta, am avut mult noroc și am dat peste un alt director, mai înțelegător. Le-a analizat cu atenție și-a zis că nu vede nici un motiv pentru care restul să nu meargă conform planului, lăsând secțiunea ta ultima. Ar trebui să dureze vreo nouă luni cel puțin, de când vor începe. De fapt, devenise chiar interesat în legătură cu proiectul tău

și când i-am explicat s-a supărat. Dacă l-am fi avut de partea noastră de la început, suspină ea. Dar cred că fusese plecat în vacanță sau ceva de genul ăsta.

Josie își închipui succesul lor.

– Cred că ați fost extraordinar de bucuroși!

Au muncit atât de mult ca să reușească, și totul numai pentru ea.

– Cred și eu. Obosiți, dar încântați.

Ochii ei albaștri erau blânzi când îi zâmbi lui Josie.

– Alex, de obicei, are sufletul cel mai pașnic și mai echilibrat cu putință. Dar câteodată se lasă prins de câte ceva și atunci e ca o tornadă. Se uită cu atenție la Josie. N-aș vrea să-l supăr într-un asemenea moment.

Nu, se gândi Josie, n-ai vrea!

– Dar nu cunosc pe nimeni care să fie un aliat mai bun, Josie. Și faptul că a contribuit fără să-și dea seama la situația grea în care te aflai l-a făcut și mai hotărât să te scoată din ea. Când a văzut ce se întâmpla acolo… și te-a întâlnit pe tine…, făcu o pauză, lăsându-și capul într-o parte. Sinceră să fiu, nu prea știu ce l-a apucat. Nu l-am mai văzut niciodată atât de disperat să realizeze ceva. Și îl știu de câțiva ani buni, în care a avut de-a face cu multe provocări.

– Da. Ei bine…

Încă o dată Josie trebui să-și dreagă glasul care părea să n-o mai asculte.

– Deci, Wallace Holdings a trebuit să accepte până la urmă?

– Dacă așa spuneau antreprenorii lor. Oricum, pe ei nu-i afectează cu nimic. Totul va merge înainte peste trei luni, numai secțiunea ta va rămâne neatinsă. Așa că s-a încheiat cu bine pentru toți. Vreau să spun că, pentru un timp, vei avea la orizont niște buldozere monstruoase și chiar vei putea să vezi cum sunt construite casele, dar nu cred că te vor deranja vreun pic.

– Oh, ar putea fi chiar interesant, spuse Josie cu căldură. Vicky, nu știu cum să-ți mulțumesc.

– Nu mie, iubito. Eu pur și simplu am mers în urma unui bărbat grozav. Mulțumește-i lui. Se aplecă în față, adoptând un aer confidențial. Se va bucura că ai venit. Era foarte supărat că nu credeai în intențiile lui

bune. Alex se trage din triburile acelea scoțiene care spun exact ce au în minte. De asemenea, sunt cei mai afectuoși, sinceri și de nădejde oameni pe care-i cunosc. Cu toate că a trăit aici, în sudul nostru sofisticat mulți ani, în inima lui de celt a rămas la fel de pasionat și de agitat. Și încă mai acționează după cum îi dictează inima, Josie, în ciuda acelei minți originale și încăpățânate.

Ea tăcu pentru câteva momente, uitându-se prin luminator la domul albastru care părea atât de aproape.

– Nu-mi închipui cum a reușit să n-o dăruiască vreunei doamne norocoase în toți acești ani. El spune mereu că n-a întâlnit pe nimeni care să-i dorească inima. Cu toate că multe au încercat, cred că n-a întâlnit nici una destul de bună pentru el.

Mesajul nu putea fi mai clar de atât. „Nu te lăsa fetițo", îi spunea Vicky răspicat „tu ești norocoasa".

Nu-ți face griji, se gândea Josie, în timp ce un val de emoții amenința s-o sufoce, am priceput ce vrei să spui.

– Poate, spuse ea încet, o asemenea femeie perfectă nu există?

Vicky îi zâmbi ironic.

– Ba da. Și când va fi gata Alex, o va găsi. Și acum, spuse ea deodată, nu vrei să te uiți peste planuri?

– Da, te rog.

Josie se ridică. Își simțea picioarele nesigure și genunchii slăbiți, ca și când ar fi primit un șoc. Ei bine, într-un fel așa a și fost, și încă nu se terminase totul: mai trebuia să dea ochii cu el.

N-a trebuit să aștepte prea mult. În timp ce stăteau în fața unui avizier care ocupa un perete interior întreg, cercetând cu atenție planul refăcut al construcțiilor din Summerford, în spatele lor se auziră niște pași fermi și o voce profundă, cunoscută, le întrerupse concentrarea.

– Două dintre doamnele mele preferate!

Alex se așeză astfel încât să le cuprindă pe amândouă cu câte un braț.

– Mă bucur să te văd, Josie. Îmi admiri munca?

Dacă te luai după cum se comporta, ai fi crezut că-l vizita în fiecare zi. Ca și cum ce se întâmplase în rulotă nici nu avusese loc. Dar nu și pentru

Josie: ea îngheță la atingerea lui, cu inima bătându-i puternic și fără să poată scoate un cuvânt. Se uită drept înainte, incapabilă să-l privească.

Vicky îi sări în ajutor.

– Alex! Te-ai întors mai repede decât credeam. Josie a trecut pe aici sperând să te găsească. Tocmai îi spuneam cum am învins sistemul și am salvat-o. Acum îi arătam cum am – cum ai reușit.

Brațul lui se încordă pe trupul ei, trăgând-o cu putere mai aproape de formele lui rigide. Ea încă își păstra privirea fixată undeva departe de a lui. Se pare că aștepta niște cuvinte din partea ei și le, găsi cumva.

– Ei, Comisia, tocmai m-au sunat ieri. Nu… n-am știut până atunci.

Cu un efort suprem, s-a forțat să-și întoarcă încet capul și apoi să-l ridice, uitându-se în sfârșit în ochii întunecați care o priveau la rândul lor misterioși.

– Îți mulțumesc, Alex, spuse ea într-o suflare.

Gata, o spusese. Cel puțin era un început.

El dădu din cap, expresia îmblânzindu-i-se, spunându-i în acest mod că știa că-i mulțumea pentru mult mai mult. Trăsăturile lui erau afectuoase când îi zâmbi.

– Nu, Josie. Măcar atât să fac, după rolul pe care l-am avut în luarea acelei decizii. Simțeam că îți datorez asta. El făcu o pauză. Un compromis, îți amintești?

– Ei bine, spuse ea aproape în șoaptă, îți sunt recunoscătoare, indiferent de motiv.

Privirile lor păreau lipite una de alta. Vicky întrerupse atmosfera tensionată, arătând o foaie care înfățișa interiorul noilor case.

– Ce zici de astea, Josie? Trebuie să recunosc, Alex n-aș refuza așa ceva, și știi că mie îmi plac mai mult casele vechi.

Ea îi arătă mândră diagramele lui Josie, ca și când ar fi fost un agent imobiliar.

– Vezi, toate au aceste dispozitive fantastice de încălzire și de izolare, decoruri la alegere, între care și cinci dormitoare, căzi de baie îngropate, camere de zi cu niveluri diferite. E grozav! Și nu se aseamănă cu celelalte, continuă ea cu înflăcărare. Sunt separate și diferite între ele. Și să nu uităm, încheie ea triumfătoare, ambientele mele peisagistice superbe!

– Cruțați-vă măcar propriile complimente, doamnă Randle, observă Alex cu un râzânt.

– De ce? replică Vicky. Falsa modestie e o pierdere de vreme. Este unul dintre cele mai bune planuri ale noastre, și o știi și tu. Haide, Josie, vrei să vezi picturile grădinilor mele, nu?

Josie se afla într-o stare ciudată de relaxare euforică, râzând de amândoi.

– Bineînțeles. Sunt sigură că sunt încântătoare.

– Bravo!

Vicky se desprinse de brațul lui Alex și merse până se opri lângă planurile de exterior. Alex o urmă, trăgând-o și pe Josie ușor după el.

– Sunt foarte frumoase, Vicky. Totul este… ei bine, minunat.

După umila părere a lui Josie, totul îți lăsa gura apă. Credea că trebuie să fii într-adevăr foarte bogat ca să te gândești măcar să trăiești într-o asemenea casă de lux.

Probabil că Alex îi citise gândurile.

– De fapt, anunță el calm, mă gândesc să-mi iau și eu una.

Amândouă femeile se întoarseră spre el.

– Alex! Doar nu vorbești serios! Vicky era în mod evident împărțită între neîncredere îngrozită și o invidie ușoară. Costă…

– Nu mai mult decât îmi permit, contracară el. M-am sătura de apartamentul meu mic și îngust, și nici măcar nu este publicitate pură pentru meseria mea. Am fost prea ocupat cu casele altor oameni ca să mă mai gândesc la a mea și cred că a venit timpul să fac ceva în privința asta. De asemenea, simt nevoia de spații largi, deschise în jurul meu, atât la exterior cât și înăuntru, se confesă el. Puțină plăcere lumească n-a stricat nimănui niciodată. Cred că merit un bârlog mai favorabil sănătății la maturitate.

Vicky mormăi zgomotos.

– Amândoi mai avem mult până a vârsta mijlocie. Dar Alex, insistă ea, vorbești serios? Vreau să spun chiar crezi că ți se potrivește?

– Mai mult ca oricând. Doamne, sublinie el, doar eu le-am proiectat! Dacă eu nu pot să locuiesc în ele, atunci cine? Este timpul să-mi asum niște responsabilități; continuă el vag. Ipoteci, de exemplu. Oricum,

zâmbi el malițios, m-am cam atașat de locul ăsta. Ce crezi, Josie? o provocă el. Nici tu nu ești de acord? Ești de părere și tu că-mi lipsește o doagă, ca partenera mea?

Josie care ascultase totul ca într-un carusel de sentimente contradictorii, înghiți cu greu.

– Cred… cred că ești foarte norocos și foarte isteț, spuse ea încet. Și eu aș face la fel dacă mi-aș permite.

– Și dacă ai rămâne în zonă.

Alex încă o mai înconjura cu un braț și ea se întrebă dacă observase că se încordase la aceste cuvinte.

– Ei bine, mă bucur că cineva mă înțelege și că nu crede că sabotez instituția. Sau poate, clipi el spre Vicky, acest stimat partener al meu este puțin gelos?

Vicky râse:

– Poate că sunt.

– Acum, doamnelor, nu știu voi, dar eu am nevoie de hrană. Josie, declară el, te scot în oraș. Avem niște chestiuni de lămurit, nu?

Tonul lui era blând, dar ochii erau ațintiți într-ai ei, pătrunzători.

– Da, Alex, încuviință ea supusă.

Trebuia să vină și vremea asta o dată și-o dată, știa asta.

El se întoarse spre Vicky.

– Doamnă Randle?

– Domnule Grant?

– Vreți să preluați comanda o parte din după-amiaza, cât chiulesc eu? Presimt că va fi un timp îndelungat.

– Nu te prosti, sigur că da. Fugiți și distrați-vă copii.

Vicky își puse o mână mângâietoare pe brațul lui Josie, zâmbind spre ochii verzi strălucitori ai femeii tinere.

– Sunt sigură că ne vom revedea foarte curând, Josie.

– Sper, și mulțumesc pentru… pentru dimineața asta și pentru tot, se bâlbâi ea.

– Pentru nimic. Vicky întoarse o privire formală spre Alex. Cât despre tine, partenere, să nu te prind pe aici cel puțin până mâine dimineață. Înțeles?

Alex își compuse trăsăturile animate într-o mască de ascultare spășită.

– Da, doamnă, spuse el.

Capitolul 10

Dimineața de primăvară se transformase într-o zi însorită. În timp ce se plimbau împreună, urmând albia râului către centrul orașului, Josie își înălță capul și adulmecă aerul ca și când ar fi vrut să inhaleze mirosul de primenire pe care-l purta.

Fără nici un cuvânt, de comun acord, s-au oprit la un magazin alimentar să cumpere chifle proaspete cu semințe de susan, pateuri suculente, fructe și roșii. Apoi Alex a condus-o spre un părculeț înverzit, protejat de zgomotul din stradă. S-au așezat pe o bancă din lemn într-un colț scăldat de soare, izolați, dar nu prea departe de locul unde oamenii și porumbeii forfoteau după rutina zilnică printre muguri și boboci de flori.

Tăcerea lor era prietenoasă, ca și când ar fi avut tot timpul din lume. Josie era conștientă de senzația aceasta de pace, și totodată de realitate, în compania lui. Dar încă mai avea de înfruntat o încercare, și asta foarte curând. Nu trebuia să se lase copleșită de senzația aceea îmbătătoare de fericire și siguranță, nu încă. Trebuia s-o amâne, cel puțin până când era la fel de sigură de el cum era de ea.

După ce au terminat de mâncat ultima portocală suculentă, și-au lins degetele lipicioase și apoi și le-au șters pe batista curată a lui Alex, el s-a lăsat pe spate, a suspinat, a închis ochii și și-a întors fața spre soare. În

același timp, și-a întins mâna și a cuprins-o, aducându-i capul pe umerii lui și și-a vârât barba în părul ei lucios. Ea îi simțea respirația printre firele de păr, iar obrazul se odihnea moale pe țesătura aspră a hainei lui. Inima ei stătea să explodeze, iar corpul îi palpita de mesaje nerostite.

Dar nu mai puteau păstra tăcerea.

– Alex? vocea ei era spartă, răgușită.

– Josie?

Propriul ei nume vibra prin ea, tonul lui transmițându-i unde intense.

– Vreau doar să spun că îmi…. îmi pare rău.

– Da.

Emoția momentului îi scoase la iveală accentul scoțian.

– Știu, știu, Josie, nu-ți face griji.

El încerca să-i facă situația mai ușoară, dar nu era bine.

– Nu, Alex. Vorbesc serios. Eu… tu aveai dreptate. M-am purtat ca o adolescentă prostuță. M-am purtat așa ani de zile, de când am devenit astfel, cred. Nu m-am maturizat niciodată cu adevărat. Credeam că mă comport ca un adult, ca un om mare… dar, de fapt, n-am crescut niciodată.

– Până acum? îi sugeră el și mai blând, trăgând-o mai aproape.

– Am… am început, încercă ea șovăitoare.

– Ah, nu e nici o îndoială în privința asta. Ai făcut mai mult decât atât, ai înfăptuit un miracol.

Părea atât de sigur, și totuși atât de blând și de grijuliu, ca și când știa cât îi trebuise să-și recunoască aceste slăbiciuni. Ca și când știa, că mai urma să spună multe altele. Curajoasă, ea continuă:

– Toată furia aceea oarbă, Alex, nu s-a îndreptat spre tine. Dar tu știai asta, nu?

– Speram că nu era așa, spuse Alex simplu.

– Vicky mi-a spus exact ce s-a întâmplat. Undeva în adâncul inimii cred că am știut tot timpul, dar era ca și când… ca și când.

– Da? o încurajă el când se bâlbâi.

– Ca și când vroiam cu disperare să cred tot ce este mai rău. Nu vroiam să recunosc ce îți datoram sau ce simțeam pentru tine.

Ultimele cuvinte au fost aproape șoptite. Apoi își adună forțele și continuă:

– Mi-am impus să cred că tot ce vroiai era să mă calci în picioare după ce îți atingeai scopul. Mi-am inventat acea furie.

El tăcu un minut, cu respirația liniștită. Apoi veni întrebarea pe care o aștepta și care o îngrozea, pe un ton liniștit, neagresiv, dar direct la țintă:

– De ce, Josie?

– De ce…

Știind foarte bine ce vroia el să spună, trăgea de timp.

– De ce toată acea furie oarbă? De ce ți-ai ascuns sentimentele adevărate? Pe cine ești atât de furioasă, de fapt?

El făcu o pauză și cum nu răspunse, el adăugă cu blândețe:

– Ce a acoperit cu un strat înverșunat o personalitate atât de strălucitoare și de pasională?

N-avea scăpare. Trebuia s-o facă: să deschidă cu forța o ușă sigilată de mult timp către un loc în care nu mai încercase să pătrundă nimeni în toată viața ei de adult.

– Presupun că… mă gândeam că am depășit totul acum mulți ani. Dar cred că are legătură cu părinții mei.

Simțindu-i durerea sfâșietoare, el își retrase mâna de pe spatele ei, își puse ambele mâini pe umerii ei și o întoarse spre el cu blândețe, dar ferm. Apoi se aplecă și-i luă o mână între ale lui, forțându-i degetele încleștate să se desfacă din pumnul strâns. Ridicându-i mâna la buze, îi sărută urmele pe care le lăsaseră unghiile ei în palmă.

– Continuă.

Vocea lui era foarte blândă. Se gândi că nu mai văzuse niciodată o culoare atât de caldă, de profundă și de întunecată precum aceea din ochilor lui.

– Mama mea era o femeie foarte dulce.

Ea se înfioră la amintirea acelei femei timide, retrase, pe care o albise atât de mult cândva.

– Ea… ne-am simțit foarte bine împreună, un timp. Dar era mereu nervoasă, fragilă, iar tatăl meu…

Pleoapele ei se închiseră. Era agonizant, imposibil.

Dar degetele lui veniră sub bărbia ei, făcând-o să se uite la el.

– Tatăl tău?

Încă mai era blând, dar întrebător, chiar insistent.

Ea respiră sacadat, șuierător.

– Era violent. Nu cu mine. Era destul de conștient de mine. Cu ea. I-a făcut viața un calvar.

– Cum? întrebă el, când ea păru să amuțească iar.

– Era plecat zile la rând. Era comis-voiajor. Nu știam ce vindea, cred că schimba mereu.

Acum că începuse, cuvintele îi veneau de la sine, rostogolindu-se în grabă.

– Și cât timp era plecat, noi ne simțeam bine. Mergeam mai departe, nimic spectaculos, doar… știi… ridică ea din umeri. Viața, pur și simplu.

– Și când se întorcea?

El părea neînduplecat, îndemnând-o să continue.

– De fiecare dată când se întorcea, era mai rău. Eu eram mică și fugeam în camera mea, dar puteam să-i aud. Mama plângea, câteodată toată noaptea, iar el țipa, fiindcă bea. Îmi dădeam seama de asta după miros și cum … cum se comporta.

Alex încercă să ajungă la adevăr, stăpânindu-se:

– O bătea? Folosea violența?

– Nu, nu fizic, aici era problema. Nu risca nimic din ceea ce ar fi determinat-o să plece și să-l părăsească. Nu, era… cruzime psihică și emoțională. Tot timpul o cicălea, îi ținea predici și o secătuia, criticând tot ce făcea că nu era bine. El nu se oprea niciodată și o făcea să se simtă din ce în ce mai mică și mai insignifiantă decât se simțea deja.

Josie tremura și Alex o strânse mai tare de mână, însă ea spunea mai departe, adunându-și încrederea.

– Părea că se transformă într-o creatură micuță și ofilită în prezența lui. Tot ce vroiam să fac era s-o protejez de el, să-l alung, dar dacă spuneam ceva țipa și la mine. Eram atât de mică…

Ea se cutremură, simțindu-se iar ca o fetiță disperată, copleșită de vinovăție și rușine că nu reușise să-și ajute mama iubită împotriva acelei puteri înfiorătoare și străine a bărbatului.

– Biata Josie, spuse Alex, dar cu grijă, controlându-și sentimentele. Și săraca ta mamă. Și îndrăznesc să spun, dacă nu mă înșel, bietul tău tată, adăugă el surprinzător.

Josie se uită scrutător la el. Nu se mai gândise niciodată la asta. Poate că și monstrul acela de om își avusese propriile probleme și suferințe. Acum că toată acea amărăciune era dezvăluită, trebuia să înfrunte multe lucruri… dar nu toate deodată, nu încă.

Ca și când ar fi înțeles tacit, Alex spuse:

– Ce s-a întâmplat până la urmă?

I se puse un nod în gât. Urma partea neplăcută, trebuia.

– Când aveam cam paisprezece ani, mi-am dat seama de ce suporta mama totul. De ce nu pleca atunci când el îi făcea viața un iad. Mi-am dat seama că greșisem în toți acei ani, declară ea, ochii verzi strălucind de furie și sfidare când își aminti.

– De ce? o întrebă el încet.

– Ea… îl iubea.

Degetele lui Josie încercară să se strângă iar în pumn, dar el n-o lăsă, netezindu-i palmele transpirate cu degetele lui mari și uscate.

– El o chinuia, o degrada, și ea îl iubea. Câteodată, după ce suspina și el țipa ore întregi, dispăreau în camera lor și eu… știam ce fac. Câteodată… vocea ei deveni o șoaptă, îi și auzeam. Nu știam ce e mai rău: ura sau dragostea. Până la urmă, părea a fi același lucru.

Ea își drese vocea, apoi își ridică privirea spre a lui, cu îndrăzneală.

– În acel moment, am decis că dacă dragostea îți făcea așa ceva, atunci nu era de mine. Orice altceva aș fi făcut în viață, trebuia să mă feresc de așa ceva.

– Și cine putea să te învinovățească?

Vocea lui era în mod vădit liniștită, dar pe trăsăturile lui frumoase erau gravate grija și compasiunea.

– Ce s-a întâmplat cu ei până la urmă, Josie? Mi-ai spus că mama ta a murit. Și tatăl tău?

– Până la urmă…

Asta era partea cea mai grea, dar n-avea să se dea bătută acum.

– Când aveam cincisprezece ani și devenisem mai preocupată de școală decât de ce se întâmplă acasă – școala era un fel de refugiu, înțelegi… El dădu din cap. Mi-am dat seama că mama devenea din ce în ce mai slăbită, pur și simplu se topea în fața mea. Încă se mai purta cu blândețe și bunătate cu mine, dar parcă era distantă, absentă. Când se întorcea el și începea scandalul, ea doar stătea acolo, uitându-se la el, refuzând să plângă sau să reacționeze în vreun fel. Asta îl înfuria mai mult ca orice.

– Nu știa nimeni ce se petrece? o întrebă Alex precaut. Rude, prieteni, vecini?

– N-aveam nici o rudă la Londra. Părinții mei nu aveau prieteni, își aminti ea cu amărăciune. Dacă mama își făcea vreo cunoștință, tata îi otrăvea relația și o distrugea prin certuri. Cât despre vecini, știi și tu cum este în orașele mari… toată lumea este curioasă dar nimănui nu-i pasă ce se întâmplă dincolo de ușă… și eu eram prea mândră să le povestesc prietenilor sau profesorilor.

– Da, observă Alex, așa cred.

– Ei bine, după asta, când a văzut că o pierde, într-un fel, a început să aibă aventuri și să-i povestească și ei toate detaliile sordide…

Ea se cutremură, simțind cum i se face pielea de găină, chiar și sub razele soarelui.

– Era oribil… oribil… Eram atât de furioasă, dezgustată și neputincioasă. Dar ce puteam să fac? Îl uram. Îmi… îmi doream să moară.

Gata, o spusese.

Alex asculta cu calm fiecare frază, fiecare silabă, îndemnând-o să spună totul, știind cât era de important să dea totul afară.

– Dar el n-a murit, nu? o îmboldi el cu blândețe.

– Ah, nu. Ea își scutură capul cu înverșunare. A continuat așa, la nesfârșit. Nu, ea a fost cea care a murit.

Era o declarație plată a faptelor simple, fără nici un artificiu.

– Cum? Când?

N-avea de gând s-o lase să-și piardă forțele acum.

– S-a sinucis. Într-o zi, când eram într-o excursie, ca să nu mă întorc acasă și să mă supăr când o găsesc. Râsul lui Josie era fals. A luat o supradoză din somniferele ei și a murit pur și simplu. Sau așa mi-au spus mai târziu, cel puțin. Întotdeauna am încercat să cred că a suferit mai puțin în moarte decât când trăia.

– Și tatăl tău? Ce s-a întâmplat cu el?

Acum că trecuse de criză, Alex își permise să insiste, dar Josie se simțea ciudat de nepăsătoare.

– Nu l-am mai văzut. Când am ajuns acasă, dispăruse. Nu l-a mai găsit nimeni și nici el n-a mai luat legătura cu mine. Din câte știu, poate să fie și mort. Oricum, nu i-a păsat niciodată de mine.

Își ridică privirea, cu fața sfidătoare.

Alex văzu totul foarte clar. Nu e de mirare că furia și independența inflexibilă deveniseră singurii ei aliați, refugiul ei dintr-o lume amară, ostilă și dominată, în ochii ei de copil, de bărbați poruncitori. Puteai s-o învinovățești? Vocea lui era scăzută și reținută când îi sugeră:

– Poate că v-a iubit pe amândouă, în felul lui.

Ea mârâi printre dinți, privind în jos:

– N-ai fi zis.

El abandonă subiectul. Mai era destul timp pentru asta.

– Ce s-a întâmplat cu tine după asta, Josie?

Trebuia să sfârșească povestea, de dragul ei, asta era important.

– M-am închis într-o carapace în toți anii ăștia, retrăgându-mă tot mai mult până s-a închis de tot. Nimeni nu putea să ajungă la mine și n-aveam de gând să las pe nimeni.

– Cine a încercat?

– Ah, câteva rude s-au hotărât să apară de la sute de kilometri depărtare și să mă ia cu ei, dar nu am vrut asta în nici un caz. Vroiam să rămân la școală, să-mi iau diploma de absolvire a liceului și să intru la colegiu. Am descoperit trecutul – realitatea istoriei antice era mult mai bună, mai curată, mai… ei bine, mai reală decât prezentul. Știam că așa vreau să fie viața mea. Iar cei de la școală au fost foarte înțelegători.

– Dar unde ai stat?

– Am fost luată sub protecție de o organizație. Au încercat să mă facă să intru într-o familie adoptivă, dar îmi ajunsese viața de familie, așa că am refuzat. Am trăit în cămin în următorii trei ani. Nu prea îmi amintesc multe despre asta, am fost atât de ocupată cu studiile. Un zgomot continuu, doar și oameni buni, necăjiți, care încercau să se descurce cât mai bine cu copiii dificili și cu resurse puține. Am suportat tot până am intrat la Cambridge și, ei bine, de atunci am locuit acolo. Presupun că din cauză că n-aveam unde să mă duc în altă parte, încheie ea dintr-o dată.

– Și casa? Casa ta? Ce s-a întâmplat cu ea?

– Casa? Părea surprinsă. Nu ne aparținea, o închiriasem. Tatăl meu mi-a lăsat datorii, nu capital. N-am avut niciodată un ban al meu până când… până s-a sfârșit totul.

El rămase tăcut câteva secunde, uitându-se la ea înțelegător și cu compasiune.

– Deci, continuă el, pe un ton voit mai relaxat, ai acceptat slujba de a superviza Proiectul Summerford? Ți-ai adus carapacea după tine?

Ea zâmbi anemic.

– Exact. Habar n-aveam când am acceptat ce va însemna pentru mine în alte privințe.

– Și eu nici atât, replică el, când am venit să văd iar situl, nu știam în ce urma să mă amestec.

Acum, în sfârșit, Josie se relaxa. Lăsându-se pe spate, închise ochii și își prinse mâinile la ceafă, lăsând razele să-i atingă pielea palidă. Simțea cum tot veninul i se scurgea din trup. Era un fel de curățire, o senzație unică de ușurare când împărtășești povara unei vieți întregi și apoi se risipește imediat.

Slavă Domnului că-l întâlnise pe Alex și că era așa cum era. Indiferent ce urma după asta, întotdeauna îi va fi recunoscătoare pentru ultimele zile și mai ales pentru ultima oră.

El era aproape de ea acum, vorbindu-i nerăbdător și intens:

– Josie, știu cât te-a costat să-mi spui toate astea. Cred că a fost o luptă crâncenă. Ai fost foarte curajoasă, chiar mai curajoasă decât în toți acei ani când te-ai luptat de una singură. Cel mai greu este să te confesezi.

– Știu. Ea zâmbi. De asta n-am mai făcut-o. Pur și simplu, i-am îndepărtat pe toți.

– Mă așteptam la ceva urât când ai început să-mi povestești, dar nu-mi închipuiam ceva atât de îngrozitor. Ai trecut prin vremuri grele, Josie și un început lamentabil. Mă face să-mi dau seama cât de norocos am fost eu. Și este surprinzător cât ești tu de echilibrată și de frumoasă după cât ai suferit. Dar acum totul s-a terminat și vei vedea că poți să înfrunți totul mai bine și poate chiar o să simți iar ceva, acum că mi-ai spus. Chiar dacă acum te simți rău, ai făcut ce trebuia, o asigură el cu sinceritate.

– Nu mă simt deloc rău, Alex. Mă simt ușurată. Știu că am procedat cum trebuie.

Vocea ei era fermă. Își deschise ochii și se uită fix la el.

– Sunt sigură de asta.

Cu vârful degetului, el îi trasă profilul, studiindu-l.

– Acum, spuse el, e rândul meu să-mi cer iertare.

Ea se încruntă.

– Pentru ce? N-ai făcut nimic.

– Sâmbătă seara. Metodele mele cam brutale de a străpunge apăsarea ta de furie. Cred că ți s-au părut barbare. Dar trebuie să mă crezi că a fost cel mai dificil și mai dureros lucru pe care a trebuit să-l fac.

Buzele lui se strânseră într-o linie subțire când își aminti.

Ea își puse un deget ușor peste ele.

– Nu, Alex. Nu ai fost crud. A fost blând, așa cum numai tu poți să fii. Ai făcut-o pentru mine, știu asta. Dacă nu te-ai fi hotărât să folosești acele tactici șocante, încă aș mai fi plutit într-o mare de amărăciune și autoamăgire. Atunci te-am urât, îi mărturisi ea cinstit. Nici un bărbat nu se mai purtase așa cu mine. Dar când mi-am dat seama de ce ai făcut-o, nu te-am mai urât.

Privirea ei deveni mai intensă, mai verde, când se uită la el:

– Te-am iubit pentru asta Alex, încă te mai iubesc. Și te voi iubi mereu, declară ea, aproape sfidătoare.

El îi prinse degetul de pe buzele lui și veni mai aproape, prinzându-i mâinile într-ale lui. Vocea lui era joasă, răgușită de pasiune.

– Data viitoare, îi promise el pasionat, nu vei mai scăpa atât de ușor. Nimic, absolut nimic nu mă va putea opri să…

– Aduci lucrurile pe făgașul lor normal? încercă ea cu ochii sclipindu-i.

– M-aș fi exprimat mai plastic, recunoscu el aspru, dar m-ai înțeles. Data viitoare, și va fi foarte curând, nici nu vei ști ce te-a doborât.

– Amenințare sau promisiune? murmură ea visătoare, plecându-și pleoapele ca să-și ascundă veselia din ochi.

– Ce vrei tu, contracară el, strângându-și mâinile pe ale ei.

– Data viitoare, repetă ea, ridicându-și iar privirea spre a lui.

– Și în toate celelalte dăți, confirmă el vehement și încrezător, zâmbindu-i.

Apoi îi luă fața între palme și o sărută dulce și îndelung, și în ciuda locului public, a fost cel mai intim și mai intens moment din viața lui Josie.

Se plimbau fascinați, ca o pereche de turiști amețiți pe fundalul acelui oraș impunător, și totuși atât de strâns îmbrățișați încât atmosfera lui nu-i putea despărți.

Ea simțea că este acasă. Acesta era un loc unde putea să prindă rădăcini. Însă Alex a trăit aici ani de zile și oriunde alegea el să meargă

știa că-l va urma fără ezitare. Faptul că a acceptat atât de nerăbdătoare o slujbă în această zonă nu avea nici pe departe legătură cu rațiunea. Din cauza lui vrusese să rămână aici. Sentimentele ei pentru el depășeau orice altceva. Trecutul, prezentul și viitorul se comprimaseră într-un singur sens pentru ea și el se afla în mijlocul acestuia. Ea asta simțea, dar el? Asta mai trebuia să descopere și necesita răbdare. La momentul potrivit, va afla.

Între timp, Alex, voios și bine informat, îi furniza detalii fascinante despre fiecare clădire pe lângă care treceau. Doritor să împartă cu ea încântarea lui în legătură cu acest subiect și entuziasmul pentru teritoriul adoptat, i-a semnalat câteva ciudățenii arhitecturale, și-a amintit câteva referiri istorice, i-a povestit anecdote amuzante și i-a descris personaje literare cunoscute. Preocuparea lui pentru tot ce ținea de umanism îi însoțea fiecare cuvânt.

Și Josie îl iubea și mai mult pentru asta, gândindu-se că ar putea să asculte acea voce profundă și blândă toată viața, în fiecare zi, indiferent ce i-ar spune.

Au rătăcit fără țintă până la Băile Romane.

– Le-ai văzut deja? o întrebă el.

– Nu.

Se simți cam prost. Să-ți petreci aproape un an lângă cel mai mare izvor termal natural din țară și să nu-l vizitezi?

– Nu prea reușesc să plec de lângă săpături, explică ea în defensivă.

– Muncești prea mult. El îi strânse mâna. Ar trebui să închizi în câteva weekenduri și să faci câte o pauză. Mi-ar plăcea să ți-l arăt. Ai multe de recuperat, Josie, din mai multe puncte de vedere. Și eu sunt cel care te va ajuta s-o faci.

Ea îi zâmbi, aproape incapabilă să înțeleagă ce i se întâmpla.

– Apa este potabilă? întrebă ea, ca să spună ceva inteligent.

– Nu mai este. A fost declarată dăunătoare sănătății acum câțiva ani, după ce un copil a murit din cauza unui virus care se părea că a provenit de acolo. Nu poți nici să înoți. Chiar e un păcat: întotdeauna mi-a plăcut să-mi închipui că sunt un roman prosper în togă și că mă încălzesc în acel abur confortabil.

– Servit de sclave seducătoare? îi sugeră ea, intrând imediat în jocul lui.

– Sclavi atrăgători de ambele sexe, aș îndrăzni să spun, observă el cu o strâmbătură, știind până unde au mers romanii. Dar poți să guști apa altui izvor. Au găsit unul necontaminat. Se spune că este foarte tămăduitor. Vindecă și ce nu știai că ai încă.

– Mi-ar plăcea asta, spuse Josie gânditoare. Cum este?

– Cum? Ah… spuse el vag. Ce-ar fi să mergem să vedem? Aș bea ceva și putem să luăm și cafea.

– Nu-mi pasă ce facem, spuse Josie fericită. „Atâta timp cât suntem împreună", îngână inima ei refrenul cam pretențios, dar adevărat.

– Hai, atunci!

Luându-i mâna, o conduse spre Camera Pompelor, unde se bea apa specială.

Era ca și când pășeai într-un secol trecut, șaptesprezece sau optsprezece, se gândi Josie, perioada mai recentă nefiind punctul ei forte. Nici măcar prezența vizitatorilor din secolul douăzeci nu putea să schimbe impresia că în orice moment pot apărea bărbați și femei cu peruci pudrate și fețe pictate, în haine împodobite și foșnitoare, pregătiți să dezvăluie ultimele bârfe în timp ce sorbeaua apa minerală din izvoarele termale.

Această atmosfera era întreținută cu ornamente potrivite acelei perioade: scaune portabile, candelabre și pe fundal muzică de cameră. Josie ase așeză pe un scaun în stil Regence la o măsuță mică, bucuroasă să-și odihnească picioarele, în timp ce Alex s-a dus să ia niște pahare de apă îmbuteliate special.

Dându-și seama cât îi era de sete, Josie bău o gură mare de apă. Nu observă că Alex nici nu-l atinsese pe al lui și o urmărea cu un amuzament ironic.

– Îh! Aproape că scuipă, reținându-se la timp, în timp ce simțea gustul metalic și înțepător. Alex! Trânti paharul pe tăblia măsuței, încrețindu-și nasul cu dezgust. Ce este chestia asta?

– Cea mai bună apă termală, desigur.

El era impasibil, privind-o cu solemnitate.

– Dar este revoltătoare! După gust, mai degrabă te omoară decât să te vindece. Știai nu? Uite, nici măcar nu te-ai atins de al tău! Monstrule! Puteai măcar să mă previi!

Ea își ridică paharul ca și când ar fi vrut să-l verse drept în capul lui, cu ochii verzi scăpărând de furiei.El își ridică mâinile să se apere, râzând:

– Bine, bine, mă predau! Mărturisesc, te-am păcălit! Trebuia să-ți văd figura când o gustai. Și a meritat fiecare secundă.

Chicoti, fără pic de remușcare. Apoi prinse paharul care se înclina periculos spre pieptul lui și o forță să-l pună pe masă, prinzându-i ambele mâini ca să nu-și înnoiască atacul.

Acum râdea și Josie.

– Ești rău, îl acuză ea veselă. Apoi se îndulci, grațioasă. Te iert, cu toate că alții n-ar face-o.

– Mie nu-mi pasă de ceilalți, Josie.

Deodată, era foarte serios.

– Îmi pasă numai de tine. Chiar mă ierți?

– Dacă promiți să nu-mi mai faci glume ca asta niciodată.

Ea își ascunse ochii strălucitori, coborându-și pleoapele.

– Promit.

El se aplecă s-o sărute încet pe ochi, pe vârful nasului, pe obraji și pe colțul gurii, nepăsător că nu erau singuri.

– Îți voi spune întotdeauna adevărul despre orice. Și voi începe chiar acum, spunându-ți cel mai important adevăr. Te iubesc, Josie. Te iubesc chiar de când te-am văzut prima oară pe câmpul tău. Te-am iubit mai mult cu fiecare provocare pe care mi-o aruncai. Iubesc tot ce știu despre tine.

– Tot? răspunse ea.

Ea își aminti cu durere de toate izbucnirile temperamentale la care-l supusese.

– Tot. El zâmbi, citindu-i gândurile. Așa că, de acum înainte, va merge mai bine și intenționez să aflu mult mai multe despre tine.

Cu siguranță, era un punct de vedere. Dacă putea s-o iubească, după ce o văzuse în cele mai groaznice momente ale ei și știa toate detaliile sordide din viața ei… Își ridică ochii spre ai lui.

– Îți mulțumesc, Alex.

– Nu-mi mai mulțumi, Josie. Tu ai adus o nouă flacără în viața mea și ai umplut un gol. Nu pot să te pierd acum. Dacă cineva trebuie să mulțumească, eu sunt acela. Hai să lăsăm recunoștința deoparte și să ne concentrăm la comunicări mai… incitante, ce zici?

Vocea lui scăzută și sugestivă, îi trimise vibrații pîn tot trupul. Mâna ei prinsă într-a lui îi transmitea mesaje tulburătoare atât de noi, și la fel ca dragostea lor.

Era timpul să-i spună și ultimul lucru pe care-l ascunsese de el. Cum va reacționa oare? Acum, credea în dragostea lui: era strălucitoare, palpabilă. Dar cum vedea el viitorul? Nu putea să scape de toți acei ani de nesiguranță în câteva ore.

– Alex, începu ea șovăitoare.

– Fără secrete? El se aplecă să-i vadă fața. Îți cunosc vocea asta. Haide, domniță, dă-i drumul, spune.

Așa că-i spuse. Îi despre oferta Comisiei și acceptarea ei. Îi vorbi despre sentimentul ei de apartenență la acel loc, chiar dinainte de ziua aceea. Apoi el se așeză jos, perfect nemișcat și tăcut, așteptând. În timp ce vorbea, pe fața lui se succedară mai multe emoții: neîncredere, plăcere, admirație și, în final, încântare:

– Josie!

Câteva capete se întoarseră înspre ei când el izbucni atât de spontan.

– Nu ești numai frumoasă și inteligentă, ești sclipitoare. Tocmai m-ai salvat de la o muncă dificilă, să inventez ceva pentru a te ademeni în aceste locuri după ce expiră anul acesta. Mi-am muncit capul încercând să găsesc o nișă profesională pentru tine, un fel de momeală, o ofertă pe care să n-o poți refuza ca să te țin aici și să nu te întorci la Cambridge.

Ea se uită la el, uimită. Știa cu siguranță că ar fi străbătut lumea pentru el, nu? Dar dacă se gândea mai bine, poate că încă nu fusese destul de clară.

– Mă gândeam să vorbesc pentru o slujbă la Universitatea din Bath… o unitate specială de arheologie la Grant Randle Holt… să mituiesc muzele locale… dar tot ce am găsit a fost să te leg de mine cu lanțuri și cătușe. Și acum…

– Acum, îl asigură ea fericită, nu mai plec nicăieri. Rămân aici.

Bucuria lui era atât de sinceră încât se revărsă și asupra ei și Josie îl crezu în sfârșit, sigură de el și eliberată de toate temerile.

– Cu mine?

– Cât de aproape vrei să fiu?

Era rezervată, aproape timidă, o dată ce se hotărâse să fie sinceră.

Zâmbetul lui se lărgi și mai mult.

– Dacă ar fi după mine, nu te-aș mai scăpa din ochi. Dar ca să facem un compromis, sugeră el, ai vrea să împarți cu mine casa aceea cu colțuri din Summerford, pe care mi-am ales-o? De unul singur m-aș rătăci prin ea, dar pentru domnul și doamna Alexander Grant cred că ar fi ideală.

La această perspectivă incredibilă, Josie amuți. Nu putea decât să se uite la el, cu ochii măriți și cu gura întredeschisă.

– Nu-ți place invitația mea? Forțez prea tare norocul, mă grăbesc?

El tuși și se forță să aibă o expresie solemnă.

– Domnișoară Barnes, vrei să-mi faci imensa onoare de a deveni soția mea, să împarți cu mine umila mea locuință? o întrebă el.

Josie rămase fără cuvinte. Crezând că mai trebuia convinsă, el insistă.

– Gândește-te cât de potrivit este locul, îi reaminti el sardonic. Vreau să spun, unde am putea trăi, decât acolo unde au avut loc primele noastre ciocniri dramatice, private și publice? Printre amintiri picante și un peisaj glorios? Și tot luxul ăsta – designul meu care a câștigat un premiu – nu te tentează câtuși de puțin? Sau vrei să locuiești veșnic în rulota ta?

În sfârșit îi reveni vocea, care era clară, fermă și liniștită.

– Știi c-aș trăi și într-un cort dacă ai fi cu mine, îi spuse sinceră. Da, Alex, vreau să mă căsătoresc cu tine și să locuiesc acolo după ce se încheie Proiectul și se construiesc casele. Până atunci…

– Până atunci, completă el, voi fi pe locul doi, după o grămadă de oase, bucăți de vase de lut și tineri rebeli devotați. Nu-ți face griji, râmbi el afectuos, știu în ce mă amestec. Îmi cunosc locul.

Ea îi întoarse zâmbetul.

– Nu asta am vrut să spun, Alex și știi foarte bine. Dar chiar va trebui să stau în rulotă până se sfârșesc săpăturile. Am să-i las și pe ceilalți membri mai experimentați din echipa mea să supravegheze locul, cred că e timpul să-și asume și ei niște responsabilități. Și voi închide situl câteva weekenduri.

Roși ușor.

– Și poți să vii să stai cu mine de câte ori vrei.

– Încearcă să mă oprești.

Alex se aplecă peste masă, prinzându-i mâinile, fiind din nou cuprins de agitație. Ea îl iubea pentru energia lui și schimbările de atitudine, pentru entuziasmul din spatele ironiei blânde.

– Josie, acele planuri sunt cele mai bune pe care le-am făcut până acum. Ceva din afară părea să mă ghideze când le făceam. Când am aflat că fusese descoperit un așezământ antic, am crezut că asta a făcut locul atât de special. Acum știu ce.

Josie se uită la el întrebătoare.

– Spune-mi.

– Este foarte simplu. Încă nu te întâlnisem, dar o parte din mine știa că vei veni. Am proiectat acele case pentru tine. Și într-o zi, îi promise el pătimaș, îți voi contrui o casă cu totul diferită. Ceva desprins de lumea asta. Undeva unde să trăim tot restul vieții noastre, unde orice familie ar putea fi fericită.

– Îți mulțumesc, Alex, zâmbi ea copleșită de dragoste.

El gemu, prinzându-și capul cu o mână.

– Cum să fac să nu-mi mai mulțumească femeia asta?

Apoi o sărută iar, de data asta adânc și desăvârșit. Apoi, se lăsă pe spate și o urmări cu niște ochi întunecați a căror căldură părea s-o fi cunoscut toată viața.

După aceea se ridică, luând cele două pahare cu apă de izvor și ridicând unul într-un salut voios:

– Cred că e timpul să scăpăm de toată acea amărăciune, declară el, să o înlocuim cu ceva dulce, gustos și mult mai consistent.

– O ceașcă de cafea și o prăjiturică? sugeră ea, optimistă.

– Exact spuse el.

Sfârșit